

Любовни истории на обикновената лудост

Чарлз Буковски

Любовни истории на обикновената лудост

Превод: Румен Баросов, Панос Статоянис

Свали му ципа, хвана му пишката и — о, господи, колко е надарен — каза четиринайсет инча, но на мен ми се видяха поне двајсет. Таня му я хвана с две ръце. Майк измуча, потънал в триумфа на насладата. Изскубна члена от тялото му и го захвърли на пода. Видях как се търкулна на килима като параноичен кренвирш, оставяйки по пътя си малки тъжни капки кръв. Търкулна се до стената и спря. Остана там като някакво странно творение с глава, но без крака, което нямаше къде да отиде... И това беше несъмнен факт.

„Най-големият поет на Америка...“

Жан-Пол Сартр

„Райски поет на Американския кошмар...“

Жан Жьоне

„Проклета гениалност...“

Ърнест Хемингуей

„Единственият писател, който изрази с достойнство и искреност страха и агонията на Американския маргинализъм...“

Хенри Милър

Посвещава се на художника Андрей Кулев, първия читател на този превод, заради страшните му рисунки в сп. „Ах, Мария“.

От преводачите

Панос Статоянис

Една проклета гениалност

След като написа 26 книги с проза, 14 книги с поезия и 9 киносценария (един от тях с режисьора Марко Ферери и с Орнела Мути в главната роля); след като тялото му позна всички венерически болести, ожени се два пъти, сдоби се с една дъщеря и безброй „незаконни деца“; след като работи 14 години („най-идиотските в моя живот“) като пощенски служител, от време на време като журналист, градинар, боклукчия, сервитьор, бияч в бар, събирач на памук, момче за всичко и т.н.; след като спечели доста пари на конни състезания и прахоса много повече „залагайки на куци коне“, на комар, по курви, на нощни фиести, черпейки наляво и надясно; след като се спаси по чудо от вътрешен кръвоизлив (1969), след като унищожи белите си дробове, стомаха и най-вече черния си дроб с невероятни количества алкохол; след като..., след като..., след като изживя един живот, скачайки като топка за пинг-понг между ада на всекидневието и рая на „абсолютната си невинност“, в началото на 1991 г. почина големият американски писател Чарлз Буковски.

В едно от последните интервюта казва, че „след толкова самоунищожителни перипетии успях да стигна до 71 години“.

Роден през 1920 г. в Адернах, Германия, от родители полицаи, на 2 години е вече американски гражданин.

В литературата се появява през 1954 г. с „Бележките на един развратен старец“. „Един ден, връщайки се от конни състезания, написах първото си парче. Дойде от само себе си. Стига да седне някой до прозореца, да отвори кутия бира и парчето е готово...“

Оттогава пише непрекъснато, „за да не откачи“, с бясна новопосветения, треската на осъдения и прямотата на фанатика. Самият той нарича себе си хаймана, който се храни с ленти за пишеща машина. Негови текстове и стихотворения се появяват в ъндърграунд изданията — Open City, Evergreen Review, Nova Express, Berkeley Barb, Pix, Knight, Adam, Adam Reader и т.н.

Читателите или го намразват, или се влюбват в него... Книгите му — история на неговия живот — необичайни и диви... Книги на изпълнения с лишения и насилие живот — вулгарни и свещени. Само условно те могат да бъдат определени като разкази, новели или романи. Едни са без начало, други без край, трети без начало и край — приличат на книга, която започва внезапно и няма край. Автобиографични страници, напрегнати репортажи за един час от живота, кошмари, мечти.

Жан Пол Сартр го нарече „най-големият поет на Америка“.

Жан Жьоне — „райски поет на американския кошмар“.

Ърнест Хемингуей — „проклета гениалност“.

Хенри Милър — „единственият писател, който изрази с достойнство и искреност страха и агонията на американския маргинализъм“.

Той се смята за ученик на Достоевски, почитател на Мелвил, Жид, Ницше и Селин, но постоянно и болезнено е влюбен в уличните жени, тъмните барове, гишетата на хиподрумите. И действително пътят му минава през големите пороци на алкохола и комара, за да стигне с пишещата си машина до Славата, за да го погълнат отново същите неизлечими страсти, сякаш салюта Слава.

Създаде фанатични читатели и фанатични врагове. Ортодоксалните литкритици бяха много агресивни към него. За тях той написа „ако светът още съществува през следващия век, мен ще ме има, а сегашните критици ще са умрели, забравени и заменени от нови критици, т.е. от нови чекиджии“.

Последните 15 г. на своя живот Бук, вече известен, пътуваше между Америка и Европа, давайки интервюта, изнасяйки лекции, позирайки на фоторепортерите, подписвайки договори, правейки скандали — възхищаващ се от себе си, надсмивайки се над себе си.

Отговаряше на всички покани, стига там да има „една флърца, готова да показва задника си, и вино, уиски, куадро, петрол... нещо, което може да се пие“.

Ако светът още съществува през следващия век, Чарлз Буковски ще продължава да го има.

Панос Статоянис

Най-красивата жена в града

От пет сестри Кас беше най-младата и най-красивата. Кас беше най-красивата жена в града. Полуиндианка, с гъвкаво и странно тяло, с тяло змийско и огнено, и с очи, които му отиваха. Беше дух, затворен в лампа, но не можеш да бъде задържан в нея. Косите ѝ бяха черни, дълги и копринени, със свой собствен живот, така както и тялото ѝ. Кас или имаше прекрасно настроение, или въобще нямаше. Никога не беше равнодушна. Някои я мислеха за луда. Глупаците го мислеха. Глупаците никога нямаше да разберат Кас. Мъжете смятаха, че тя е просто машина за секс и пет пари не даваха дали е смахната или не. А Кас танцуваше, флиртуваше, целуваше мъжете, но щом дойдеше време да го прави с тях, Кас винаги намираше начин да им се изплъзне и да офейка.

Сестрите ѝ я обвиняваха, че съсипва красотата си и че въобще не използва ума си, а Кас имаше и ум, и душа: рисуваше, танцуваше, пееше, правеше някакви малки фигурки от глина, а когато някой носеше в сърцето или в тялото си рана, Кас искрено страдаше за него. Просто умът ѝ беше нещо различно, умът ѝ просто не беше практичен. Сестрите ѝ я ревнуваха, защото привличаше техните мъже и се сърдеха, че не ги използва достатъчно. Най-често беше добра с по-грозните. От красивите се гнусеше. „Нямат душа — казваше, — нямат живец вътре. Само дето са направени от съвършени малки ушни извивки и нарисувани нослета... Повърхност и нищо под нея...“ Имаше характер, граничещ с лудостта. Имаше характер, който някои наричаха лудост.

Баща ѝ го бе уморил алкохолът, а майка ѝ бе избягала, оставяйки момичетата сами. Отишли при някакъв роднина, който ги изпратил в манастир, за да се образуват някак си. Манастирът бил тъжно място по-скоро за Кас, отколкото за сестрите ѝ. Момичетата ревнували Кас и Кас ги биела. По цялата ѝ лява ръка имаше следи от бръснач, спомен от две кавги. Имаше и един зараснал белег на лявата буза, който, вместо да намалява красотата ѝ, я подчертаваше още повече.

Срещнах я една вечер в бара Уест Енд, скоро след излизането ѝ от манастира. Понеже беше най-малката от сестрите, излезе последна оттам. Влезе и седна до мен. Бях най-грозният мъж в града и сигурно затова ме избра.

„Едно питие?“ — я попитах.

„Да, може.“

Струва ми се, че не сме говорили нищо особено онази вечер. Ако имаше нещо необикновено, това беше красотата на Кас. Тя ме избра и

това е всичко. Никакъв натиск. Обичаше да пие и пи доста. Сервираха ѝ, макар да не изглеждаше пълнолетна. Може би имаше фалшив паспорт, не знам. Но винаги, когато излизаше от тоалетната и идваше да седне до мен, аз се надувах. Беше не само най-красивата жена в града, но и една от най-красивите жени, които бях срещал. Прекарах ръката си около кръста ѝ и я целунах.

„Мислиш ли, че съм хубавица?“ — попита.

„Да, разбира се, но има и нещо друго... нещо повече от това...“

„Всички ме обвиняват, че съм хубавица. Какво ще кажеш, вярно ли е?“

„Хубавица не е точната дума, не с достатъчна за теб.“

Кас отвори чантата си. Помислих, че търси носната си кърпичка. Извади оттам дълга игла за шапки. Преди да успея да я спра, прекара иглата през носа си, малко над ноздрите. Бях ужасен и омерзен. Погледна ме и се усмихна.

„Сега красива ли съм? Не с ли така, момче?“

Издърпах иглата и сложих кърпичката си на раната. Няколко клиенти и барманът я бяха видели. Барманът се приближи към нас.

„Виж какво — каза на Кас, — ако го повториш още веднъж, ще те изхвърля. Тука нямаме нужда от твоите спектакли.“

„А бе приятел, я се еби в гъза.“ — му каза.

„Защо не я оправиш.“ — ми каза барманът.

„Сама ще се оправи.“ — казах.

„Този нос си е мой — каза Кас — и мога да правя с него каквото, по дяволите, ми скимне!“

„Недей — казах, — боли ме.“

„Искаш да кажеш, че теб те боли, когато пъхам игла в собствения си нос?“

„Да, това имам предвид.“

„Добре де, няма да се повтори. Усмихни ми се сега!“

Целуна ме, смеейки се, като държеше кърпичката на носа си. Когато барът затвори, тръгнахме за вкъщи. Имах малко бира, която изпихме, приказвайки. Тогава разбрах, че тя е човек, изпълнен с доброта и нежност. Раздаваше се, без да го разбира. И едновременно се въргаше в мрака на дивотата и несвързаността. Шизофреничка. Една прекрасна и чувствена шизофреничка. Може би някой мъж или нещо друго щеше завинаги да я унищожи. Не ми се искаше да съм аз.

Легнахме и, след като угасих светлината, Кас ме попита:

„Сега ли искаш или сутринта?“

„Сутринта“ — казах и ѝ обърнах гръб.

Сутринта станах, направих две кафета, сервирах й едното в леглото. Усмихна се.

„Ти си първият мъж, който не пожела да го направим вечерта.“

„О'кей — казах, — никой не е казал, че трябва да го направим непременно.“

„Не, чакай, искам го сега. Само малко да се пооправя.“

Кас влезе в банята. Излезе бързо. Беше съвършена — дългата й черна коса блестеше, очите и устните й блестяха, цялата блестеше. Със спокойни жестове ми показа тялото си и се мушна под чаршафа.

„Ела, любовнико!“

Приближих се.

Приемаше целувките ми с всеотдайност, без да бърза. Ръцете ми потърсиха нейното тяло, погалиха косите й. Влязох. Беше топла и тясна. Започнах да се движа бавно, исках да продължим много. Очите й бяха заковани в моите.

„Как се казваш?“ — попитах.

„Какво, по дяволите, те интересува?“ — попита.

Засмях се и продължих. След това се облече, заведох я пак в бара, но не можах да я забравя. Тъй като по онова време не ходех на работа, спях чак до два часа на обяд, после станах и четох вестник. Бях в банята, когато влезе с едно огромно, като ухо на слон, листо.

Разтвори ми листото.

„Откъде знаеш, че ще съм в банята?“

„Знаех.“

Почти всеки ден Кас идваше, когато бях в банята. Беше по различно време, но тя много рядко бъркаше и винаги ми носеше по едно огромно листо. После се любехме.

Един-два пъти ми се обадиха по телефона през нощта и тичах да платя гаранция, за да я извадя от затвора, където я бяха вкарали за пиянство и неприлично държание.

„Кучета мръсни — казваше, — мислят, че като те черпят по едно питие, ще им легнеш в леглото.“

„Щом приемаш черпенето, сама си търсиш белята.“

„Мислех, че се интересуват от МЕН, а не от тялото ми.“

„Аз се интересувам и от теб, и от тялото ти. Но се съмнявам дали повечето мъже могат да видят в теб нещо повече от едно тяло.“

Заминах от града за шест месеца, поскитах малко и се върнах. Не бях забравил Кас, но имахме няколко караници, пък и ми се щеше да мръдна малко, да попътувам. Когато се върнах, мислех, че е заминала

някъде, но след половин час я видях да влиза в бара Уест Енд и да сяда до мен.

„Върна ли се бе, копеле?“

Поръчах ѝ едно питие. Погледнах я. Носеше рокля с висока яка. Никога не я бях виждал облечена така. А под всяко око беше мушнала по една карфица със стъклена глава. Виждаха се само стъклените глави, но там бяха и двете карфици, забити, пъхнати в кожата ѝ.

„Дявол да те вземе, още ли се опитваш да разрушиш красотата си?“

„Не бе, глупчо, това е мода!“

„Ти си луда.“

„Стана ми мъчно за теб.“ — каза.

„Има ли някой друг?“

„Не, никой няма, само ти си. Но правя пиаца. Струва десет долара. За теб обаче — без пари.“

„Махни тези карфици!“

„Не, много са на мода.“

„Правят ме нещастен.“

„Сигурен ли си?“

„Да те вземат мътните, да, сигурен съм.“

Кас бавно издърпа карфиците и ги сложи в чантата си.

„Защо се караш с красотата си? — я попитах. Защо не щеш да се сприятелиш с нея?“

„Защото хората смятат, че това е единственото нещо, което имам. Красотата не е нищо, красотата изчезва. Не можеш да разбереш какъв късмет имаш, че си грозен, защото, когато някой те харесва, знаеш, че е за нещо друго.“

„Добре — казах, — страшен късметлия съм.“

„Не искам да кажа, че си грозен. Просто така смятат хората. Имаш много интересно лице.“

„Благодаря.“

Обърнахме още по едно.

„Какво вършиш сега?“ — попита.

„Нищо. Нищо не мога да върша. От нищо не се интересувам.“

„Аз също. Ако беше жена, би могъл да станеш проститутка.“

„Не мисля, че бих могъл да понасям тесни контакти с толкова много непознати. Уморително е.“

„Прав си, уморително е, всичко е уморително.“

Тръгнахме си заедно. По пътя се заглеждаха по нея. Беше прекрасна, може би още по-красива от преди.

Пристигнахме вкъщи, отворих една бутилка вино, разприказвахме се. С Кас винаги си лафехме много добре. Говореше тя малко, после замълчаваше, започвах аз. Разговорът вървеше лек и свободен. Много тайни откривахме заедно. Когато говорехме за нещо красиво, Кас се смееше, смееше се от сърце. Беше като голямата радост, която излъчва огънят. Говорейки, започнахме да се целуваме, притиснахме се един в друг. Бяхме възбудени и искахме да легнем. Тогава Кас съблече роклята си и го видях — един грозен и извит белег на гърлото ѝ. Дълъг и дълбок.

„Дявол да те вземе — казах, — дявол да те вземе, какво си направила?“

„Опитах със счупена бутилка една вечер. Не ти ли харесвам вече? Не съм ли красива?“

Дръпнах я в леглото и я целунах. Тя се отдръпна и се засмя.

„Някои клиенти дават десетарката, а след като се съблека, отказват да го правят. Но вече са платили. Много е смешно.“

„Да — казах, — ще пукна от смях... Кас, моя мила кучко, обичам те, стига си се самоунищожавала. Ти си най-живата жена, която познавам.“

Целунахме се пак. Кас плачеше без глас. Усещах сълзите ѝ. А дългите ѝ коси се вълнуваха върху мен като черното знаме на смъртта. Любихме се и любовта ни беше бавна, спокойна и прекрасна.

Сутринта Кас стана и приготви закуската. Изглеждаше спокойна и щастлива. Пееше. Бях още в леглото и се наслаждавах на нейното щастие. Доjde при мен и ме дръпна.

„Ставай, копеле! Измий си лицето и пишката и ела да се забавляваме!“

Онзи ден я заведох на плаж. Беше делник, лятото беше още далече и наоколо беше пусто, по прекрасен начин. Скитници, загърнати в дрипите си, спяха по пясъка. Други, седнали на дървените пейки, си поделяха бутилка вино. Наоколо летяха чайки, обезумели и безгрижни. Възрастни дами по на седемдесет-осемдесет години, насядали по пейките говореха за продажби на наследства от земи на мъртви съпрузи, убити от монотонното и тъпо живуркане. Някакво странно спокойствие се простираше навсякъде и вървахме, и лягахме, и не приказвахме много-много. Толкова просто и толкова красиво беше да сме заедно. Купих два сандвича, пиене и пуканки и похапнахме, седнали върху пясъка. Прегърнах Кас и така сме заспали за около час.

Беше по-хубаво и от любене. Беше един непрекъснат поток, без никакво напрежение. Когато се събудихме, се върнахме вкъщи и приготвих нещо за вечеря. Предложих на Кас да заживеем заедно. Гледаше ме известно време неподвижна и накрая бавно каза: „Не.“ Заведох я в бара, почерпих я едно питие и си тръгнах. На другия ден намерих работа в един завод и бачках цяла седмица. Бях много уморен, за да излизам, но в петък вечер минах през Уест Енд. Седнах и зачаках Кас. По едно време, когато вече бях доста пиан, барманът ми каза:

„Съжалявам за гаджето ти.“

„Какво се е случило?“ — попитах.

„Съжалявам. Не знаеш ли?“

„Не.“

„Самоубийство. Вчера я погребяха.“

„Погребяха ли я?“ — попитах. Бях сигурен, че всеки момент ще я видя да влиза.

„Сестрите ѝ я погребяха.“

„Самоубийство ли? Би ли ми обяснил как?“

„Преряза си гърлото.“

Пих, докато барът затвори. Кас, най-красивата от петте сестри, най-красивата жена в града. Успях да стигна някак си до вкъщи и отчаяно се упреквах, че не настоях достатъчно да заживеем заедно, а приех нейното „не“. Цялото ѝ държание ми подсказваше, че и тя го желае. Просто не бях го взел на сериозно, бях мързелив и нехаен. Бях заслужил моята и нейната смърт. Бях куче. Не, защо да обиждам кучетата. Станах, намерих една бутилка вино, пих много. Кас, най-красивото момиче в града, на двайсет години, бе мъртва.

Вън някой натискаше клаксон. Силно и продължително. Оставих бутилката и изревах:

„ВЪРВИ НА МАЙНАТА СИ, КОПЕЛЕ, ЧУПКАТА!“

А нощта продължаваше и аз вече не можех да направя нищо.

Денят, в който говорихме за Джеймс Търбър

Или нямах късмет, или талантът ми се беше изчерпил. Хъксли или някой от героите му, мисля, беше казал в Point Counter Point: всички могат да бъдат гениални на двадесет и пет години, големият зор започва на петдесет. Е, аз бях на четирийсет и девет, не на петдесет, оставаха ми още няколко месеца, но картините ми не се продаваха. Скоро бях издал една малка стихосбирка — „Небето е най-голямата пътка“, и взех за нея ето долара преди четири месеца. Сега книгата има антикварна стойност и се продава в магазините за редки книги по двайсет долара парчето. Аз нямам нито един екземпляр. Една вечер, когато бях фиркан, един приятел ми го открадна. Приятел?

Късметът ми беше отишъл по дяволите. Познавах се с Жьоне, Хенри Милър, Пикасо и т.н. и т.н., а аз не можех да си намеря работа дори като мияч на чинии. Опитах веднъж, но всичко свърши само за една вечер. Собственичката, една огромна дебелана, се развика: „А бе, този човек не може дори чинии да мие.“ После ми показа как чиниите най-напред влизат от едната страна на мивката — пълна с няква киселина — а после се преместват в другата, с вода и сапун. Уволниха ме същата вечер. Поне успях да изпия две бутилки вино и да хапна половин овнешки бут, забравен там от по-рано.

В известен смисъл беше кошмарно да се превърнеш в една нула, но това, за което най-много ме болеше, беше петгодишната ми дъщеричка в Сан Франциско — единствения човек на света, когото обичах — която имаше нужда от обувки и дрехи, и храна, и любов, и писма, и играчки, а и да ме вижда от време на време.

Бях принуден да съжителствам с един голям френски поет, който живееше във Венис, Калифорния. Този тип правеше всичко — имам предвид, че е беше и мъже, и жени и го ебяла и мъже, и жени. Имаше приятен нрав и приказката му беше остроумна. Носеше малка перука, която все му се изхлузваше, докато говореше и трябваше постоянно да я оправя. Знаеше седем езика, но докато беше с мен, му се налагаше да говори само английски. Всеки от езиците знаеше като майчиния си.

„Е, не се притеснявай, Буковски — ми се усмихваше. — Аз ще се грижа за теб.“

Паднал, курът му беше около трийсет сантиметра. Когато за пръв път се появи в Калифорния, в някои ъндърграунд вестници излязоха статии и рецензии за поезията му (една от тях написана от мен). В едни от тези издания бяха публикувани и снимки на големия френски

поет — гол. Беше висок метър и половина и по ръцете и гърдите си имаше косми. Космите почваха от гърлото и стигаха до ташаците му — черни и къдрави, една мръсна маса. По средата на снимката висеше тази огромна работа — дебела и с кръгла глава: хуй на бик върху едно мъжле.

Французинът беше един от най-големите поети на века. По цял ден мързелуваше и пишеше безсмъртните си лайнарски стихове. Имаше и двама-трима настойници, които го финансираха. Кой не би го направил! Безсмъртен хуй, безсмъртни стихове. Познаваше Корсо, Бъроуз, Гинзбърг. Познаваше цялата тази банда, която живееше заедно, дрогираше се заедно, чукаше заедно и твореше поотделно. Беше се срещал с Мирò, и Хемингуей. Докато вървяха, Мирò носеше ръкавиците за бокс на Хем, а на Хемингуей много му се искаше да сбръчка някого от бой на ринга. Всички се знаеха, разбира се, и понякога се спираха да си подхвърлят по някое приятелско и гениално лайно.

Безсмъртният френски поет беше виждал Бъроуз, фиркан до козирката, да се търкаля по пода в къщата на В.

„Напомня ми на теб, Буковски. И той няма задръжки. Пие до припадък, докато очите му станат стъклени. Ето и онази вечер се влачеше по килима толкова пиян, че не можеше да стои прав.“ Погледна ме и ми каза: „Преебаха ме. Напиха ме! Подписах договора. Продадох правата за «Голият обяд» на кинодейците за петстотин долара. Лайна, карай, вече е късно!“ Разбира се, Бъроуз е щастливец — взел си е петстотинте долара. И мен ме спипаха пиян и продадох правата за няколко от моите боклуци за петдесет долара с договор за две години, сега трябва да чакам осемнайсет месеца. Същото се случи и с Нелсън Алгрен — за „Мъжът със златната ръка“; те изкараха милиони, а Алгрен гризна дръвцето. Беше толкова пиян, че не можеше да прочете ситно написания договор.

Хубаво ме баламосаха и за кинематографските права върху „Бележките на един развратен старец“. Бях фиркан, а ми докараха едно осемнайсетгодишно маце с мини до задника, високи токчета и копринени чорапи. Не бях чукал от две години. Продадох им целия си живот за едно парче хляб. А във влагалището й със сигурност бих могъл да карам локомотив; но и в това не можах да се уверя.

И така живеех там, петдесет годишен, без пукнат цент, без късмет, без талант, не можех да намеря работа нито като продавач на вестници, нито като портиер, нито като мияч на чинии, а в къщата на безсмъртния френски поет все нещо ставаше — влизаха и излизаха млади мъже и жени. И какъв чист апартамент. Кенефът изглеждаше

така, сякаш никой не е срал там! Плочките блестяха белички и навсякъде бяха постлани малки плътни килими. Нови канапета, нови столове. Хладилникът сияеше като налудничав огромен зъб, лъснат до сълзи. Всяко нещо, ама всяко нещо, изглеждаше като омагьосано от финеса на липсващата болка, липсващата грижа, липсващите хора. А през това време всички знаеха какво да кажат и как да се държат — един благопристоен и неписан кодекс: чукания, минети, пръсти в задниците и навсякъде другаде. Мъже, жени, деца. Момчета. Имаше Всичко. Кокаин. Хероин и хашиш. Марихуана. Само да кажеш какво ти се ще и го имаш. Едно изкуство, което функционираше спокойно с хората, които идват, усмихват се културно, чакат, после правят нещо. Тръгват си. И пак се връщат.

Освен всичко имаше и уиски, и бира, и вино за лайнарите като мен, и пури за идиотщината на миналото.

Безсмъртният френски поет всеки ден повтаряше едни и същи номера. Ставаше рано, правеше разни йога упражнения, после заставаше пред огромното си огледало, бършеше потта си, опипваше огромния си член и ташаците, повдигаше ги, радваше им се и после ги пускаше да паднат: ПЛЯС.

Тогавата аз влизах в банята да повърна. После излизах.

„Нали не остави нещо да падне на пода, а, Буковски?“

Не ме питаше дали не съм умрял. Интересуваше се само от чистотата на банята си.

„Не, Андре. Цялото повърнато насочих в каналите, които трябваше.“

„Добро момче.“

И после, знаейки, че съм по-болен от седем ада, взети заедно, само за да се изфука, обуваше си скапаните шорти, отиваше до ъгъла, правеше челна стойка и ми казваше, стоейки с краката нагоре и главата надолу: „Знаеш ли, Буковски, ако някога изтрезнееше и облечеше смокинг, честна дума ти казвам, ако някога се появеше така облечен, всички жени щяха да припаднат.“

„Не се и съмнявам.“

После правеше едно малко кълбо и се изправяше отново на краката си: „Искаш ли закуска?“

„Андре, никога не съм искал закуска през последните трийсет и две години.“

После някой почукваше нежно на вратата, ама толкова културно, че човек би помислил, че някое полумъртво птиче драска по стъклото, за да ти поиска капчица вода.

Най-често това бяха двама или трима младежи с мръсни сламени бради.

Обикновени бяха мъже, макар че от време на време се появяваше и някое красиво момиче и тогава въобще не ми се щеше да тръгвам. Но той имаше трийсетсантиметров, и то паднал, плюс безсмъртието. Така че аз винаги трябваше да играя своята роля.

„Виж, Андре, такова главоболие имам... Ще се поразходя малко по плажа.“

„Недей, Чарли! Наистина ти казвам, не с необходимо.“

А още преди да стигна до вратата, тя му беше свалила ципа или ако шортите се окажеха без цип — беше ги смъкнала до френските му глезени и беше хванала трийсетте сантиметра, чудейки се колко биха станали след малко галене. А Андре бе успял вече да вдигне роклята ѝ над ханша и с ненаситния си и подвижен пръст търсеше тайнствената дупка между тесните, новоизпрани и розови бикини. И за пръста винаги се намираше нещо: или измамно новата мелодраматична дупка, или гъза. И бидейки голям специалист, се плъзгаше нагоре по онзи розов, тесен и изпран проход, подготвяйки отпочиналата от цели осемнайсет часа пътка.

А аз се разхождах край брега. Беше много рано и не се виждаше чудовищното търгашество на разточителното, натоварено човечество, на човечеството със запушена уста. Мъртви обекти от плът, жабешка твар.

Не ги виждах как се влачат насам-натам с ужасните си тела и разпродадения си живот, без очи, без глас, без нищо. И без да го осъзнават. Лайната на боклуците. Излишната мазнина по края на чинията.

Но утрините ми не бяха лоши, особено делничните. Всичко ми принадлежеше — дори и грозните чайки, които ставаха още по-грозни, когато в четвъртък и петък трохите и хранителните отпадъци изчезнеха и за тях идваше краят на Живота. Нямаше как да знаят, че през уикенда бандата пак щеше да пристигне с кренвирши и сандвичи. Гледай ти, мислех си, може би чайките изкарват по-зле и от мен. Може би.

Андре прие една покана да прочете лекция някъде в Чикаго, Ню Йорк или Сан Франциско, някъде там — и замина. Останах сам-самичък вкъщи. Подходящ случай да използвам пишещата машина. Нещо не ми се получаваше. Андре бе способен на чудеса. Много странно — той да е велик писател, а аз да не съм. Не бяхме чак толкова различни, само че той знаеше как да подрежда думите една до друга. Когато аз сядах пред белия лист, имах чувството, че страницата

ме наблюдава. Всеки човек има своя собствен ад, но в това аз бях шампион.

И така пиех все повече и повече вино и чаках Смъртта си. Андре отсъстваше за два дни, когато една сутрин към десет и половина се позвъни на вратата. Казах: „една минута“, отидох до банята, повърнах и измих устата си. Облякох някакви шорти и наметнах една от копринените хавлии на Андре. Отворих вратата. Едип тип и едно момиче. Тя носеше много къса пола, високи токчета, а чорапите ѝ стигаха до задника. Типът беше млад, с бяла блуза тип мако, слаб, с отворена уста и с ръце, повдигнати към кръста, сякаш готов да се отземи и да полети.

Момичето попита: „Андре?“

„Не, аз съм Ханк. Чарлз. Буковски.“

„Шегуваш се, нали, Андре?“ — попита момичето.

„Да. Целият съм една шега“ — отговорих.

Валеше ситен дъждец. Стояха на вратата.

„Както и да е, влезте, да не се намокрите.“

„Ти си Андре — каза кучката. — Познах те. Това старческо лице. Човек на двеста години!“

„Добре, добре — казах. — Влезте. Андре съм.“

Носеха две бутилки вино. Влязох в кухнята за отварачка и чаши. Сервизи. Седях и пиех, гледайки краката ѝ, докъдето ми стигаше погледът. Младежът се наведе, свали ми ципа и взе патката ми в устата си. Вдигаше голям шум. Погалих го по главата и попитах момичето:

„Как се казваш?“

„Уенди — каза. — И винаги съм се възхищавала от стиховете ти, Андре. Ти си един от най-добрите живи поети!“

Типът продължаваше работата си, смучейки и ближейки, движейки главата си като луд.

„От най-големите ли? — попитах. — Кои са другите?“

„Един от тях е Езра Паунд“ — каза Уенди.

„Езра ме кара да скучая“ — казах.

„Наистина ли?“

„Наистина. Прекалява. Много сериозен, много образован, а в крайна сметка — нищо повече от един скучен дилетант.“

„Защо подписваш работите си само с Андре?“

„Така ми идва.“

Пичът засили. Хванах главата му, дръпнах го напред и се разтова-рих.

После се закопчах и сипах вино на всички.

Седяхме, говорехме и пиехме. Не знам колко продължи така. Уенди имаше хубави крака с тънки глезени, които въртеше и свиваше като подпалени. Разбираха от литература. Говорихме за разни неща. Шерууд Андерсън: Уайнсбърг, всичко това. Дос Пасос, Камю. За Крейн, сестрите Бронте, Балзак, Търбър и т.н., и т.н.

Изпихме двете бутилки, намерих още вино в хладилника. Изпихме и него. После — не знам. Май се побърках и започнах да й дърпам полата — т.е. доколкото имаше пола. Показаха се чорапите и бикините. Разкъсах блузката и сутиена. Стиснах едната гърда. Стиснах гърдата. Беше голяма, засмуках я. Натисках я и я въртях, докато изрева, а щом изрева, затиснах устата ѝ с моята. Разкъсах поличката отзад — сейлон, голи крака, колене, плът. Вдигнах я от стола, разкъсах бикините и ѝ го турих.

„Андре! — каза, — о! Андре!“

Погледнах зад мен. Типът ни наблюдаваше, удобно настанен на стола си, и онанираше. Чуках я, както бяхме прави, разхождайки се из цялата стая. Мушках го все по-дълбоко, а след нас падаха столове, чупеха се лампи. По едно време я сложих върху масата, но усетих, че коленете ми се подгъват и я притеглих на пода.

„О, Андре!“

И почна цялата да трепери като жертва върху олтара. Знаейки, че в този момент е най-слаба, извън себе си, вкарах го целия вътре като кука, спрях да го движа и мацето увисна на него като полудяла риба, пронизана завинаги. За почти половин век бях понаучил някои номера. Тя беше в безсъзнание... Наведох се и я натиснах, натиснах я, главата ѝ се въртеше като на разглобена кукла, задникът ѝ също. Пак свърши, аз също. Когато и двамата свършихме, бях почти умрял. И двамата бяхме почти умрели.

За да се чукаш прав с някого, с необходимо някакво съответствие на пропорциите. Спомням си веднъж, когато бях почти издъхнал в една хотелска стая в Детройт. Опитвахме се да го правим прави. Искам да кажа, че мацето ме беше обгърнало с краката си. Което значи, че носех двама души. Ужасно. Искях да спра. Бях я повдигнал с ръце и курът ми беше под задника ѝ.

А мацето викаше: „Господи, имаш силни крака. Господи, какви силни и красиви крака имаш!“

Това е вярно. Останалите части на тялото ми (включително и мозъкът ми) са лайна. Но някой беше дал тези огромни и силни крака на тялото ми. Не се шегувам. Щеше да ме убие — ебането в Детройт имам предвид — защото системата на мускулните лостове и движе-

нието на члена напред-назад изискват специално разположение на двете тела. Носи се тежестта на две тела. Цялото движение трябва да се премести към гръбначния стълб — маневра жестока и убийствена. Все пак успяхме да свършим и двамата. Захвърлих я в един ъгъл.

Тази в къщата на Андре обаче беше стъпила на пода, нещо, което ми помагаше да правя номерата си — да се въртя, да се бавя, да бързам и т.н.

Така успях да се справя. Бях в кофти състояние — гащите и панталонът ми се бяха заплели около обувките. Оставих Уенди. Не видях къде, по дяволите, се дяна, а и не ме интересуваше. Когато се навеждах да си вдигна гащите, малкият се приближи и набута средния пръст на дясната си ръка направо в задника ми. Изкрещях, обърнах се и му забих един юмрук в устата. Падна.

Вдигнах панталона си и седнах да пия вино с бира. Мълчалив и умърлушен. По едно време се съвзеха и събраха дрехите си.

„Лека нощ, Андре“ — каза той.

„Лека нощ, Андре“ — каза тя.

„Внимавайте по стълбите — казах. — От този дъжд е станало много хлъзгаво.“

„Благодарим, Андре“ — каза младежът.

„Ще внимаваме, Андре“ — каза момичето.

„Любов“ — казах.

„Любов“ — отговориха и двамата в един глас.

Затворих вратата. Господи, колко е хубаво да си безсмъртен френски поет! Отидох в кухнята, намерих някакво хубаво френско вино, няколко сардини и пълнени маслини. Сложих всичко на почти разпадналата се маса.

Сипах си вино в една висока чаша. Седнах до прозореца, от който се виждаше океанът и целият свят. Океанът беше красив. Продължаваше да прави това, което винаги е правел. Изпих виното си, пих още малко, похапнах нещо и се почувствах уморен. Съблякох се и легнах в леглото на Андре. Отпуснах се, гледайки слънцето през стъклото и слушайки морето.

„Благодаря, Андре! — казах — В крайна сметка не си чак толкова лош.“

А и моят талант все още не се беше изчерпал.

Двадесет и пет дрипави скитници

нали знаете какво се случва с онези, които залагат на конни състезания. понякога спечелваш доста й ти се струва, че всичко вече ти е наред. имах къща, имах гадже и градина. отглеждах лалета, които растяха по-прекрасни, отколкото очаквах. имах зелена ръка. имах зелени пари. не помня каква беше тая дяволска система, която бях измислил, но всичко вървеше по вода, без да работя. най-добрият начин, за да живее човек. а имах и Кати. тя беше страхотно маце. на съседа му потичаха лигите, щом я видеше, наистина, от сутрин до вечер висеше на вратата ни.

„Кати! ку-ку, Кати! Кати!“

отварях му по гащи.

„ооооо, помислих, че...“

„какво искаш бе, да ти еба майката...“

„помислих, че Кати...“

„Кати сере. какво да й предам?“

„ами, донесох тези кокали за кучето ви.“

държеше една голяма торба с пилешки кости.

„да даваш на куче пилешки кокали, е като да слагаш ножчета за бръснене в супата на бебето. искаш да ми убиеш кучето ли бе, педераст?“

„О, не.“

„я си набутай мръсните кокали отзад и се омитай оттука.“

„не ви разбирам.“

„сложи си кокалите в задника и чупката.“

„помислих, че Кати...“

„нали ти казах, че Кати СЕРЕ!“

тръснах му вратата.

„не бъди толкова жесток със старчето, Ханк. Казва, че приличам на дъщеря му.“

„хубаво, сигурно го е правил с дъщеря си. а бе, нека чука и кашкавал, ако иска, стига само да ме остави на мира.“

„нима мислиш, че го пускам да влиза, когато те няма?“

„нищо не мисля, сигурен съм.“

„и какъв ти е проблемът?“

„кой кого чука.“

„я изчезвай бе, простак.“

облякох се. първо ризата и панталона, после чорапите и обувките.

„няма да съм извървял сто метра и вие вече ще се натискате страстно.“

запрати по мен някаква книга. не внимавах и книгата ме улучи над дясното око. разцепи ми веждата и потече кръв.

„съжалявам, Ханк.“

„не прави тази глупост да СЕ ПРИБЛИЖИШ до мен!“

излязох, отидох до колата си, потеглих, минах по пътеката на двора с осемдесет мили, повличайки част от оградата и малко от мазилката на входа. ризата ми беше изцапана с кръв, сложих кърпичка над окото си. щеше да ми се отрази много кофти за конните състезания в събота, кипнах от яд.

залагах така, сякаш зад близкия ъгъл ме дебне атомната бомба. исках да спечеля 10 000 долара. заложих на аутсайдерите. не спечелих нито веднъж. загубих петстотин долара. всичките си пари. остана ми само един долар. потеглих, карайки бавно. очакваше ме един ужасен уикенд. паркирах в задния двор.

„Ханк...“

„какво?“

„приличаш на мъртвец. какво се е случило?“

„преебах цялата работа. загубих петстотин долара.“

„Господи, извинявай — каза. — грешката е моя.“ дойде при мен и ме прегърна. „дявол да го вземе, съжалявам, татенце. аз съм виновна и го знам много добре.“

„стига де, да не си избирала ти конете.“

„още ли ми се сърдиш?“

„не, не. знам, че не го правиш с оня изкуфял дъртак.“

„да ти приготвя нещо за ядене?“

„не, не, донеси ми само малко уиски и вестника.“

станах и отидох да видя какви пари са останали в скривалището. сто и осемдесет. е, добре, имало е и по-лоши моменти, и то много често, но сега имах чувството, че ще трябва да тръгна пак по фабриките — ако там изобщо можех да намеря някаква работа.

кучето още ме обичаше. дръпнах го за ушите. не се интересувах дали и колко пари имах. добро куче. Кати беше в спалнята и си червеше устните пред огледалото. щипнах я по дупето и целунах ухото ѝ.

„купи бира и цигари. трябва да забравя.“

тръгна. чувах как токчетата ѝ тракат по пътеката. беше добра жена, бях я свалил в един бар. облегнах се на стола и се загледах в тавана. хулиган, ето какъв бях. винаги съм мразел работата, винаги съм разчитал само на късмета си. Кати се върна и ѝ казах да напълни

чашата ми. знаеше си работата. запали ми пурата. изглеждаше добре. много смешна. щяхме да се любим. щяхме да се любим, докато ни мине мъката. не ми се искаше да загубя всичко — кола, къща, куче, жена. животът беше сладък и лесен.

сигурно съм бил много притеснен, щом отворих вестника и започнах да търся в обявите.

„ей, Кати, тук май открих нещо. търсят мъже. за неделя. плащат им на ръка.“

„о, Ханк, успокой се, ще спечелиш във вторник и всичко ще бъде наред.“

„да, бейби, но в нашето положение всеки долар е от значение. в неделя тук няма конни състезания, само в Кайендс, но това е на майната си. днес ще се напия, а утре ще отида на работа, парите винаги могат да променят нещата.“

Кати ме погледна странно. никога не беше ме чувала да говоря така. винаги съм се отнасял към парите така, сякаш ми падаха от небето. но от загубата на тези петстотин долара бях шокиран. напълни пак чашата ми. изпих я на екс. шок, шок, Господи, Господи, фабриките, изгубените дни, дните без смисъл, дните с шефове и кретени, бавният варварин — часовникът.

пихме до два часа сутринта — точно като в баровете, после легнахме, любихме се, заспахме. сложих будилника в четири, в четири и половина бях станал и пристигнал на определеното място. стоях на ъгъла, заедно с останалите двадесет и пет дрипави скитници, които свиваха цигари и пиеха вино.

всичко е въпрос на пари, помислих си. ще дойде бремене да ходя за ваканциите в Париж или в Рим. ще им покажа аз на тези лайнари. не ми е мястото сред тях.

в един момент нещо ми подсказа, че ВСИЧКИ ТЕ си мислят същото. моето място не е тук ВСЕКИ ЕДИН от нас мисли същото за СЕБЕ СИ. и е прав. е, и?

камионът, пристигна към пет и десет и всички се качиха.

Господи, като си помисля, че сега щях да спя в прегръдките на Кати. тези скапани пари. около мен разговаряха, горките, воняха, но не изглеждаха нещастни. нещастникът бях само аз.

сега щях да съм станал, щях да пикая, да изпия една бира в кухнята, чакайки да изгрее слънцето, щях да се погрижа за лалетата и щях да се върна в леглото, където Кати ме очаква.

моят съсед се обади. „ей, приятел:“

„да“ — казах.

„аз съм французин“ — каза.

не му отговорих.

„искаш ли да ти направя един минет?“

„не“ — казах.

„тази сутрин, минавайки край един двор, видях някакъв тип да върти минет на един друг. патката му беше ДЪЛГА, ТЪНКА, бяла. онзи му я смучеше и спермата течеше от устата му. колкото повече ги гледах, толкова повече се възбуждах. дай ми да ти направя едно минетче бе, приятел, моля те.“

„не — казах му. — сега не искам.“

„добре, искаш ли ти да ми направиш един?“

„чупката бе, остави ме на мира“ — му казах.

французинът подмина. не бяхме изминали и два километра и видях главата му да се движи нагоре-надолу. правеше го пред всички на един старец, който приличаше на индианец.

„СМУЧИ, БЕЙБИ, ВСИЧКО ИЗПИЙ!“ — извика някой.

някои от скитниците се засмяха. повечето останаха мълчаливи, пиейки виното и свивайки цигарите си. старият индианец стоеше съвсем невъзмутимо, сякаш нищо не ставаше. докато стигнем до Вермонд, французинът беше свършил.

всички слязохме. французинът, индианецът, аз и останалите пичове, дадохме ни по един купон и влязохме в някакво кафене. с купона можехме да си вземем кифла и кафе. сервитьорката беше вирнала нос, воняхме, боклуци. накрая някой извика: „всички вън.“

последвах ги и се озовахме в една голяма стая с чиновове, като онези в колежите по музика, с дървени облегалки, за да могат студентите да си водят бележки. чакахме цели четирийсет и пет минути. накрая дойде едно петле с бутилка бира в ръка и каза: „САКОВЕТЕ ВИ!“

скитниците се втурнаха ВЕДНАГА към съседната стая. какво става, по дяволите, помислих си. повдигнах се бавно и отидох да видя. нещастниците се блъскаха и биеха кой да вземе най-добрия сак с вестници. една опасна и абсурдна битка. когато и последният се махна, се наведох и взех първия сак, който ми попадна. беше мръсен и скъсан. когато се върнах в голямата зала, скитниците вече бяха сложили саковете на гърбовете си. намерих един стол и зачаках, държейки сака в ръце. преди да ни раздадат купоните, бяха взели имената ни. извикаха ни и ни разделиха на групи по пет, шест и седем души. това отне още около час. когато се настаних с още няколко пича на един камион, слънцето вече се беше издигнало доста високо. дадохме ни карта на квартала, за да разнесем вестниците. отворих я. веднага познах

улиците. ВСЕМОГЪЩИ БОЖЕ. ОТ ЦЕЛИЯ ЛОС АНДЖЕЛИС МИ СЕ ПАДНА ТОЧНО МОЯТА МАХАЛА!

носеше ми се славата на пияч, картоиграч, мързеливец, специалист по свалките. какво щяха да си помислят хората, като ме видят с мръсния сак на гърба? да раздавам вестници с обяви?

оставиха ме на ъгъла. и наистина пейзажът беше познат. ето цветарницата, барът, гаражът, всичко... а до тях — къщичката ми и Кати — спяща в топлото легло. даже и кучето спеше. неделя сутрин е, помислих си, никой няма да ме види. всички спят до късно. ще бързам. и бързах. минах набързо две улици и никой не видя прочутия мъж с меки, бели ръце и големи интелектуални очи. щях да успея.

стигнах до третата улица. всичко вървеше добре, когато чух да ме вика едно малко момиче. стоеше в двора. почти на четири години.

„ей, господине!“

„кажи, детенце, какво искаш?“

„къде е кучето ти?“

„а, ха-ха, спи.“

„о!“

когато водех кучето си да пикае, винаги минавах по тази улица. грабнах вестниците, които бяха останали, и ги набутах в една изоставена наблизо кола. от много време стоеше там без колела. не знаех защо е там, захвърлих вестниците на задната седалка, завих зад ъгъла и се озовах у дома. Кати още спеше.

„Кати! Кати!“

„о, Ханк... наред ли е всичко?“

кучето дойде да го погаля.

„знаеш ли какво ми скроиха тия мръсници?“

„какво?“

„пратиха ме да раздавам вестници в собствената си махала!“

„е, добре, не е чак толкова ужасно, не мисля, че съседите ще разберат.“

„как не можеш да разбереш? имам СЛАВА на пич и оправен човек. не искам да ме видят с пълен сак лайна на гърба!“

„не съм сигурна, че имаш такава СЛАВА! май само така си мислиш.“

„слушай, не говори глупости. ти си топлеше гъза в леглото, докато аз тичах с разни копелдаци.“

„не се сърди, отивам да пишкам. чакай малко.“

изчаках, докато изхвърли заспалата си женска урина. Господи, колко СЕ БАВЯТ! пукката е малко ефективен механизъм, що се отнася до пикаенето.

Кати излезе!

„Ханк, не се притеснявай, моля те. ще облека някаква стара рокля и ще ти помогна да разнесеш тези проклети вестници. бързо ще свърши. в неделя хората спят до късно.“

„но вече ме ВИДЯХА!“

„видяха ли те? кой те видя?“

„едно момиченце — от онази кафява къща на улица Уестморленд.“

„Мира ли?“

„не знам как се казва!“

„тя е само на три години.“

„не знам на колко години е! пита за кучето!“

„какво за кучето?“

„попита ме къде е кучето!“

„айде, тръгваме, ще ти помогна.“

Кати облече една стара, износена дреха.

„изхвърлих ги, край, свърши, изхвърлих ги на задната седалка в онази изоставена кола!“

„ще те хванат.“

„по дяволите, не ме интересува.“

влязох в кухнята и отворих една бира. когато се върнах, Кати отново беше легнала, седнах на един стол.

„Кати.“ „ммммм?“

„още не си осъзнала с кого живееш! аз съм аристократ, истински аристократ! станал съм на трийсет и четири и след като навърших осемнайсет, не съм работил повече от шест-седем месеца. погледни ръцете ми! ръце на пианист!“

„аристократ ли? ТРЯБВА ДА ЧУЕШ какви ги дрънкаш, когато се напиеш. ужасен си. непоносим.“

„пак ли започна, Кати? забрави ли, че аз те измъкнах от онази дупка в Алворадо и те обсипах с кожи и бижута?“

Кати не отвърна нищо.

„знаеш ли какъв съм аз? гениален, само че никой освен мен не го знае.“

„о'кей, браво, съгласна съм“ — и заспа.

изпих си бирата, изпих още една, излязох, прекосих три улици и седнах на стълбите на сина затворена бакалница, където, според кар-

тата, беше мястото на срещата ми с другите. чаках от 10 до 2,30 часа. беше скучно и сухо, и глупаво, и абсурдно. беше истинско мъчение, камионът пристигна в 2,30.

„ей, приятел!“

„да?“

„свърши ли вече?“

„да.“

„много си бърз.“

„да.“

„искам да помогнеш и на този тук да свърши.“

„еба ти.“

този тип направо се влачеше, грижливо пускаше вестника във всеки двор. лека-полека. аз свърших за пет минути. седнахме и зачакахме камиончето. още един час.

закараха ни до бюрото. насядахме пак по чиновете. този път се появиха две петлета с бира в ръка. единият извикваше имената, а другият плащаше. на дъската зад петленцата висеше надпис, написан с тебешир.

КОЙТО РАБОТИ ЗА НАС ТРИДЕСЕТ ДНИ ПОСЛЕДОВАТЕЛНО, БЕЗ ДА ОТСЪСТВУВА НИТО ВЕДНЪЖ, ЩЕ ПОЛУЧИ БЕЗПЛАТНО КОСТЮМ ОТ ВТОРА РЪКА.

погледнах хората, които получаваха парите си. не можех да повярвам на очите си. ИЗГЛЕЖДА, всеки вземаше по три долара. най-ниската тарифа бе долар за час. бях на крак от четири и половина. сега отново беше четири и половина. цели дванайсет часа.

извикаха ме към края. мисля, че бях трети отзад напред. никой от скитниците не се оплакваше. вземаха трите долара и спокойно си тръгваха.

„Буковски“ — ревна петлето.

приближих се. другото петле преброи три съвсем нови банкноти.

„вижте какво — казах. — вие не знаете ли, че има закон за минималната заплата? един долар на час.“

петлето удари една глътка бира. „приспадаме пътните разходи, закуската и т.н. плащаме само за средното работно време, което е около три часа.“

„загубих дванайсет часа от живота си, а сега трябва да се кача на автобус, за да стигна до мястото, където съм паркирал колата си.“

„ти си късметлия, щом имаш кола.“

„а ти си късметлия, че още не съм ти мушнал бутилката в задника.“

„не аз определям политиката на фирмата, господине. моля ви, не ми се карайте, господине!“

„ще се оплача в Бюрото по труда.“

„Робинсън“ — извика другото петле.

следващият нещастник се запъти да получи своите три долара, когато излизах. застанах на Бевърли авеню и зачаках автобуса. докато стигна до вкъщи и изпия нещо, часът беше станал шест. бях на такъв хал, че чуках Кати три пъти. счупих един прозорец. порязах крака си на стъклото. изпия песните на Джилбърт и Саливън, които бях научил от един преподавател по английска литература — психопат. лекцията му започваше в седем часа сутринта в колежа на Лос Анджелис. Ричардсън се казваше. може би не беше психопат, но ме научи на Джилбърт и Саливън и ме скъса по английска литература, защото отивах на лекции в седем и половина със страшно главоболие от предишната пиянска вечер. КОГАТО отивах. но това е една друга история. онази вечер Кати и аз го ударихме на живот и ако счупих някои неща, то бе не защото бях толкова лош и глупав, какъвто често ставах. а във вторник спечелих сто и осемдесет долара на конните състезания и отново се превърнах в нежен любовник, играч, праведен сводник и градинар. карах бавно, наслаждавайки се на последните отблясъци на залеза. влязох вкъщи през задната врата. Кати готвеше попска яхния с много подправки, точно както я обичах. както беше наведена над електрическата печка, я сграбчих през кръста.

„ooooo...“

„чуй, сладурче...“

„да?“

стоеше така с лъжицата, която капеше върху ръката ѝ. пъгнах една десетарка в сутиена ѝ.

„искам да ми купиш един галон уиски.“

„да, да.“

„и бира, и пури, аз ще се погрижа за яденето.“

свали си престилката и влезе в банята. тихичко си тананикаше. Седнах. чувах: чук-чук — нейните токчета по пътеката. взех една топка за тенис и я хвърлих на пода, тя се удари в стената и подскочи. кучето, дълго метър и половина и високо деветдесет сантиметра — наполовина вълк — скочи и хвана топката. за миг ги видях застинали във въздуха. какво страшно куче. какъв страшен живот. когато кучето се приземи на пода, станах и отидох да видя яденето. беше о'кей. всичко беше о'кей.

Една красива любовна история

Пак бях без пукнат цент в джоба, но този път ми се случи във френския квартал на Ню Орлианс. Джо Бланшар, издател на ъндърграунд вестника „Преврат“, ме заведе в една от онези бели, мръсни сгради със зелени капаци на прозорците и почти вертикални стълби. Беше неделя и чаках пари от едни авторски права. Всъщност само един аванс за просташката книга, която бях написал за немците. Те ми пращаха писма, пълни с глупости за собственика, чийто баща бил алкохолик, и че имали проблеми, защото старецът теглел пари от банката, за да чука и пие, и така нямали възможност да ми ги изпратят, но веднага след като изхвърлели онзи кретен, тогава...

Бланшар позвъни на вратата.

Дебелата възрастна жена, която ни отвори вратата, тежеше около сто и трийсет кила. Носеше някакъв огромен чаршаф вместо рокля и имаше много малки очи. Единственото малко нещо, което имаше. Казваше се Мари Главиано и беше собственичка на някакво кафене във френската махала, на едно малко кафене. Ето още нещо, което не беше голямо при нея: кафенето й. Беше красиво, с червени и бели покривки, скъпо меню и приятна атмосфера. Една възстара, черна мадама стоеше на входа. Старата мадама символизираше доброто време, старото време, доброто старо време, но доброто старо време беше вече отминало. Само туристите се разхождаха там сега. Обичаха да скитат и да зяпат. Не влизаха в кафенетата. Не се напиваха. Нищо не се случваше. Отмина доброто време. Всички бяха заебали всичко, никой нямаше пари, а ако имаше, ги беше скътал. Новото време беше май доста скучно. Всички се забавляваха, наблюдавайки как революционерите и свинете се ръфат помежду си. Качествено и евтино забавление. И така пазеха си мангизите в джоба, ако изобщо ги имаха.

Бланшар каза: „Здравей, Мари. Мари, да ти представя Чарли Шъркин. Чарли, това е Мари.“

„Здравей“ — казах.

„Здрасти“ — каза Мари.

„Мари, може ли да влезем за минутка?“ — попита Бланшар.

(Парата имаше две лоши страни — да бъде много малко и прекалено много. А аз за пореден път имах много малко.)

Качихме се по стълбите и я последвахме по един дълъг, тесен коридор, ама много дълъг и много тесен, и влязохме в кухнята. Мари отвори три бутилки бира. Седна.

„Та така, Мари — каза Бланшар. — Чарли е гений. Но много е на-
тясно напоследък. Ще се справи, сигурен съм, но дотогава... дотогава
няма къде да живее.“

Мари ме погледна. „Гений ли си?“

Ударих една голяма глътка бира. „Ами, да ти кажа право, трудно
ми е да определя. Повече се чувствам като ненормален. Нали разби-
раш — с големи бели празни пространства в главата си.“

„Може да остане“ — каза Мари.

Беше понеделник, единственият почивен ден на Мари. Бланшар
стана и ни остави да седим там, в кухнята. Чухме входната врата да се
отваря и затваря и пичът изчезна.

„Какво работиш?“ — попита Мари.

„Живея с късмета си“ — казах.

„Напомнящ ми Марти“ — каза.

„Марти ли?“ — казах и си помислих: „Господи, ето, ще го каже.“
И го каза.

„Знаеш ли, че си грозен. Тоест не исках да кажа грозен, а опусто-
шен, нали разбираш. И наистина си опустошен, дори повече и от Мар-
ти. А Марти беше боксьор. Ти боксьор ли си?“

„Това е един от моите проблеми. Никога не съм успял да ударя
някого свястно.“

„Карай, но много приличаш на Марти. Тъпкали са те, но си добър.
Разбирам твоя тип хора. Когато видя един мъж, веднага разбирам да-
ли е истински мъж. Харесвам мутрата ти. Имаш хубава мутра.“

Понеже не можах да кажа нищо за нейната, попитах: „Имаш ли
някакви цигари, Мари?“

„Да, сладурче, разбира се.“ Порови из чаршафа, който беше нав-
лякла вместо рокля, и извади измежду гърдите си един пълен пакет.
Можеше да скрие покупките за цяла седмица там вътре. Беше смеш-
на. Отвори още една бира. Дръпнах една солидна глътка и казах:
„Хващам се на бас, че мога да те еба, докато се разплачеш.“

„Виж, Чарли — каза. — Не търпя такива приказки. Аз съм порядъ-
чно момиче. Мама ме възпита добре. Ако продължиш да ми говориш
така, ще те изгоня оттука.“

„Извинявай, Мари, пошегувах се.“

„Не обичам такива шеги.“

„Добре, разбрах. Имаш ли уиски?“

„Шотландско.“

„Чудесно.“

Донесе почти цял галон. Две големи чаши. Сипахме уиски и вода. Мацето познаваше добре пиацата. Това вече беше очевидно. Движеше се там десет години повече от мен. Е, старостта не е престъпление. Само че повечето хора остаряват грозно.

„Отрязал си главата на Марти“ — каза.

„Не приличаш на никоя от жените, които съм познавал.“

„Харесваш ли ме?“ — попита.

„Сигурно“ — казах и тя не подхвърли нищо по този повод. Пихме още около два часа, главно бира и от време на време по едно мъничко уиски, а после ме заведе до леглото ми. По пътя минахме покрай една стая и тя с естествен глас каза: „Ето, аз спя тук.“ Огромно легло. Моето беше в съседната стая. Много странно. Но това нищо не означаваше. „Можеш да спиш, в което от двете ти хареса. Или и на двете.“ — каза Мари.

Нещо ми замириса на отблъскване...

Както се очакваше, сутринта се събудих с главоболие. Чувах как се мотае из кухнята, но не обърнах внимание, както би направил всеки. Чух я да пуска телевизора за сутрешните новини, чух кафето да ври, миришеше хубаво, но миризмата от яйцата, шунката и картофите ме дразнеше и утринните новини ме дразнеха, а и ми се пикаеше, и бях жаден, но не исках Мари да разбере, че съм се събудил, и така чаках, полунапикан (да, да, ха, ха), с единственото желание да остана сам, с единственото желание да ми принадлежи, само на мен, магазинът, но тя продължаваше да се мотае, и накрая я чух, забързана, някъде край леглото ми...

„Трябва да вървя — каза. — Закъсняла съм.“

„Чао, Мари“ — казах.

Когато затвори вратата, станах, отидох до кенефа, изпиках се, изсрах се. Стоях там, в Ню Орлианс, далеч от моя дом, какъвто и да е той, и гледах как един паяк ме наблюдава от своя ъгъл, плетейки паяжината си. Сега знаех много добре, че този паяк стоеше там от доста време. Повече от мен. В началото си помислих да го убия. Но беше толкова дебел и грозен, и щастлив, сякаш кенефът му принадлежеше. Ще се наложи да почакам малко, докато му дойде времето. Станах, избърсах задника си, дръпнах казанчето. Като излизах, паякът ми намигна.

Не исках да започвам с уискито, което беше останало, и така стоях гол в кухнята, и се чудех защо хората ми имат такова доверие. Кой бях аз? Хората са луди. Хората са прости. Ядосах се. Дявол да го вземе, наистина се ядосах. Десет години вече живеях, без да работя. Хо-

рата ми даваха пари, храна, дом, за да живея. Не ме интересуваше за какво ме смятат. За глупак или за гений. Знаех какво съм. Нито едното, нито другото. Това, което караше хората да ми правят подаръци, не ме интересуваше. Вземах ги без никакво чувство за победа, без да се чувствам задължен към тях. Единственият ми принцип бе, нищо да не искам. И като че ли не стигаше всичко това, ами в главата ми се въртеше една грамофонна плоча и постоянно свиреше една и съща песен: не се опитвай, не се опитвай. Идеята ми се виждаше добра. Когато Мари вече беше тръгнала, седнах и изпих три бутилки бира, които намерих в хладилника. Никога не съм обичал да ям особено много. Чувал съм за това, колко много другите хора обичат яденето. Аз смятах, че е скучна работа. Пиенето беше хубаво нещо. Обичах и срането, обичах да сера, обичах лайната, но беше голям зор да ги изработя.

След трите бутилки бира видях на стола до мен едно портмоне. Сигурно Мари беше взела със себе си друго портмоне. Беше глупава или толкова добра, че да пръска така парите си. Отворих го. Десет долара.

Мари ме изпитваше и аз щях да оправдая това, което очакваше от мен.

Взех парите, отидох до стаята, облякох се. Чувствах се добре. В крайна сметка какво ни е нужно, за да живеем? Нищо. Наистина. Имах и ключ от къщата.

Излязох, заключих вратата, за да се опазим от крадците (ха-ха-ха) и ето ме на улицата, във френския квартал, това глупаво място, но щях да се справя. Всичко трябва да ми е наред, това е. Значи... а, да, вървах по улицата, но проблемът с френския квартал е, че нямаше пивници, както винаги става с порядъчните места на този свят. Може би го правеха нарочно. Може би по такъв начин искаха да лансират ужасните лайняни дупки, които се самоназоваваха барове. Първото нещо, което ми идеше да направя, когато влизах в тези шикозни заведения на френския квартал, беше да се издрайфам. И най-често драйфах, тичайки до мръсните им клозетни дупки, пропити от миризмите на пикнята. Тонове пържени яйца и мазни картофи. Връщах се пак и ги оглеждах. По-самотни от полусмахнатите съдържатели бяха единствено барманите, особено ако магазинът беше техен. И така мотаех се, знаейки, че баровете са фалш, и да ви кажа ли откъде купих бирата си? От една малка бакалница със застоял хляб, олющена мазилка по стените, жалка усмивка на самотата... помогни ми... помогни ми... ужасно, да, дори не могат да прекарат ток дотук, електричеството е скъпо, и ето ме мен, единственият, който е купил тук бира от седем-

найсет дни насам. Осемнайсетгодишен и о, Господи, почти се изпразни върху касата... Дойде ми прекалено много. Не можах да изтрая. Грабнах рестото и бирата и изчезнах в жегата на ненормалния френски квартал.

Сложих останалите пари в портмонето и го оставих отворено, за да го види Мари. Седнах и взех една бира.

Много е хубаво да си сам. Но не бях сам. Всеки път, когато отивах да пикая, виждах паяка и си мислех: „Виж, паяко, трябва бързо да изчезнеш оттука. Как да ти го обясня бе, момче, не обичам да те виждам как хващаш мухи и хлебарчици, и им смучеш кръвта. Нали разбираш, Господин Паяк, ти си лош. А аз съм добър. Поне искам да вярвам в това. Ти си просто един ужасяващ, черен, абсурден кладенец на смъртта. Ето какво си. Бозаеш лайна. И на теб ти дойде времето.“

Намерих една метла в задния двор, влязох в банята, свалих го от паяжината му и го размазах. О'кей, хубаво, о'кей, стоеше там преди мен, но аз ли съм виновен? Как можеше Мари да слага дебелия си задник върху тоалетната чиния и да сере, гледайки това същество? Изобщо дали го виждаше? Може би не.

Отидох в кухнята, изпих още една бира. Включих телевизора. Книжни хора. Стъклени хора. Почувствах, че ще се побъркам, и го изключих. Пиех. Сварих две яйца и изпържих две парчета шунка. Успях да хапна. Много често забравях. Слънцето влизаше през пердетата. Пих цял ден. Празните бутилки хвърлях на боклука. Времето минаваше. Вратата се отвори широко — беше Мари...

„Господи — изписка. — Знаеш ли какво се случи?“

„Не, не, не знам.“

„О, дявол да го вземе.“

„Какво се е случило, бейби?“

„Изгорих ягодите!“

„А, сериозно ли?“

Тичаше насам-натам из кухнята, поклащайки големия си задник. Смахната. Бедната дебела путка.

„Бях сложила ягодите във фурната, когато влезе една туристка, една богата кучка, първият клиент за деня, и хареса шапчиците, които правя, нали ги знаеш... И така тя е хубавичка, всички шапки й стоят добре, не знае коя да избере, а по едно време почнахме да си говорим за Детройт, познаваше някого в Детройт, когото познавах и аз, нали разбираш, и изведнъж НЕЩО МИ ЗАМИРИСА!!! ЯГОДИТЕ ИЗГАРЯТ! Затичах се към кухнята, но вече беше късно... каква бъркотия! Ягодите

бяха изкипели, бяха пръснати наоколо и миришеха, и бяха изгорели, нищо не можеше да се спаси, нищо! А, дявол да го вземе!“

„Съжалявам. Продаде ли й шапка?“

„Две. Не можа да реши.“

„Съжалявам за ягодите. А, убих паяка.“

„Кой паяк?“

„Помислих си, че няма да знаеш.“

„Какво да знам? Какво представляват паяците ли? Да не са дървеници?“

„Казвали са ми, че паяците не са дървеници. Има някаква разлика в броя на краката... Не знам и не ме интересува.“

„Паякът не е дървеница!? Какви глупости ми говориш, бе!“

„Не е. Поне така казват. Но аз убих това мръсно същество.“

„Отварял ли си ми портфейла?“

„Разбира се. Щом си го оставила... Трябваше да купя бира.“

„Нужно ли е да се наливаш с бира през цялото време?“

„Да.“

„Голяма беля си отворих. Ял ли си нещо?“

„Две яйца и две парчета шунка.“

„Гладен ли си?“

„Да. Но ти си уморена. Успокой се. Изпий нещо.“

„Готвенето ме отморява. Само първо да се измия.“ „Добре, иди.“

„О'кей“ — включи телевизора и влезе в банята. Бях длъжен да го слушам. Новини. Страшно грозен е този лайнар. Три ноздри. Абсолютно отвратително копеле, облечено като малка идиотска кукла, изпотено, поглежда ме и срича думи, които не разбирам, и не ме интересуват. Знаех, че Мари с часове гледаше телевизия, и трябваше да свиквам. Когато се върна, ме намери да гледам право в мрака — нещо, което я накара да се чувства по-добре. Бях толкова безгласен, колкото и човекът, потънал в спортната страница или в играта на шах.

Мари се върна омотана в нови дрехи. Би могла да бъде и апетитна, ако не беше толкова дебела. Е, какво да се прави, поне не спях в парка.

„Искаш ли да сготвя аз, Мари?“

„Не, не се притеснявай, вече си поотпочинах.“

Започна да приготвя яденето. Когато станах да взема бира, я целунах зад ухото.

„Ти си добър човек, Мари.“

„Имаш ли пиене за довечера?“ — попита.

„Да, бейби. А има и още малко уиски. Няма проблеми. Единственото нещо, което искам, е да гледам телевизия и да те слушам как говориш. Нали?“

„Да, Чарли.“

Седнах. Нещо вреше на огъня. Миришеше хубаво. Беше добра готвачка. От стените се вдигаше пара от топлата миризма на манджата. Затова беше толкова дебела: добра готвачка — яко лапане. Мари готвеше месо със зеленчуци. Често ставаше и пускаше по нещо в тенджерата. Една глава лук. Малко зеле. Няколко моркова. Знаеше. А аз пиех и гледах това отпуснато, старо момиче. Тя седеше и правеше своите възшебни шапки, ръцете ѝ препускаха — най-напред панделката и цветята, обръщаше я, зашиваше я, слагаше си я и от сламата ставаше чудо. Мари твореше шедьоври, тайната на които никой никога нямаше да открие — шедьоври, които се движеха по улиците върху главата на една или друга кучка.

Работейки и наглеждайки яденето, говореше.

„Нещата не са като преди. Хората нямат пари. Всичко става с чекове и кредитни карти. Няма пари. Или не ги носят със себе си. Всичко е на кредит. Щом вземат заплатата си, я разпределят. Ипотекират целия си живот, за да купят къща, и не се успокояват, докато не я напълнят с лайна, и не купят кола. Те са в капана на къщата и гарваните, които създават законите, го знаят и ги облагат до смърт с данъци за собствеността. Никой няма пари. Малките предприятия вече не могат да оцелеят.“

Седнахме да ядем, месото беше свършено. След вечерята сипахме уиски, сложи ми две пури, гледахме телевизия и не говорихме много. Чувствах се така, сякаш живеях там от години. Оправяше шапките си, подхвърляше по някоя дума от време на време и аз отговарях — разбира се, така е, наистина ли. Готовите шапки излизаха с невероятна скорост от ръцете ѝ. Шедьоври.

„Мари — казах, — уморен съм, отивам да си легна.“

Каза ми да взема уискито със себе си. Взех го. Но вместо да отида в леглото си, отидох в нейното, дръпнах завивките и се мушнах вътре. След като се съблякох, разбира се. Хубав дюшек, хубаво легло. Стар модел с балдахин.

Мисля, че ако можеш да чукаш, докато ти падне купола на главата, ще си шампион. Никога нямаше да мога да съборя купола без помощта на боговете.

Мари гледаше телевизия и правеше шапки... После я чух да изключва апарата, да угасва лампата в кухнята, да идва към стаята, да

минава през нея, без да ме види, и да влиза в тоалетната. Остана там за малко, излезе, съблече се и сложи една широка, розова нощница. Опипа малко мутрата си, изостави тая работа, зави две ролки на косата си, обърна се, приближи се до леглото и ме видя.

„Господи! Чарли, сбъркал си леглото.“

„Мммм...“

„Виж, миличък, аз не съм такава жена.“

„Ох, спри с тия глупости и ела!“

Дойде. Боже мой, месо, безкрайно месо. Ако трябва да съм искрен, малко се уплаших. Какво бих могъл да направя с тази маса? Бях в капан. Леглото от страната на Мари потъна съвсем.

„Слушай, Чарли...“

Грабнах главата ѝ, обърнах я, стори ми се, че плаче, запуших ѝ устата с моята. Целунахме се. Дявол да го вземе, почна да ми става. Господи, какво пък беше това?

„Чарли — каза, — не си длъжен да го правиш.“

Взех ръката ѝ и я сложих върху хуя си.

„Лайна — каза, — о, лайна.“

Целуна ме, мушна вътре езика си. Имаше малък език — поне това ѝ беше малко и го движеше навън-навътре, май пълен със слюнка и страсти.

Отдръпнах се.

„Какво има?“

„Чакай малко.“

Взех бутилката, отпих доста, оставих я долу, вдигнах огромната ѝ нощница, почнах да търся и не знам какво хващах, но сигурно беше то, много малко, но на мястото си. Да, беше нейното котенце. Докоснах го с моето патенце. Хвана го и го мушна вътре. Още едно чудо — беше тясна, почти ме одра. Почнахме. Бавех се, но въобще не ми пукаше. Побърка ме. Едно от най-добрите ебания в моя живот. Мучах и виках, свърших, отдръпнах се. Невероятно. Когато излезе от банята, поприказвахме малко, после заспа. Но хъркаше и аз отидох в леглото си. Сутринта се събудих, когато тя тръгваше за работа.

„Трябва да побързам, Чарли“ — каза.

„Добре, бейби.“

Когато излезе, влязох в кухнята и изпих една чаша вино. Беше оставила портмонето си. Десет долара. Не ги взех. Отидох пак в банята, ударих едно хубаво сране, измих си зъбите, повърнах малко. Някъде намерих химикалка и парче хартия:

Мари, обичам те. Много си мила с мен, но трябва да си отида. И не знам точно защо. Изглежда съм луд. Сбогом.

Чарли.

Сложих бележката върху телевизора. Не се чувствах добре. Плачеше ми се. Беше спокойно там, при нея, спокойно по начина, по който обичах. Дори и фурната, и хладилникът изглеждаха човешки, имам предвид човешки в добрия смисъл — сякаш имаха ръце и гласове и казваха — остани момченце, добре е тук, толкова хубаво е тук. Изпих останалото уиски. Намерих една бира в хладилника. Изпих и нея. После станах, минах през тесния коридор, видях ми се много дълъг, поне сто метра. Когато стигнах до вратата, се сетих, че ключът беше у мен. Върнах се обратно и го оставих до бележката. Погледнах пак портфейла с десетте долара. Не ги докоснах. Минах пак по коридора. Когато се намерих пред входната врата, вече знаех, че ако я затворя, няма да има връщане. Затворих я. Окончателно. Слязох по стълбите. Още веднъж бях съвсем сам и на никой не му пукаше от това. Потеглих на юг, завих надясно. Вървах, докато изляза от френския квартал. Прекосих улица „Канал“. Минах няколко пресечки, пресякох още една улица, завих и пак завих. Не знаех къде отивам. От една врата вляво някакъв човек ме извика:

„Приятелю, търсиш ли работа?“

Погледнах вътре и видях цяла дузина мъже да седят пред дървени маси и да удрят с чук нещо като раци или омари. Чупеха черупките и правеха нещо с месото. Беше много мрачно там вътре и беше сякаш удряха собствените си тела с чуковете, и беше сякаш изхвърляха каквото бе останало от тях, и казах на пича:

„Не, не търся работа.“

Вървах срещу слънцето.

И имах седемдесет и четири цента в джоба.

Слънцето беше о'кей.

Живот и смърт в болницата за бедняци

Линейката бе пълна, но ми намериха едно място на горния етаж и потеглихме. Постоянно повръщах кръв и се страхувах, че ще изцапам хората отдолу. Пътувахме, слушайки сирената. Чуваше се като ехо, сякаш звукът не излизаше от нашата линейка. Бяхме определени за болницата на графството. Бедняци. Случаи на милосърдие. Всички страдахме от нещо, някои нямаше да се завърнат никога от там. Общото между нас бе, че всички бяхме без пари и че не бяха ни останали много шансове. Натоварени като сардели. Никога не съм вярвал, че една линейка може да побере толкова хора.

„Господи, ах, господи — чувах гласа на една негърка под мен, — никога не съм мислила, че нещо такова ще се случи на МЕН! Такова нещо, господи...“

Аз не гледах така на нещата. Играех си със смъртта от доста време. Не искам да кажа, че бяхме любовници, но се познавахме добре. Онази вечер се приближи повечко. И друг път беше ми се обаждала: остри болки в стомаха, на които аз упорито не обръщах внимание. Мислех, че съм твърдо мъжле и отдавах болката на лош късмет. Не й обръщах внимание. Напоявах я с уиски и си гледах работата. А работата ми беше да се напивам. Уискито бе виновно за всичко, трябваше да продължа само с вино.

Кръвта, която излиза от вътрешностите ми, няма онзи яркочервен цвят, който има кръвта от едно порязване. Тя е тъмнолилава, почти черна и вони. Вони по-лошо и от лайна. Цялата тази животворна течност вонеше по-лошо и от лайна.

Още един пристъп. Беше като нормално драйфване — когато излезе кръвта, се чувстваш по-добре. Но това беше само една илюзия... Всяко ново повръщане те отвежда по-близо до Баба Смърт.

„Господи, никога не мислех...“

Кръвта се изкачи и я задържах в устата си. Не знаех какво да направя. Ако я изплюех от високото си легло, щях да изцапам приятелчетата си отдолу. И така държах я в устата си и се опитвах да мисля какво да направя. Линейката зави и кръвта почна да тече. Е, човек трябва да запази някакво достойнство, дори и когато умира. Концентрирах се, затворих очи и я погълнах. Погнусих се. Но реших проблема. Надявах се, че ще пристигнем бързо, преди следващия пристъп.

Истина ви казвам, не мислех за Смъртта. Единствената ми мисъл беше: неудобно ми е; вече не контролирам онова, което ми се случва. Сякаш бяха ме притиснали до стената.

Линейката пристигна, а след това се намерих върху една маса и ме питаха: „Коя е моята религия, къде съм роден, дължа ли на държавата пари от предишно мое пребиваване в болницата? Кога съм роден, живи ли са родителите ми, семеен ли съм?“ Нали знаете, познатите неща. Говорят, сякаш всичко ти е наред; дори не правят усилие да покажат, че разбират, че умираш. А и въобще не бързат. Нещо, което някак те успокоява, но не това е причината, поради която го правят — просто ги мързи и не дават пукнат цент дали умираш, летиш или пърдиш. Грешка. Биха предпочели да не пърдиш.

После ме набутах в един асансьор, който спря на някакъв етаж, приличащ на мрачен килер. Избутаха количката ми навън. Сложиха ме на едно легло и си тръгнаха. Изведнъж пред мен изскочи санитар и ми подаде малко хапче.

„Вземи това“ — каза. Глътнах хапчето, даде ми чаша вода и изчезна. От много време не бяха се държали толкова човешки с мен. Облегнах се назад и се огледах наоколо: 8–10 легла, заети с американски мъже. Всеки един от нас имаше по една чаша и кана вода върху нощното шкафче. Чаршафите изглеждаха чисти. Беше много мрачно и студено. Пространството се осветяваше от една малка гола крушка. До мен лежеше едър мъж, възрастен, над петдесетте, но огромен. Въпреки тлъстините си създаваше впечатление на много силен. Гледаше право нагоре и говореше на тавана.

„... а беше толкова добро момче, едно толкова чисто и добро момче, търсеше работа, каза, че иска тази работа, аз казах: «харесваш ми, момче, имаме нужда от добър готвач, един добър и честен готвач, а аз познавам честните хора, момче, добрия характер аз го виждам, работи с мен и жена ми и считай, че имаш работа за цял живот...» и той каза: «да, господине», точно така каза, изглеждаше радостен и аз казах: «Марта, намерихме едно добро момче, едно добро и честно момче; няма да ни свие парите, както другите мръсници.» И така излязох и купих много билета, почти две дузини билета. Марта разбира от билета, бива си я за тая работа. Кол Сандърс изобщо не я достига. Отидох и купих двамайлета за уикенда. Щеше да бъде добър уикенд. Двамайлета купих. Щяхме да съсипем Кол Сандърс. Без работа щяхме да го оставим. Един толкова добър уикенд ти оставя двеста долара суха пара. Момчето дори ни помогна да ги нарежем, направи го по време на почивката си. Марта и аз нямахме деца. Започна много да ми харесва това момче. Марта приготви билетата в кухнята, всичко приготви... Билетата бяха стотвени по деветнайсет различни начина, дори от задниците ни излизаха билета. Единственото нещо,

което трябваше да направи момчето, бе да приготви бифтеците и пържолите. Пилетата бяха готови. И о, господи, какъв страшен уикенд беше. Петък вечер, събота и неделя. Момчето работеше добре и беше приятно на вид. Беше добре да го имаш до себе си. Пускаше шеги. Викаше ми «Кол Сандърс», а аз му виках «синко». Кол Сандърс и син — ето какво бяхме ние. Когато затворихме в неделя вечерта, бяхме полумъртви от умора, но щастливи. Не беше останало нито едно парче пиле. Хората чакаха на опашка за маса, беше препълнено. Такова нещо очите ми не бяха виждали. Заклучих вратата, сложих по едно малко уиски и седнахме уморени, но щастливи, и пийвахме. Момчето изми чиниите и избърса пода. Каза: «И така, Кол Сандърс, в колко часа да дойда утре?» Казах му да дойде в 6.30, взе си шапката и си тръгна. «Ето едно наистина добро момче, Марта» — казах и тръгнах към касата да преброя печалбата. Касата беше ПРАЗНА! Добре чухте — касата беше ПРАЗНА! И парите от предишните два дни в кутията с парите беше намерил. Толкова добро момче... Не разбирам... казах му, че при мен ще има работа за цял живот, така му казах. Двайсет пилета. А Марта разбира от пилета... И това момче, това лайно избяга с парите, момчето...”

После започна да крещи. Какви ли не крясъци съм чул в живота си, но нещо подобно — никога. Надигаше се от каишките си и крещеше. Помислих, че каишките ще се скъсат. Леглото скърцаше, стената връщаше крясъците до ушите ни. Този човек се намираше в кошмарна агония. Не беше кратък крясъкът му, ехтеше. После млъкна. Ние, 8-10-ната американски мъже, всички болни, изтегнати в леглата си, се наслаждавахме на тишината.

Пак почна да говори. „Беше толкова добро момче, харесвах лицето му. Ако искаше, можеше да остане при мен завинаги. Пускаше хубави шеги и беше добре да го имаш до себе си. Отидох и купих два-йсет пилета. Двайсет пилета. Двеста долара изкарваш при един добър уикенд. Момчето ми викаше Кол Сандърс...”

Наведох се и повърнах кръв на пода.

На другия ден дойде една медицинска сестра и ме сложи в носилка. Още повръщах кръв. Чувствах се много слаб. Бутна ме до асансьора.

Техникът застана зад рентгена. Прицели се в една точка на корема ми и каза да стоя прав. Бях омаломощен.

„Не мога да стоя прав, чувствам се много слаб“ — казах.

„Стой неподвижно“ — каза техникът.

„Не мисля, че мога“ — казах.

„Стой неподвижно.“

Усетих, че падам назад.

„Падам“ — казах.

„Не падай!“ — каза.

„Неподвижен“ — каза сестрата.

Паднах. Паднах, сякаш бях от ластик. Не разбрах как се озовах на пода. Чувствах се много лек. Сигурно бях.

„Дявол да те вземе“ — каза техникът.

Сестрата ме вдигна и ме бутна към апарата.

„Не мога да стоя прав — казах. — Мисля, че умирам. Не мога да стоя прав. Съжалявам, но не мога да стоя.“

„Неподвижен“ — каза сестрата.

Падах, чувствах, че падам.

„Съжалявам“ — казах.

„Върви по дяволите — каза техникът. — Две ленти изхабих с теб. Тези филми струват пари!“

„Съжалявам“ — казах.

Сестрата ме вдигна и пак ме сложи в носилката. Закара ме до асансьора, подсвирквайки си.

Извадиха ме от подземие то и ме сложиха в една голяма, ама много голяма стая. Почти 40 души умираха там вътре. Жиците на звънците бяха отрязани, а огромни дървени врати, дебели дървени врати, облицовани с ламарина, ни изолираха от лекарите и медицинските сестри. Бяха вдигнали решетки около леглото и ми казаха да използвам писоара, но аз въобще не обичам писоара, особено за да повръщам там кръвта си и още по-малко да сера. Ако някой някога открие удобен и годен за употреба писоар, ще спечели омразата на лекарите и медицинските сестри за всички времена и още по-нататък.

Все още исках да сера, но не успях. Разбира се, давах ми само мляко и стомахът ми се беше разкъсал на две. Така не можех да изпратя до задника си нищо. Една медицинска сестра ми предложи твърдо месо с полуизпечени моркови и картофено пюре. Отказах. Знаех, че това, което искаха, беше още едно празно легло. Странно нещо. Беше втората или третата нощ, която прекарвах там. Чувствах се изнемощял. Успях да сваля преградата и станах от леглото. Стигнах до кенефа и седнах. Напънах се. Седях там и се напъвах. Нищо. Само едно езерце кръв.

После главата ми почна да се върти, подпрях се с една ръка на стената и повърнах кръв. Дръпнах казанчето и излязох. Бях по средата на коридора, когато кръвта ми пак се надигна до устата ми. Паднах.

Повърнах кръв на пода. Не знаех, че хората имат толкова кръв. Повърнах още.

„Идиот — изджафка едно старче от леглото си, — млъкни вече, за да заспим.“

„Извинявай, другарю“ — казах и припаднах.

Сестрата се ядоса. „Копеле — каза, — нали ти казах да не сваляш преградата на леглото. Мръсници, душата ми вадите всяка вечер.“

„Путката ти вони — й казах. — Би трябвало да работиш в публичен дом в Тихуана.“

Стисна ме за косата, вдигна главата ми и ме шамароса здраво. Два пъти.

„Вземи си думите назад — каза, — вземи си думите назад!“

„Флорънс Найтингейл, обичам те“ — казах.

Пусна ме и излезе от стаята. Носеше плам и жизненост тая дама, харесваше ми. Търкулнах се в собствената си кръв, цапайки нощницата си. Щях да й покажа аз на нея. Флорънс Найтингейл се върна с още една садистка, сложиха ме на един стол и бутнаха стола до леглото ми.

„Много шум, много дяволски шум!“ — каза старецът и беше прав. Сложиха ме в леглото и Флорънс вдигна решетките. „Кучи сине, стой мирно, иначе следващия път ще те смачкам.“

„Направи ми една свирка — казах. — Направи ми една свирка, преди да тръгнеш.“

Погледна ме със зяпнала уста. Имам много трагично лице. Някои жени го харесват. Очите й, големи и страстни, бяха заковани в моите. Вдигнах чаршафа и дръпнах нощницата си нагоре. Заплю ме в лицето и излезе.

После дойде шефката...

„Господин Буковски — каза, — не можем да ви прелеем кръв. Нямаме кръводарителски актив.“

Усмихна се. Осведомяваше ме, че ще ме оставят да умра.

„Добре“ — казах.

„Искате ли да се видите със свещеника?“

„Защо?“

„В картоната ви пише, че сте католик.“

„Така съм го писал.“

„Как така?“

„Всъщност бях. Когато някой пише «без религия», го съсипват с въпроси.“

„Но ние сме ви картотекирали като католик, господин Буковски“

„Вижте, не мога да говоря. Умирам. О'кей, добре, католик съм и каквото друго си щете.“

„Не можем да ви прелеем кръв, господин Буковски.“

„Чуйте, баща ми работеше в графството. Мисля, че има някаква кръводарителска програма. Музей на Графството на Лос Анджелис. Някой си господин Хенри Буковски. Ненавижда ме.“

„Ще проверим...“

Докато аз бях горе, нещо ставаше с документите ми долу. Не видях жив лекар до четвъртия ден, когато вече бяха научили, че баща ми, който ме мразеше, е добър човек с постоянна работа и че има един син, пияница и хаймана, който умира, и че този добър човек бе дал кръв за кръводарителската програма, и така ме закачиха за една бутилка, и я изпразниха в мен. Тринайсет пинти кръв и тринайсет пинти глюкоза... Без прекъсване. Медицинската сестра тичаше нагоре-надолу като луда, за да намества иглата.

... По едно време се събудих и видях свещеника да стои над главата ми.

„Падре — казах, — върви си, моля те. Мога да умра и без теб.“

„Искаш да си отида ли, синко?“

„Да, падре.“

„Загубил си вярата ли?“

„Да, загубил съм вярата си.“

„Който е кръстен за католик, остава завинаги католик, синко.“

„Глупости, падре.“

Един старец от съседното легло каза: „Падре, падре, искам аз да ти говоря. Говори ми, падре.“

Свещеникът отиде при него. Аз чаках да умра. Знаете много добре, че не умрях тогава, защото как, по дяволите, щях да ви разказвам тази история сега...

... Закараха ме в някаква стая с един негър и един бял. Белият получаваше свежи рози всеки ден. Отглеждаше рози и ги продаваше на цветарниците. В момента, разбира се, не отглеждаше нищо. Черният имаше много сериозно сърдечно заболяване. Лежахме и белият говореше за отглеждането на розите и за това, колко много имаше нужда от една цигара, господи, колко се нуждаеше от една цигара. Аз не драйфах кръв. Вече я изкарвах само отзад. Май че бях се спасил. Токущо ми бяха изпразнили една пинта кръв и бяха извадили иглата.

„Ще ти донеса аз цигари, Хари.“

„Боже мой, благодаря ти, Ханк.“

Станах от леглото.

„Дай ми пари.“

Хари ми подаде няколко дребни.

„Ако пуши, ще умре“ — каза Чарли. Чарли беше черният.

„Какво, по дяволите, Чарли? Една-две цигари никога никого не са убили.“

Излязох от стаята и слязох до фоайето. В чакалнята имаше автомат за цигари. Чарли, Хари и аз се изтегнахме, пушейки. Това стана сутринта. Към обяд дойде лекарят и сложи един апарат на Хари. Машината се изплю, пръдна и измуча.

„Пушил си, нали?“ — попита лекарят.

„Не, докторе, наистина, не съм ги докосвал.“

„Кой от вас му донесе цигари?“

Чарли гледаше в тавана. И аз гледах в табана.

„Изпуши още една цигара и ще ритнеш камбаната“ — каза лекарят.

После взе апарата и си тръгна. Когато излезе, извадих пакета изпод възглавницата.

„Дай ми една“ — каза Хари.

„Чу ли какво каза лекарят?“ — каза Чарли.

„Да — казах, изпусайки едно лале от син прекрасен дим, — чу ли какво каза лекарят — още една цигара и ще ритнеш камбаната.“

„Предпочитам да умра щастлив, отколкото да живея в нещастие“ — каза Хари.

„Не мога да поема отговорността за смъртта ти, Хари — казах. — Ще подам цигарите на Чарли и нека той да прави, каквото си ще.“

Подхвърлих пакета на Чарли, който беше на средното легло.

„Добре, Чарли — каза Хари, — хвърли ми го.“

„Не мога да направя такова нещо, Хари, не мога да те убия, Хари.“

Чарли пак ми върна цигарите.

„Айде, Ханк, дай ми една. Айде де, Ханк.“

„Не, Хари.“

„Моля те, на колене ти падам бе, приятелю, само една!“

„Ох, за бога!“

Подхвърлих му целия пакет. Ръката му трепереше, когато вадеше цигарата.

„Нямам кибрит, кой има кибрит?“

„Ох, за бога“ — казах.

Подхвърлих му кибрита...

Дойдоха и ме закачиха за нова банка кръв. Около десет минути по-късно се появи баща ми. С него беше и Вики, толкова пияна, че едва се крепеше на краката си.

„Любов моя! — каза. — Миличкият ми!“

Залитна и се хвана за ръба на леглото.

Погледнах стария.

„Копеле — казах, — как ти мина през ума да я доведеш тук пияна?“

„Любовнико, не щеш ли да ме видиш? А, любовнико?“

„Бях те предупредил, да не се захващаш с такава жена.“

„Тя няма пукнат цент, копеле, купил си уиски, напил си я и си я довел тук.“

„Аз съм ти го казвал, Хенди, боклук е. Казвал съм ти го — тя е лоша жена.“

„Не ме ли обичаш вече, любовнико?“

„Махни я веднага от тук... СЕГА, ВЕДНАГА!“ — казах на стария.

„Не, не, искам да видиш от какъв сой е жена ти.“

„Знам каква жена имам. А сега, изведи я от тука или, в името на бога, изваждам иглата от ръката си и ти я забивам в гъза!“

Старият я изведе навън. Облегнах се назад върху възглавницата.

„Хубаво маце“ — каза Хари.

„Знам — казах, — знам.“

... Спрях да сера кръв. Дадох ми един списък с храни, които трябваше да ям, и ми казаха, че първото питие ще ме убие. Казаха ми също, че ще умра, ако не се оперирам. Скарах се страшно с една лекарка японка относно операцията и смъртта. Казах ѝ — „никаква операция“, а тя излезе, въртейки гневно задника си. Хари беше още жив, когато си тръгнах, и се грижеше нежно за цигарите си.

Поразходих се под слънцето, за да видя как ще ми се отрази. Отрази ми се много добре. Движението продължаваше. Тротоарите въобще не бяха се променили. Чудех се дали да чакам автобуса или да се обадя на някой да дойде и ме вземе. Влязох в едно заведение, за да се обадя. Първо седнах и изпуших една цигара. Барманът дойде и поръчах бутилка бира.

„Какво ново?“ — попита.

„Нищо особено“ — отговорих. Отиде си. Сипах бира в чашата, погледах я малко и изпих половината. Някой пусна монета в джубокса и музиката засвири. Животът ми се видя малко по-добър. Допих чашата си, налях още и се запитах дали ще ми се вдигне отново патката. Ог-

ледах се наоколо — никаква жена. И направих следващото най-добро движение — вдигнах чашата и я пресуших.

Машина за ебане

беше една гореща вечер при Тони. дори и през ум не му минаваше на човек да чука. само студената бира би могла малко да го освежи. Тони бутна две бутилки към мен и Майк Индианеца, а Майк извади пари да плати. оставих го да почерпи на първия тур. Тони бавно взе парите и хвърли поглед наоколо — пет-шест типа с очи, втрещени в бирите. Тони, който скучаеше, се приближи към нас.

„какво ново, Тони?“ — попитах.

„лайна“ — каза Тони.

„това ново ли е?“

„лайна“ — каза Тони.

„лайна“ — каза Майк Индианеца.

наведохме се над бирите си.

„какво е мнението ти за Луната?“ — попитах Тони.

„лайна“ — каза Тони.

„mmm-да — каза Майк Индианеца, — когато някой е глупак на Земята, продължава да е глупак и на Луната. разлика няма.“

„разправят, че май нямало живот на Марс“ — казах.

„е, и?“ — попита Тони.

„ох, лайна — казах. — донеси още две бири.“

Тони ги донесе, взе парите, хвърли ги в касата и пак дойде. „лайна, ужасна жегга е. бих искал да съм по-безжизнен от използван презерватив.“

„къде отиват хората, когато умрат, Тони?“

„лайна. какво ти пука?“

„не вярваш ли в Човешкия Дух?“

„лайна и още как.“

„а Че, Жана д'Арк, Били дъ Кид крадеца? всички те?

смучехме бирите си и размишлявахме.

«вижте — казах, — отивам да пикая.»

отидох в тоалетната и там, както винаги, срещнах Питей Кукумявката. извадих го и почнах да пикая.

«какво да се прави, щом патката ти е малка» — каза ми.

«само когато пикая и мисля. но съм от онези типове, на които им се разтяга като ластик, щом им стане. всеки инч се смята за шест.»

«ако не лъготиш, това е добре, защото, доколкото виждам, ти е само два инча.»

«само главичката съм извадил.»

«давам ти един долар, ако ме пуснеш да ти направя един минет.»

«много е малко.»

«не си показал само главичката. целият ти е навън.»

«я си еби майката, Пит.»

«пак ще ме потърсиш, щом ти свършат парите за бира.»
излязох.

«още две бири» — поръчах.

Тони пак започна старата песен, пак дойде.

«толкова е горещо, че ще се побъркам.»

«жегата разкрива истинското ти аз» — каза на Тони.

«стига де! за луд ли ме смяташ?»

«почти всички сте такива. но не го казвай никому, пазим го в тайна.»

«о'кей, да кажем, че глупостите, които дрънкаш, имат някакъв смисъл. колко логични хора според теб има на Земята? един? двама?»

«на всеки милиард ли?»

«да, да.»

«бих казал пет или шест.»

«пет или шест? — каза Майк Индианеца. — стига бе, приятел, я по-добре ни направи по един минет.»

«слушай — каза Тони. — кой ти каза, че съм смахнат? и ако наистина е така, тогава как успяваме да се оправим всички ние?»

«е, щом всички сме параноици, то тогава тези, които могат да ни управляват, са малко, твърде малко и затова са ни пуснали на свобода. засега няма какво друго да направят. едно време смятах, че ще отидат да живеят някъде в Космоса, докато ни довършат. но после разбрах, че дори и Космоса го контролират параноиците.»

«как го разбра?»

«нали забиха американското знаме на Луната.»

«да предположим, че руснаците забият руското знаме, е?»

«все същата е.»

«това означава ли, че не те интересува?» — попита Тони.

«след като представлява различни форми на лудост, не ме грее, нито ми духа.»

замълчахме, пиехме. Тони също млъкна, смучейки уиски с вода. защо пък не? магазинът си е негов, ще прави каквото си иска.

«Господи, колко е горещо» — каза Тони.

«лайна, да, горещо е» — каза Майк Индианеца.

и тогава Тони започна да говори. «лудостта значи — каза Тони. — знаете ли бе, момчета, какви работи стават тук, нещо съвсем ку-ку, точно в този момент?»

«естествено» — казах.

«не, не, не... имам предвид ТУК, в магазина ми!»

«сериозно ли?»

«да, толкова е смахнато, че понякога ме плаши.»

«кажи какво става, Тони» — казах. винаги съм готов да изслушам глупостите на моите себеподобни.

Тони се наведе над ухото ми. «познавам един тип, който има машина за ебане. не става дума за онези глупости, които четем по порно списанията — бутилки с топла вода, путки за еднократна употреба и тям подобни. този пич е създал нещо наистина велико. той е немски учен и ние успяхме да го вземем, ние — т.е. правителството, преди да го грабнат руснаците. и така слушай сега и внимавай да не се разчуе.»

«да бе, Тони, естествено, имаш право...»

«казва се фон Браслич. правителството се опита да го привлече за космическите програми. без резултат. старчето е гениално, но единственото нещо, което му се върти из главата, е МАШИНАТА ЗА ЕБАНЕ. смята се за артист, нарича себе си Микеланджело... дадох му пенсия петстотин долара месечно, за да не живее повече по лудниците. преследваха го известно време, после се умориха или го забравиха. но чековете продължават да пристигат. от време на време се появява по някой агент, поприказва петнайсетина минути с него и прави доклад, че лудостта му продължава. така той скитал от град на град, влачейки голям червен куфар. една вечер пристигна тук и почна да пие. каза ми, че е един уморен старец, който търси някой спокоен кът, където да продължи проучванията си. опитвах се да го разубедя. нали знаеш колко много кукундели се събират тук.»

«да» — казах.

«после толкова се нафирка, че ми разказа всичко. направил съм, вика, една жена-машина, която прави най-доброто ебане на всички времена, без капути, без кавги и познатите лайна!»

«такава жена съм търсил — му казах — през целия си живот.»

Тони се усмихна. «всички мъже, не само ти.» «разбира се, взех го за луд, докато една вечер, като затворих бара, отидохме заедно у тях и той извади МАШИНАТА ЗА ЕБАНЕ от червения куфар.»

«сериозно ли?»

«сякаш влязох жив в рая.»

«чакай, аз ще ти кажа какво е станало по-нататък.»

«кажи, слушам.»

«фон Браслич и неговата МАШИНА ЗА ЕБАНЕ сега се намират тук, в магазина ти, на горния стаж.»

«ъхъ» — каза Тони.

«колко?»

«по двайсет долара на всеки.»

«двайсет долара, за да чукам една машина!?»

«надминава дори и онова, което ни е родило. ще видиш.»

«Питей Кукумявката ще ми извърти един минет за един долар.»

«Питей Кукумявката е добър, но досега не е имало откритие, което да нокаутира боговете.»

дадох му една двайсетачка.

«Тони, да знаеш, че ако тази работа излезе фарс, ще загубиш най-добрия си клиент!»

«ти сам каза, че така или иначе всички сме луди. всичко зависи от теб.»

«прав си» — казах.

«прав си — каза Майк Индианеца. — дръж и от мен една двайсетарка.»

«трябва да си призная, че 50% са за мен. останалото — за фон Браслич. не след дълго петстотин долара няма да струват и пукнат цент с тази инфлация. да не слагаме и данъците. а фон Б. умира за газирани напитки.»

«айде да вървим — казах. — клъвна четирийсет долара. покажи ни сега, по дяволите, тази безсмъртна МАШИНА ЗА ЕБАНЕ!»

Тони повдигна дъската на тезгяха и каза: «минете оттук, качете се по задната стълба, почукайте и кажете, че Тони ви праща.»

«на коя врата?»

«номер шейсет и девет.»

«о, дяволска работа — казах. — какво друго можеше да се очаква?»

«о, дяволска работа, разбира се — каза Тони. — поразмърдай си малко ташаците.»

намерихме стълбите, качихме се. «Тони умира за фарсове» — казах.

Продължихме. ето я: врата номер шейсет и девет.

почуках: «Тони ни праща.»

«о, заповядайте, господа.»

пред нас стоеше един възбуден стар пич с чаша газирано в ръка и очила с двойни стъкла. точно като по старите филми. имаше гост, някакво момиче, почти дете, което изглеждаше леко и силно едновременно.

кръстоса крак върху крак, показвайки ни прелестите си: сейлонови колене, сейлонови бедра и онази малка част, където свършват дългите чорапи и започва плътта. беше само задник, цици, сейлонови крака и сини, усмихнати очи...

«господа, това е дъщеря ми Таня.»

«какво?»

«да, знам, доста съм... стар... но нали разбирате, така както съществува легенда за човека с огромния член, така има и друга — за перверзните стари немци, които никога не престават да чукат. мислете каквото искате, но така или иначе това е дъщеря ми Таня...»

«здравейте, момчета» — усмихна се.

погледите ни се обърнаха към вратата с надпис: **МАЗЕ НА МАШИНАТА ЗА ЕБАНЕ**“.

допи питието си.

„и така... дошли сте тук за най-доброто ебане на всички времена, нали?“

„татко! — каза Таня. — не е нужно да си винаги толкова вулгарен!“

кръстоса отново краката си, поличката ѝ се повдигна още повече и за малко да се изпражня.

професорът изпи още една чашка, стана и се запъти към вратата с надписа: **„МАЗЕ НА МАШИНАТА ЗА ЕБАНЕ**“.

обърна се, усмихна се и бавно, бавно отвори. влезе и излезе отново, като буташе нещо, наподобяващо болнично легло на колелца.

беше една **ГОЛА** маса от стари желяза.

професорът тикна това проклето нещо под носа ни, подсвирквайки си някаква мръсна песен.

метална маса с дупка по средата.

професорът държеше един съд с машинно масло, който тикна в дупката и капна доста вътре, продължавайки да мърмори през цялото време смахнатата немска песен.

по едно време се обърна и ни погледна. „хубава е, нали?“ — каза и продължи да сипва от маслото.

Майк Индианеца ме погледна и, опитвайки се да се усмихне, каза: „еба ти номера... пак ни хванаха за канарчета!“

„да — казах. — не съм чукал от пет години, но да ме вземат мътните, ако сложа патката си в тази купчина желязо!“

фон Браслич се усмихна, приближи се до барчето, сипа си още едно питие, седна и ни погледна.

„по едно време, в Германия, усетихме, че играта е загубена и че обръчът все повече се затяга около нас — особено след Берлинската битка. тогава разбрахме, че войната е получила друг смисъл: истинската кавга се разгаряше за това, кой ще вземе най-много немски учени. който успееше — руснаците или американците — щеше пръв да отиде на Луната, на Марс... пръв навсякъде. не знам как свърши тази история... само знам, че мен ме намериха американците, сграбчиха ме, набутаха ме в някаква кола, дадох ми нещо да изпия, опряха дулото до слепоочието ми, обещаваха ми небето и звездите, говореха като обезумели, подписах всичко...“

„о'кей — казах. — лекцията по история беше страшна, но стига! аз за нищо на света няма да сложа патката си, малкото ми горкичко патенце, в тези проклети жезла. Хитлер сигурно е бил луд, за да се грижи за типове като теб. колко хубаво би било, ако бяха те намерили първо руснаците! върни ми двайсетачката!“

фон Браслич се засмя: „хи-хи, хи-хи, хи-хи, хи... а бе, това беше една малка шегичка, не разбираш ли? nein? хи-хи, хи-хи, хи-хи!“

набута желязната маса в гардероба и затвори вратата. „о, хи, хи, хи!“ взе още едно газирано.

фон Б. отвори бутилката. излочваше ги като змей. „о, господи, та аз съм артист и откривател едновременно! истинската ми МАШИНА ЗА ЕБАНЕ е дъщеря ми Таня...“

„още шегички ли, фон?“ — попитах.

„край с шегичките! Таня! иди да седнеш в обятията на господина!“

Таня се усмихна, стана, дойде при мен и седна на коленете ми. МАШИНА ЗА ЕБАНЕ ли? не можех да повярвам! кожата ѝ беше истинска или поне така изглеждаше, докато се целувахме. усещах, че езикът ѝ в устата ми не беше изкуствен — всяко движение беше различно, отговаряше на моите.

отдадох се на работата, разкъсах ѝ блузката, дръпнах бикините ѝ — възбуден повече от който и да е друг път, и се сляхмем. по едно време се изправихме, чуках я прав с ръце в дългата ѝ руса коса, дърпах назад главата ѝ, натисках я като луд, усетих, че свършва, а заедно с нея се изпразних и аз.

беше най-доброто ебане в живота ми!

Таня влезе в банята, изми се и се преоблече за Майк Индианеца. поне така си мислех.

„най-голямото човешко откритие“ — каза сериозно фон Браслич. беше абсолютно прав.

Таня дойде и седна в моите прегръдки.

„НЕ! НЕ! ТАНЯ! СЕГА Е РЕД НА ДРУГИЯ! С ТОЗИ ТОКУ-ЩО СЕ ЧУКА!“

изглежда не го чуваше. беше много странно, дори за една МАШИНА ЗА ЕБАНЕ, защото никога не съм бил голям любовник.

„обичаш ли ме?“ — ме попита.

„да.“

„обичам те. и съм много щастлива. всъщност не трябваше да съм жива. нали го знаеш?“

„Таня, единственото нещо, което знам, е, че те обичам.“

„дявол да ви вземе — изрева старецът. — и теб, и МАШИНАТА ЗА ЕБАНЕ!“ отвори кутия с надпис „ТАНЯ“ от едната страна. оттам се виждаха някакви малки кабели, игли, движещи се насам-натам, копчета, светлинки, ритмично тракайки механизми... фон Б. беше най-смахнатият сводник, който бях срещал в живота си. побърника малко копчетата и по едно време погледна Таня.

„двайсет и пет ГОДИНИ! цял един живот, за да те създам! даже и от Хитлер успях да те скрия! а сега... искаш да се превърнеш в обикновена кучка!“

„не съм на дваайсет и пет — каза Таня. — на 24 съм.“

„ето! видя ли? държиш се като курва.“

пак започна с копчетата.

„сменила си червилото“ — казах на Таня.

„харесва ли ти?“

„о, да!“

наведе се и ме целуна.

фон Б. продължаваше да бърника копчетата. почувствах, че ще победи. фон Б. се обърна към Майк Индианеца. „само едно леко блокиране, имай ми доверие, минутка само и е готова.“

„надявам се — каза Майк Индианеца. — седя тук с тези четири-найсет инча, които едва издържат, а на всичкото отгоре съм платил и една дваисетачка.“

„обичам те — каза Таня. — няма да чукам други мъже вече, ако не мога да бъда с теб, няма да се съглася да легна с никой друг в живота си.“

„Таня, каквото и да направиш, аз винаги ще ти прощavam.“

на професора му трябваше още малко, за да се разпадне на парчета. въртеше копчетата, но нищо не се получаваше. „ТАНЯ! сега трябва да ЕБЕШ ДРУГИЯ! Господи... уморих се... нещо за пиене... да полегна... Таня...“

„стига вече — каза Таня. — я върви на майната си, мръсен порно-старец. ти и твоите питиета! всяка вечер по цели часове измъчваш гърдите ми, даже вече не мога да спя! поне да ти ставаше! досега не съм срещала пикня като теб!“

„was?“

„ВИКАМ, ЧЕ НЕ ТИ СТАВА ДОРИ И ПОЛОВИН САНТИМЕТЪР!“

„Таня, ще ми платиш за всичко това! ти си мое творение, а не аз твое!“

човъркаше магическата си играчка, имам предвид машината. беше излязъл от кожата си, гневът му придаваше такава жизнена гениалност, че надминаваше себе си.

„Майк, само една секунда! само да погледна тези електроди! ето! малка блокировка! виждам къде е!“

подскачаше като маниак. геният, който спасихме от руснаците.

погледна Майк Индианеца. „оправих я! машината е готова! приятно прекарване!“

отвори нова бутилка с газирано и се настани удобно, за да се наслади на зрелището.

Таня стана от коленете ми и се приближи към Майк Индианеца. видях ги да се прегръщат.

свали му ципа, хвана му пишката и — о, Господи, колко е надарен — каза четиринайсет инча, но на мен ми се видяха поне двајсет.

Таня му я хвана с две ръце.

Майк измуча, потънал в триумфа на насладата. изскубна члена от тялото му и го захвърли на пода. видях как се търкулна на килима като параноичен кренвирш, оставяйки по пътя си малки тъжни капки кръв. търкулна се до стената и спря. остана там като някакво странно творение с глава, но без крака, което нямаше къде да отиде... и това беше несъмнен факт.

след него изхвърчаха и ТАШАЦИТЕ — тежко и умопомрачително зрелище — паднаха в средата на килима и не знаейки какво да правят — кървяха.

и така, кървяха.

фон Браслич, героят на американо-руската атака, погледна останките на Майк Индианеца — стария другар на моите пьянства, лежащ

на пода, окървавен, с един извор някъде в средата на тялото си — и избяга, изчезна към стълбите...

в стая номер шейсет и девет ставаше всичко друго освен това, което числото символизираше.

казах: „Таня, след малко ще пристигнат ченгетата и останалата папач, нека посветим нашата любов на числото на стаята.“

едва успяхме, преди да нахлуят вкупом всички кретени.

някакъв интелигентен и образован господин отбеляза, че Майк Индианеца е мъртъв.

и тъй като фон Б. беше продукт на Щатското правителство, се събра тълпа от разни посерковци — офицери, пожарникари, журналисти, куки, ЦРУ-то, ФБР-то и други разнородни човешки лайна.

Таня дойде при мен и се мушна в прегръдките ми. „сега ще ме убият, моля ти се, гледай да не ти домъчнее за мен.“

фон Браслич цвърчеше, сочейки Таня: „ГОСПОДА, КЪЛНА СЕ, НЯМА ЧУВСТВА, СПАСИХ Я ОТ ХИТЛЕР, ПРОКЛЕТАТА! казвам ви, че не е нищо повече от МАШИНА!“

никой не му вярваше.

беше най-красивата машина, която са виждали.

„лайна, дявол да го вземе, идиоти! всички жени са машини за ебане. о'кей, дори и това ли не разбирате? отварят си краката пред онзи, който им даде повече! НЯМА ЛЮБОВ. ЛЮБОВТА Е ПРИКАЗКА КАТО ДЯДО КОЛЕДА!“

никой не му повярва.

фон Браслич сграбчи ръката на Таня и я изскубна.

а вътре — през отвора на рамото ѝ — се виждаха само преплетени като змии тръби и кабели, а също и някаква течност, която смътно напомняше на кръв.

видях Таня да стои със стърчащите от рамото ѝ жици. погледна ме:

„моля те, направи го, заради мен! помолих те да не ти домъчнее!“

виждах ги да я разкъсват на парчета, да я ръфат, да я изнасилват.

не издържах. наведох глава и заплаках...

а, да! имаше и друго — Майк Индианеца, който безвъзвратно и окончателно загуби своите дващест долара.

минаха няколко месеца, не стъпих повече в бара. беше заведено някакво съдебно дело, но фон Б. и машината му бяха оправдани. преместих се в друг град. един ден, докато чаках реда си в бръснарницата, ми попадна едно порно списание, което прелистих, и открих

следната обява: „надуйте сам вашата кукличка! двацет и пет долара и деветдесет цента. еластична материя с голяма трайност. вериги и бичове, две перуки, малко червило и известно количество еротичен мехлем. фирма фон Браслич.“

изпратих му чек някъде в Масачузетс. и той се беше преместил.

колетът пристигна след три седмици, трудно ми беше да се спра-
вя, нямах помпа за велосипед, а се бях възбудил веднага щом отворих
колета, отидох до бензиностанцията и поисках да ползвам тяхната
помпа.

колкото повече я надувах, толкова по-добре изглеждаше. големи
гърди. огромен задник.

„кво е туй бе, пич?“ — попита служителят.

„слушай, приятел, вземам малко въздух, о'кей? нали от теб си ку-
пувам бензин? айде тогава, гледай си работата!“

„добре, добре, вземи колкото си искаш въздух. какво толкова е
станало? само попитах какво надуваш, мамка му.“

„забрави го“ — казах.

„ГОСПОДИ! глей какви цици!“

„точно ТЕЗИ ЦИЦИ гледам бе, идиот!“

оставих го да зяпа с увиснал език. сложих си кукличката на рамо
и се прибрах вкъщи. занесох я в спалнята.

а сега какво?

разтворих й краката и почнах да търся някакъв отвор.

фон Б. що-годе беше успял да направи нещо.

яхнах я и почнах да целувам пластмасовата й уста. от време на
време целувах и огромните пластмасови цици. бях й сложил жълта
перука и бях намазал с еротичния мехлем патката си. остана доста —
изглежда ми беше изпратил количество за цяла година.

целувах я страстно зад ушите, вкарвах пръст в задника й, мушках
й го. станах, завързах ръцете й на гърба и бичувах задника й с кожени-
те бичове.

Господи, сигурно бях изкукуругил съвсем! така ми се струваше.

обърнах я по гръб и пак й го сложих. стисках и бутях, но да си
призная — беше скучно. представях си как мъжки кучета чукат женски
котки. представях си как двама го правят, падайки от Емпайър Стейт
Билдинг. представях си как една путка, голяма като октопод, се при-
ближава, влачейки се, капеща и воняща, безнадеждно търсеща един
оргазъм. припомних си всички кюлоти, колене, бедра, гърди, путки,
които бях видял през живота си. пластмасата се изпотяваше, аз се из-
потявах също.

„обичам те, бейби“ — прошепнах в пластмасовото ѝ ухо.

срам ме е да си го призная, но насила свърших в тази мръсна, еластична маса. това не беше Таня.

взех един бръснач и я нарязвах на парчета, изхвърлих я на боклука заедно с празните бирени кутии.

колко ли мъже в Америка купуваха от тези лайна?

разхождайки се по който и да е булевард, на който и да е американски град, ще срещнеш поне петдесет машини за ебане — с тая разлика, че те се правят на хора.

добричкият ми индианец Майк. с дващестинчовия си мъртъв хуй.

всички нещастни индианци Майк. всички изследователи на Космоса. всички проститутки на Виетнам и Вашингтон.

горкичката Таня. коремът ѝ беше корем от свиня. вените ѝ — вените от куче. рядко сереше и пикаеше — само се чукаше. сърцето ѝ, гласът ѝ, езикът ѝ, всичко бе взето назаем. по онова време се говореше, че са възможни не повече от седемнайсет трансплантации на органи. фон Б. беше изпреварил много своята епоха.

бедната Таня, която се хранеше толкова малко. евтино сирене и главно стафиди. не се нуждаеше нито от пари, нито от парцали, нито от коли — последен модел, нито от скъпи къщи. не желаше цветен телевизор, нови шапки, ботуши, разговори с глупави съпрузи в задните дворове. не търсеше за съпруг някой лекар, финансист, сенатор, ченге.

а онзи от бензиностанцията постоянно ме пита: „кво стана с онова нещо, което беше надул тук, бе?“

сега вече не пита. смених бензиностанцията. кракът ми не стъпи повече в бръснарницата, в която видях списанието с обявата на фон Браслич. подстригвам се другаде. опитвам се да забравя всичко.

ако вие бяхте на мое място, какво щяхте да направите?

Проблеми с акумулатора

почерпих я едно питие, после още едно, а после се качихме горе по стълбата до бара, където се намираха няколко големи стаи. правеше ми разни номера с езика си. възбудих се. докато се качвахме, си пускахме ръка един на друг. след като влязохме, я чуках изправен до вратата. свали си гащите и ѝ го вкарах...

отидохме в спалнята и видях някакво момче върху едното легло. имаше две легла и момчето каза: „здрасти.“

„това е брат ми“ — каза.

момчето изглеждаше страшно слабо и перверзно, но ако помислиш добре — всички хора изглеждат перверзно.

имаше няколко бутилки вино върху нощното шкафче. отвориха едната и чаках да отпият те двамата, после и аз го опитах.

хвърлих десет долара върху тоалетката.

момчето знаеше да пие.

„големият ни брат е известният тореадор Джем Браво.“

„чувал съм за него — казах. — виж, не е нужно да ми говориш такива глупости.“

„добре — каза, — край с глупостите.“

пиехме и приказвахме, един лек и обикновен разговор, угаси светлината и пак го направихме, а братлето бе на съседното легло. бях сложил портфейла си под възглавницата. когато свършихме, запали светлината и отиде в банята, докато братчето и аз пиехме. в един момент, когато братът не ме гледаше, се избърсах в чаршафа.

излезе от банята, изглеждаше свежа и апетитна, искам да кажа, че след две последователни чукания продължаваше да е свежа и апетитна. гърдите ѝ бяха малки, но стегнати. в крайна сметка, каквото имаше, беше първо качество. и задникът ѝ беше голям, доста голям.

„как се озова тук?“ — попита, приближавайки се до леглото. мушна се вътре, зави се с чаршафа и отпи от бутилката.

„дойдох да заредя акумулатора си в гаража отсреща.“

„след това — каза, — сигурно и на мен ми трябва зареждане.“

засмяхме се всички. дори и братът се засмя. погледна я.

„о'кей ли е пичът?“

„разбира се, че е о'кей“ — каза.

„за какво говорите?“ — попитах.

„трябва да сме внимателни.“

„почти убиха едно момиче тук миналата година. някакъв тип. запуши й устата, за да не вика, после взе нож и нарязва тялото й на парчета. загуби толкова много кръв, че за малко не умря.“

братът се облече бавно, тръгна си. дадох й пет долара. захвърли ги на тоалетката до десетачката.

подаде ми виното. беше добро, френско, не ти се повдигаше.

сложи крака си върху моя. седяхме и двамата в леглото. беше хубаво.

„на колко си години?“ — попита.

„почти на половин век, дявол да го вземе“ — казах.

„още те бива, но изглеждаш рухнал.“

„съжалявам, не съм хубавец.“

„о, не, мисля, че си красив мъж. никой ли не ти го е казал?“

„хващам се на бас, че казваш същото на всички мъже, с които се чукаш.“

„не, никога.“

седяхме и пиехме, беше много спокойно, ако изключим музиката. която идваше долу от бара. Бях изпаднал в състояние на безтегловност.

„ей!“ — кресна, мушна пръст с дълъг нокът в пъпа ми.

„о, о! дявол да те вземе.“

„ПОГЛЕДНИ МЕ!“

обърнах се и я погледнах.

„какво виждаш?“

„една много апетитна полумексиканка, полуиндианка.“

„как го видя?“

„какво?“

„как го видя? не си отваряш очите. държиш ги полузатворени като две цепки. защо?“

хубав въпрос. отпих една едра глътка вино.

„не знам. може би защото се страхувам. страхувам се от всичко. от хора, сгради, неща, от всичко. главно от хората.“

„и аз се страхувам“ — каза.

„но очите ти са съвсем отворени, харесвам очите ти.“

пиеше много. добре познавах тези мексикано-американци. чаках да я прихване злобата й.

в този момент се почука на вратата толкова диво, че щях да се насера. отвори се широко, агресивно, по американски и се появи барманът — огромен, варварин, вулгарно копеле.

„още ли не си свършила с този педал?“

„мисля, че иска още“ — каза.

„искаш ли?“ — попита господин Вулгарен.

„май, да“ — казах.

очите му алчно се заковаха на парите върху тоалетната масичка и изчезна, затръшвайки вратата. общество на парата. мислеха, че прави чудеса.

„той донякъде ми е мъж“ — каза.

„не мисля, че искам да го правя пак“ — казах.

„защо не?“

„най-напред, защото съм на четирийсет и осем години, а после — тук сякаш чукаш в чакалня на гара.“

засмя се. „аз съм това, което вие — пичовете, наричате проститутка, трябва да се чукам поне с осемдесет мъже седмично.“

„това обаче изобщо не ми помага.“

„помага на мен.“

„да.“

прехвърляхме бутилката един на друг.

„обичаш ли да чукаш жени?“

„нали затова съм тук.“

„а мъже?“

„не чукам мъже.“

допря бутилката до устата си. изпи почти половината.

„да не би да ти харесва да ти го правят? обичаш ли да те ебат отзад?“

„сега говориш глупости.“

погледна право пред себе си. на отсрещната стена висеше едно малко сребърно Разпятие. гледаше малкия сребърен Христос на кръста. беше много симпатичен.

„може би не ти се ще да го признаеш. може би искаш да ти скъсат задника.“

„добре, мисли, каквото щеш. може и да си права.“

взех отварачката и отворих нова бутилка френско вино. изпускайки, както винаги, парченца тапа във виното. само сервитьорите от киното могат да отворят едно френско вино без цялата тази история. пих пръв — глътнах и част от парченцата. подадох ѝ бутилката. беше отметнала крака си далеч от моя. погледът ѝ беше коварен. изпи доста.

пак взех бутилката. парченцата тапа танцуваха във виното.

„искаш ли аз да те чукам отзад?“ — попита.

„какво?“

„мога да го ПРАВЯ.“

стана от леглото, отвори първото чекмедже на тоалетната масичка, сложи един колан около кръста си. обърна се и ме погледна — видях един ОГРОМЕН пластмасов член да ме гледа право в очите.

„двайсет сантиметра! — засмя се, излъчвайки корема си и движейки тая работа. — И никога не спада, никога не се уморява.“

„повече ми харесваш, както беше преди.“

„не вярваш ли, че по-големият ми брат е Джем Браво, великият тореадор?“

стоеше там с пластмасовия си кур и ме питаше за Джем Браво.

„не вярвам, че Джем би имал успех в Испания“ — казах.

„ти би ли имал успех в Испания?“

„дявол да го вземе, аз не мога да се справя дори и в Лос Анджелис. а сега махни тая смешна работа, моля те.“

махна я. върна я на мястото ѝ в първото чекмедже на тоалетната масичка.

станах, седнах на един стол с права облегалка. пиех от виното. намери друг стол, сложи го срещу мен, седяхме голи, пиехме.

„ситуацията ми напомня един стар филм с Леели Хауърд, макар че никога нямаше да се осмелят да снимат такова парче. нали Хауърд играеше в онова нещо на Съмърсет Моъм? човешко робство?“

„не познавам тези хора.“

„нормално е. ти си много малка.“

„харесвах ли ти? Хауърд, Моъм?“

„стилът и на двамата беше добър, само че след няколко часа, дни, години с тях се чувстваш като пребит от бой.“

„а имаха ли това... как го наричат... «стил»?“

„да, стилът е голяма работа.“

„много хора изкрещават истината с цялата си сила, но без стил тя отива на вятъра.“

„Браво има стил, аз имам стил, ти имаш стил.“

„започваш да научаваш по нещо.“

мушнах се в леглото. тя дойде. опитах се. не можах.

„свирки правиш ли?“

„разбира, се.“

взе го в устата си и ме облекчи.

дадох ѝ още пет долара, облякох се, изпих още малко вино, слязох по стълбите и отидох в гаража отсреща. акумулаторът беше зареден. платих, влязох в колата си, излязох на Осмо авеню. едно ченге с мотор ме преследва около две-три мили. намерих пакетче с ментови

бонбони в жабката, взех три-четири. на ченгето с мотора му доскуча и се впусна да преследва един японец, който зави вляво, без да даде мигач. тия двамата бяха родени един за друг.

когато пристигнах къщи, жена ми спеше, а малката поиска да ѝ почета от една книга със заглавие „ПИЛЕНЦАТА НА МАЛКАТА СЮЗАН“. беше ужасна. Боби намерил един книжен кашон, за да спят в него пиленцата. сложил ги в един ъгъл на кухнята до фурната. Боби сложил квакера на малката Сюзан в една чинийка и го поставил внимателно в кашон, за да имат пиленцата нещо за ядене. малката Сюзан се засмяла и плеснала с пухкавите си ръчички от радост.

после открих, че две от пиленцата били петли, а малката Сюзан. — кокошка, една кокошка, която снесла едно прекрасно яйце. супер.

свалих малката от коленете си, влязох в банята и напълних ваната с топла вода. влязох вътре и си помислих, че следващия път, когато ми се изтощи акумулаторът, ще отида на кино. излегнах се в топлата вода и забравих всичко. почти.

Убийството на Рамон Васкес

Позвъниха на вратата. Бяха двама братя: Линкълн на двайсет и три и Ендрю на седемнайсет.

Отвори им лично.

Рамон Васкес — старата звезда на нямото кино. Вече приближаваше шейсетте, но все още бе запазил деликатната си красота. Навремето, във филмите, а и в живота, мажел косата си с брилянтин и я сресвал назад. С тънките си мустаци и дългия си нос, с начина, по който гледал дълбоко в очите на дамите, бил нещо съвсем различно. Викали му „Великият Любовник“. Дамите се разтопявали, гледайки го на „екрана“. „Разтопяват се“ — така пишели журналистите тогава. Всъщност Рамон Васкес бил хомосексуалист. Сега косите му бяха побелели, а мустаците му станали по-дебели.

Беше една студена калифорнийска вечер, а къщата на Рамон Васкес се намираше на хълмовете. Момчетата носеха военни панталони и бели блузи — тип мако. И двамата бяха добре сложени, с приятни лица, приятни и изразителни.

Говореше Линкълн: „Чели сме за вас, господин Васкес. Извинете, че ви притесняваме, но холивудските звезди ни интересуват много. Намерихме вашия адрес и, минавайки оттук, решихме да ви се обадим.“

„Момчета, не ви ли е студено там?“

„Да, да, господине.“

„Защо не влезете за малко.“

„Не искаме да ви притесняваме, да ви откъсваме от заниманията ви.“

„Не, влезте, сам съм.“

Момчетата влязоха. Спряха се в центъра на стаята — несръчни и стъписани.

„Но моля ви, седнете.“ — каза Рамон. Посочи към едно канапе. Момчетата седнаха вдървени. В камината гореше слаб огън. „Ще ви донеса нещо да се постоплите. Една минутка само.“

Рамон се върна с хубаво френско вино, отвори бутилката и отиде да донесе три чаши. Пригответи питиетата.

„Пийте. Хубаво е.“

Линкълн набързо обърна чашата си. Ендрю, наблюдавайки го, направи същото. Рамон пак ги напълни.

„Братя ли сте?“

„Да.“

„Познах.“

„Аз съм Линкълн. Той е по-малкият — Ендрю.“

„Добре. Ендрю има деликатно и вълнуващо лице. Интелектуално лице. Но прозира и някаква жестокост. Може би необходимата доза жестокост. Бих могъл да направя от него актьор. Знаете ли, думата ми още се чува.“

„А какво ще кажете за моето лице, господин. Васкес?“ — попита Линкълн.

„Не е много фино. И е още по-жестоко. Толкова жестоко, че има нещо животинско в красотата му. А и... тялото ти! Извинявай, но си устроен като шимпанзе с обръсната козина! Но ми харесваш... Много ми харесваш... нещо... излъчваш!“

„Може да е от глада — каза Ендрю, обаждайки се за първи път. — Току-що пристигнахме в града. Караме от Канзас. Спукахме две гуми. След това се развалиха буталата. Похарчихме за ремонт всичките си пари. Сега сме я паркирали тук отвън, един Плимут, модел 56-та, дори и десет долара не струва.“

„Гладни ли сте?“

„Страшно.“

„За бога, чакайте да ви приготвя нещо. Изпийте си питието.“

Рамон влезе в кухнята.

Линкълн грабна бутилката и я прилепи към устата си. Пи много. После я подаде на Ендрю: „Довърши я.“

Ендрю тъкмо я беше изпил, когато се върна Рамон, носейки една голяма чиния с пълнени маслини, сирене, салам, бели кракери, пресен лук, свинско и яйца.

„А! Изпили сте виното! Браво!“

Рамон излезе, донесе две студени бутилки. Отвори ги.

Момчетата се нахвърлиха върху храната. За няколко минути излапаха всичко.

После продължиха да пият.

„Познавате ли Богарт?“

„Много слабо.“

„А Гарбо?“

„Разбира се, не ставай глупав!“

„Кларк Гейбъл?“

„Много слабо.“

„Джеймс Кътни?“

„Никога не съм се познавал с него. Разбирате ли, повечето от тях са от друго поколение. Понякога ми се струва, че някои от по-младите

звезди ми завиждат за това, че успях да натрупам имущество преди да наложат тежките данъци. Но забравят, че спечелените от мен пари не могат да се сравнят с техния инфлационен долар. Долар, който сега те могат да защитят с помощта на специалисти по данъците, вложени-ята и др. Те мислят, че аз съм богат, а аз мисля, че те са богати. Всички ние се притесняваме повече, отколкото е необходимо за парите, силата, славата. А що се отнася до мен, имам пари, за да живея нормално, докато умра.“

„Чели сме за теб, Рамон — каза Линкълн. — Има един-двама журналисти, които твърдят, че винаги имаш пет бона въщи. Нещо като джобни пари. Чели сме още, че нямаш доверие на банките и на системата им.“

„Не знам къде сте разбрали всичко това. Не е истина.“

„В «Скрин» — каза Линкълн. — Септемврийския брой от 1968 г. «Звездата на Холивуд» — януарския брой от 1969 г. Списанията са в колата.“

„Глупости. Всичко, което имам въщи, е в портфейла ми. Двайсет или трийсет долара.“

„Я да видим.“

„Разбира се.“

Рамон извади портфейла си. Двайсет и три долара.

Линкълн го грабна. „Това го взимам.“

„Какво е това, Линкълн? Ако искаш пари, вземи ги. Само ми върни портфейла. Вътре има едни документи, които ми трябват.“

„Я се еби, бе.“

„Какво?“

„Казах — ЕБИ СЕ!“

„Вижте, принуден съм да ви помоля да си тръгнете. Некултурни сте!“

„Имаш ли още вино?“

„Да, имам! Вземете го, всичкото! Десет-дванайсет бутилки от най-хубавото френско вино. Вземете го и си вървете. Моля ви!“

„Притесняваш се за петте бона, нали?“

„Истина ви казвам, няма никакви пет бона. Не съм скривал никъде пет бона.“

„Лъжец, педераст!“

„Защо си толкова лош?“

„Педераст! ПЕДЕРАСТ.“

„Предложих ви моето гостоприемство, моето благоразположение. А вие се държите лошо и вулгарно.“

„Пробута ни мръсното си ядене. Ядене ли беше това?“

„Какво му беше на яденето?“

„Педерастка храна!“

„Не разбирам.“

„Пълнени маслини, панирани яйца! Мъже не ядат такива лайна!“

„Изядохте ги.“

„Я не ми се прави на умен, ПЕДЕРАСТ!“

Линкълн стана от канапето, приближи се до Рамон и го удари силно по лицето. Три шамара. Линкълн имаше големи ръце.

Рамон наведе глава и започна да плаче.

„Съжалявам. Опитах се да направя, каквото мога“ — им каза.

Линкълн се обърна към брат си: „Скиваш ли го? Мръсен педал! ПЛАЧЕ КАТО БЕБЕНЦЕ. ЩЕ МУ ПОКАЖА АЗ НА НЕГО КАК СЕ ПЛАЧЕ! ДА ПЛАЧЕ, ДОКАТО ИЗПЛЮЕ ПЕТТЕ БОНА!“

Линкълн взе бутилката и пи доста.

„Пий! — каза на Ендрю. — Имаме още доста време.“

Ендрю взе бутилката и пийна малко.

Докато Рамон плачеше, двамата братя пиеха вино, поглеждаха се и мислеха.

„Знаеш ли какво ще направя?“ — попита Линкълн.

„Какво?“

„Ще го накарам да ми направи минет.“

„Защо?“

„Какво «защо»? Ей така, на шега. Как «защо»?

Линкълн пийна още малко. После отиде до Рамон и му вдигна главата.

«Ела, майчице...»

«Какво? Моля те, ОСТАВИ МЕ НА МИРА!»

«Ще го лапнеш, СВИРКАДЖИЯ ТАКЪВ!»

«Не! МОЛЯ ТЕ, НЕ!»

Линкълн си смъкна ципа.

«ОТВОРИ СИ УСТАТА!»

«Не, моля те!»

Този път Линкълн му удари юмрук.

«Обичам те, Рамон! Смучи го!»

Рамон отвори устата си. Линкълн леко му го допря.

«Ухапи го, ако ти стиска, сестро, и после те УБИВАМ!»

Рамон, плачейки, започна да го смуче.

Линкълн го удари по челото.

«Искам хъс. Прави го с настроение!»

Рамон започна да го смуче усилено. Когато Линкълн усети, че ще се изпразни, сграбчи Рамон за косата и му го вкара дълбоко, колкото можеше. Рамон се задавяше. Линкълн го остави вътре, докато свърши съвсем.

«Сега и на брат ми.»

«Линк, май не ми се ще» — каза Ендрю.

«Какво, по дяволите, посерко ли си?»

«Не, не е това.»

«Не ти стиска!»

«Не, не...»

«Пий още малко.»

Ендрю пи. Замисли се. «Добре, нека ми го поеме.»

«ПРИНУДИ ГО ДА ГО НАПРАВИ!»

Ендрю стана, свали си ципа.

«Готви се, сестро!»

Рамон седеше и плачеше.

«Вдигни му главата. Наистина ти казвам, харесва му.»

Ендрю повдигна главата на Рамон.

«Не искам да те удрям, старче. Отвори си устата. Няма да се ба-
вя.»

Рамон отвори устата си.

«Ето го — каза Линкълн, — видя ли, че го прави. Никакъв проб-
лем.»

Рамон смучеше, ближеше, Ендрю свърши.

Рамон изплю спермата на килима.

«Копеле! — каза Линкълн. — Нали знаеш, че трябва да я глът-
неш?»

Удари Рамон, който беше спрял да плаче и стоеше като хипноти-
зиран.

Момчетата седнаха и допиха виното си. Потърсиха друго. Наме-
риха някакви бутилки в кухнята.

Рамон Васкес вече приличаше на мъртвешка восъчна фигура —
звезда от Музея на Холивуд.

«Ще вземем петте бона и после ще офейкаме» — каза Линкълн.

«Нали каза, че няма» — каза Ендрю.

«Педерастите са родени лъжци! Ти си стой и си пий виното! Аз
ще си поприказвам с това копеле!»

Линкълн вдигна Рамон и го заведе в спалнята.

Ендрю остана на мястото си, пиейки. От другата стая се чува ви-
кове и крясъци. Видя телефона. Обади се в Ню Йорк и прехвърли раз-

говора за сметка на Рамон. Ню Йорк. Там беше гаджето му. Тръгнала от Канзас да търси Великия Шанс. Пишеше му огромни писма. Изглежда още не беше проработил късметът ѝ.

«Кой е?»

«Ендрю.»

«Ендрю, случило ли се е нещо?»

«Спеше ли?»

«Току-що бях легнала.»

«Сама ли?»

«Естествено.»

«Не, нищо не се е случило. Намерих един тип, който ще ме въведе в киното. Казва, че имам деликатно лице.»

«Ах, чудесно, Ендрю. Имаш прекрасно лице и те обичам, знаеш го.»

«Разбира се, че го знам. Ти как си, котенце?»

«Не много добре, Ендрю. Ню Йорк е студен град. Единственото нещо, което искат от теб пичовете тук, е да ти го сложат. Засега съм сервитьорка, но мисля, че ще получа роля в един филм.»

«Какъв филм?»

«Уф, не знам. Вижда ми се малко еблив. Писал го е едно негро.»

«Не се доверявай на неграта, бейби.»

«Не им се доверявам. Правя го само заради опита. Имат и една известна актриса, която им играе безплатно.»

«Хубаво. Но не се доверявай на неграта.»

«Да не съм глупачка, Енди. Никому нямам доверие. Само заради опита го правя.»

«Кое е това негро?»

«Не знам. Някакъв писател. Единственото нещо, което прави, е да се дрогира и да говори за революцията. Много е на мода сега. И докато е така, трябва да съм около него.»

«Този писател... Не вярвам да го правиш с него, нали?»

«Енди, не ставай глупав. Добре се държа с него, но не е нищо повече от едно говедо... А и ми омръзна да съм сервитьорка. Всички тези онанисти, които ти пускат ръка, защото са ти дали мръсния си бакшиш. Лайна!»

«Постоянно мисля за теб, бейби.»

«И аз мисля за теб, Енди, ебливецо. И те обичам.»

«Понякога говориш странно, странно и ясно, затова те обичам, бейби.»

«Енди, какви са тия крясъци, които чувам?»

«Не се притеснявай, бейби. Компания сме и имаме теренче. Всички се напиха. А един репетира ролята си. Обичам те. Ще ти се обадя по телефона или ще ти пиша скоро.»

«Да, Ендрю, моля те, обичам те.»

«Лека нощ, сладурче.»

«Лека нощ, Ендрю.»

Ендрю остави слушалката и отиде в спалнята. Рамон беше прострян върху голямото двойно легло. Целият в кръв. И чаршафите бяха напоени с кръв.

Линкълн държеше един бастун. Беше известният бастун на Великия Любовник. Бастунът беше целият в кръв.

«Копелето не ще да говори — каза Линкълн. — Донеси ми една бутилка вино.»

Ендрю му донесе бутилката и Линкълн удари една голяма глътка.

«Може да ги няма тия пет бона» — каза Ендрю.

«Има ги. И ни трябва. Педерасите са по-лоши от евреите. Педерасите предпочитат да умрат, отколкото да ти дадат един цент. Педерасите ЛЪЖАТ. Чаткаш ли?»

Линкълн погледна отново тялото върху леглото.

«Къде си скрил петте хилядарки, Рамон?»

«Заклевам ти се... заклевам ти се от дъното на сърцето си, че нямам толкова пари, заклевам ти се!»

Линкълн стовари бастуна върху лицето на Великия Любовник. Потече кръв. Рамон припадна.

«Нищо не става така. Сложи го под душа! — каза Линкълн. — Съживи го, измий го и пак отначало. Този път — не само по мутрата, но и по пишката му. Ще проговори, какво, по дяволите! Изчисти го, докато пийна нещо.»

Линкълн излезе. Ендрю погледна кървящата маса, оригна се и повърна на пода. Почувства се по-добре. Вдигна тялото и тръгна към банята. Рамон сякаш се пооживи.

«Дево Марийо, Дево Марийо. Майко на Христа...»

Пак го повтори, докато Ендрю го водеше в банята.

«Дево Марийо, Дево Марийо. Майко на Христа...»

В банята Ендрю свали окървавените дрехи на Рамон и го сложи под душа. После се съблече и той и влезе под водата. Кръвта се измиваше. Ендрю гледаше залепените сиви кичури по черепа на някогашния идол на Женския Пол. Рамон сега приличаше на един тъжен старец, превит под тежестта на съжалението към самия себе си. Извед-

нъж, инстинктивно, Ендрю спря топлата вода и остави само студената. Прилепи устните си до ухото на Рамон.

«Старче, това, което искаме са твоите пет бона. После си отиваме. Дай ни парите и ще те оставим на мира, чаткаш ли?»

«Света Дево...» — каза старецът.

Ендрю го измъкна от душа. Заведе го в спалнята и го сложи на леглото. Линкълн беше отворил нова бутилка. И пиеше.

«Хубаво — каза. — Този път ще проговори!»

«Не мисля, че има тези пари. Аз нямаше да стоя и да нося толкова бой за пет хилядарки.»

«Има ги. Той е един мръсен педераст, едно разкъсано от неграта копеле! Този път ще проговори!»

Линкълн подаде бутилката на Ендрю и той веднага я залепи за устата си. Линкълн вдигна бастуна.

«Сега! Педераст! КЪДЕ СА ПЕТТЕ БОНА?»

Никакъв отговор от човека на леглото. Линкълн обърна бастуна и го стовари със сила върху ташаците на Рамон.

От устата на легналия мъж излизаха само глухи стенания. Органите на Рамон бяха почти изчезнали.

Линкълн отпи една едра глътка вино, после взе бастуна и почна да удря навсякъде — по главата, по корема, по ръцете, по носа — навсякъде. И вече не питаше за парите. Устата на Рамон беше отворена и кръвта, която течеше от носа му, се стичаше в нея. Поглъщаше я, задавяше се със собствената си кръв. А после изведнъж остана неподвижен и от ударите нямаше никакъв ефект.

«Уби го! — каза Ендрю от своя ъгъл. — А щеше да ме въведе в киното.»

«Не съм го убил аз — каза Линкълн, — ти го уби. Седях и те гледах как го биеш до смърт със собствения му бастун. Бастунът, който го направи известен.»

«Я стига!» — каза Ендрю. — Сега приказваш като малоумен алкохолик. Важното е да се махнем оттук. За останалото ще се разберем. Типът умря. Нека се махаме.»

„Чел съм за престъпления и тям подобни — каза Линкълн. — Най-напред ги подлъгваме, потапяме пръстите си в кръвта и пишем разни неща по стените, знаеш, нали?“

„Какво?“

„Ами неща като: ЕБАНИ СВИНЕ, СМЪРТ НА СВИНЕТЕ! После пишем някакво мъжко име, да кажем — Луис. О'кей?“

„О'кей.“

Потопиха ръцете си в кръвта му и написаха своите лозунги. После си отидоха. Плимутът, модел 56-та, тръгна. Потеглиха на юг с виното и двайсет и трите долара на Рамон. На ъгъла Сънсет и Уестърн видяха две мацки с мини, които стопираха. Спряха. Размениха прозрачни намети. Мацките се качиха. Колата имаше радио. Само това имаше. Включиха го. Бутилките със скъпото френско вино минаваха от ръка на ръка.

„Я виж! — каза едното от момичетата. — Мисля, че тия двамата са развратни.“

„Вижте! — каза Линкълн. — Нека отидем на плажа, да полежим на пясъка, да пийнем винцето и да погледаме как слънцето изгрява.“

„Добре“ — каза другото момиче.

Ендрю се опита да отвори една бутилка с джобното си ножче (нещо много трудно, защото ножчето имаше много тънко острие). Зад тях остана Рамон и неговата отварачка. Но всеки път, когато отпиваха по глътка, поглъщаха и по едно парченце тапа.

На предната седалка Линкълн, който караше, не можеше да прави много неща с мацето. Опипваше я повече мислено. Отзад Ендрю беше хванал бедрата на другото, беше откъснал едно парче от гащичките и бе мушнал пръста си вътре. Изведнъж мацето се отдръпна. Бутна го и каза: „По-добре първо да се запознаем.“

„Разбира се — каза Ендрю. — След половин час сме на плажа и ще се забавляваме. Казвам се Харолд Андерсън“ — каза Ендрю.

„А аз — Клеър Едуардс.“

Пак се прегърнаха.

Великият Любовник беше мъртъв. Но щяха да се появят други, нови. И все повече, и все посредствени. Главно такива. Някак си така бяха нещата. Или не.

Изнасилване! Изнасилване!

Лекарят ми правеше някакви кръвни проби. Взеха ми кръв три пъти — вторият бе десет минути след първия, а третият петнайсет минути по-късно. Първите две бяха готови и се разхождах по улиците, чакайки третата. Както вървах, зърнах една жена, седнала на автобусната спирка отсреща. Сред милионите жени понякога виждаш някоя, която те побърква съвсем. Има нещо в излъчването, в хармоничната фигура, в роклята, която е облякла, просто има нещо в нея, което не можеш да подминеш. Седеше с кръстосани крака, облечена в ярко жълта рокля. Имаше тънки глезени, пълнички прасци, красиви бедра и задник. Лицето ѝ излъчваше едно игриво изражение, сякаш ми се смееше, а се опитваше да го прикрие.

Запътих се към светофара, за да прекося улицата. Тръгнах към нея. Бях като хипнотизиран. Въобще не се контролирах. Едва се приближих, когато стана и тръгна. Задникът ѝ ме омагьоса. Вървах след нея, слушайки ритмичния звук на токчетата ѝ. Изпивах тялото ѝ с поглед.

Какво ми става — си помислих? Вече не мога да управлявам себе си.

Стигна до някаква поща и влезе вътре. Влязох след нея. Пет-шест души бяха наредени на опашка. Беше един топъл и приятен следобед. Всички изглеждаха като изпаднали в унес. Аз със сигурност бях. Само на десет сантиметра зад нея. Можех да протегна ръка и да я докосна.

Взе чек за седем долара и осемдесет и пет цента. Чувах гласа ѝ. Дори и той сякаш излизаше от машина за секс. Тръгна. Купих дванайсет пощенски картички, от които въобще не се нуждаех. След това изтичах навън. Чакаше автобуса, който тъкмо пристигаше. Едва успях да се кача. Седнах една седалка зад нея. Пътувахме дълго. Трябва да е разбрала, че я следвам, но не показва, че това ѝ е неприятно — си помислих. Косите ѝ бяха златисточервени. Всичко по нея беше огън. Бяхме изминали четири-пет мили. Изведнъж скочи и натисна бутончето. Видях тясната ѝ рокля да се повдига от рязкото движение. Господи, си помислих, не издържам вече.

Слязох от предната врата. Зави на ъгъла и аз я проследих. Въобще не поглеждаше назад. Насочи се към някакъв жилищен комплекс. Беше по-красива от всичко, което бях виждал. Една такава жена не трябва да се движи по улиците.

Влезе в една сграда, носеща името „Hudson Arms“. Стоях отвън, докато тя чакаше асансьора. Видях я да се качва и да затваря вратата.

Изчаках я, влязох и заставах пред асансьора. Чух го да се качва, вратите да се отварят, жената да излиза. Натиснах копчето и пресметнах разстоянието по секундите.

Една, две, три, четири, пет, шест...

Докато пристигне, бяха минали осемнайсет секунди.

Влязох и натиснах последното копче — четвъртия етаж. Отброих двадесет и четири секунди, което означаваше, че тя живее някъде на третия етаж. Шест секунди. Излязох.

Имаше няколко апартамента. Реших, че ще е прекалено лесно, ако живее в първия, прескочих го и звъннах на вратата на втория.

Отвори ми един плешив по бельо.

„Аз съм от застрахователната компания «Конкорд». Имате ли пълна застраховка?“

„Изчезвай“ — каза плешивецът и затвори вратата.

Опитах на следващата. Отвори една жена, около четирийсет и осем годишна, набръчкана и пълна.

„Аз съм от застрахователната компания «Конкорд». Имате ли пълна застраховка, госпожо?“

„Моля ви, господине, влезте“ — каза.

Влязох.

„Вижте — каза, — синът ми и аз гладуваме. Мъжът ми умря на улицата преди две години. Падна мъртъв наред улицата. Не мога да живея със сто и деветдесет долара месечно. Можете ли да ми дадете малко пари, за да купя едно яйце на момчето си?“

Погледнах я. Детето стоеше в центъра на стаята, усмихвайки се. Едно много едро момче, на около дванайсет години, малко нередовно. Постоянно се усмихваше.

Дадох на жената един долар.

„Ах, благодаря ви, господине! Благодаря ви!“

Прегърна ме и ме целуна. Устата ѝ бе влажна и мека. Едва не се задуших. Имаше дебел език, целият в слюнка. Гърдите ѝ бяха големи и меки, стил „кекс“. Отдръпнах се.

„Хей, ти никога ли не се чувстваш самотен? Не се ли нуждаеш от жена? Аз съм чиста, наистина ти казвам. Не бива да се притесняваш, че ще пипнеш някоя болест от мен.“

„Вижте, трябва да си тръгвам“ — казах. Излязох оттам.

Опитах на още три врати. Нищо.

На следващата, четвъртата, беше тя. Отвори само около три инча. Бутнах и влязох. Апартаментът беше хубав. Стоеше и ме гледаше. Кога

ли ще закрепши — си помислих? Членът ми се беше възбудил и стърчеше забележимо.

Приблжих се, грабнах я за косата и задника и я целунах. Отблъсна ме. Шамаросах я диво четири пъти. Когато я грабнах отново, съпротивата беше по-малка. Политнахме към пода. Разкъсах роклята й отпред и захвърлих сутиена. Огромни прациящи гърди. Целунах ги. Вкарах й го. Чуках я изправен. Когато свърших, я захвърлих на канапето. Путката й ме гледаше. Още ми се виждаше апетитна.

„Иди в банята — й казах — и се измий!“

Намерих хладилника. Имаше една бутилка хубаво вино. Взех две чаши. Когато излезе, й подадох питието и седнах на канапето до нея.

„Как се казваш?“

„Вера.“

„Хареса ли ти?“

„Да. Обичам да ме изнасилват. Знаех, че ме следиш. Надявах се. Когато влязох в асансьора сама, помислих, че си загубил смелост. Само веднъж досега са ме изнасилвали. Трудно е за една красива жена да намери мъж. Всички мислят, че съм недостъпна. Истински ад.“

„Такава, каквато си, и така, както се обличаш... нали разбираш, че измъчваш мъжете по улицата?“

„Да. Следващият път искам да използваш и колана си.“

„Колана си?“

„Да, да ме удряш по задника, по бедрата, докато ме заболи, и после да ми го вкараш. Каж ми, че ще ме изнасилиш!“

„Добре, ще те набия и ще те изнасиля.“

Хванах я за косата, целунах я диво, ухапах устните й.

„Еби ме! — каза — Еби ме!“

„Чакай малко да почина!“ — казах.

Свали ми ципа и извади члена ми.

„Колко е красив! Паднал и лилав!“

Мушна го в устата си. Беше много добра.

„Лайна — казах, — лайна.“

Поработи пет-шест минути, после той почна да блика. Със зъбите си, точно под главичката му, изсмука гръбначния мозък.

„Виж — й казах, — както изглежда, ще остана тук цяла нощ. Трябва да събера сили. Какво ще кажеш да се изкъпя и да ми приготвиш нещо за ядене?“

„Добре“ — каза.

Влязох в банята, затворих вратата, пузнах студената вода. Закачих дрехите си.

Направих си един хубав топъл душ и излязох с хавлия, завита около тялото.

В този момент влязоха две ченгета.

„Това копеле ме изнасили“ — каза на ченгетата.

„Ей, чакай малко“ — казах.

„Облечи се, приятелю!“ — каза по-набитото ченге.

„Слушай, Вера, шегуваш се, нали?“

„Не, ти ме изнасили! Изнасили ме! А после ме насили за устен контакт!“

„Приятелю, облечи се — каза ченгето. Няма да повтарям.“

Влязох в банята и се облякох. Когато излязох, ми сложиха белезници.

Пак повтори: „Изнасилвач!“

Слязохме с асансьора. Няколко души ни изгледаха, когато минахме през фойето. Вера беше останала в дома си. Ченгетата ме захвърлиха на задната седалка.

„Какво ти става бе, приятел? — попита единият от тях. — Искаш да провалиш живота си за едно парче месо ли? Безсмислено е.“

„Не беше точно изнасилване“ — казах.

„Малко от тях са.“

„Да — казах, — мисля, че си прав.“

След процедурата по арестуването ме сложиха в една килия.

Основават се само на показанията на една жена — си казах. Къде е справедливостта?

После си помислих: изнасили ли я или не я изнасили?

Не знаех.

После заспах. Сутринта ми донесоха грейпфрут, каша, хляб и кафе. Луксозен затвор. Такъв беше.

След около четвърт час се появиха.

„Голям щастливец си, Буковски. Господжата оттегли обвинението си.“

„Чудо! О, чудо!“

„Да, но внимавай.“

„Разбира се, разбира се.“

Взех нещата си и офейках. Качих се на един автобус, смених го, слязох в комплекса и се озовах пред „Hudson Arms“. Не знаех какво да правя. Повъртях се наоколо към двайсет и пет минути. Беше събота. Сигурно ще си е вкъщи. Повиках асансьора и слязох на третия етаж. Позвъних. Беше там. Бутнах я и влязох.

„Имам още един долар за сина ви“ — казах.

Взе го.

„Ах, благодаря ви! Благодаря ви!“

Прилепи устата си в моята. Беше като влажна гумена метла. Показа се и тлъстият език. Засмуках го. Повдигнах роклята ѝ. Имаше прекрасен, голям задник. И всичко това е задник. Носеше широки сини гащи с малка дупчица. Стояхме пред едно голямо огледало. Стиснах огромния задник и мушнах езика си в устата-метла. Езиците ни се преплетоха като слънчасали змии.

Слабоумният син седеше в средата на стаята и ни зяпаше.

Бележки за чумата

Чума (на латински *pestis*): епидемична и смъртоносна болест.

Метафорично — шумно и вредно или унищожително лице или вещ.

чумата — по някакъв начин — е много по-висша от нас. знае къде и как да ни улучи — най-често в банята, или по време на любовен акт, или когато спим. специалистка е също по чукането на вратата, точно когато сте в кенефа и се напъвате — ако я усетите, можете да извикате: „Господи, една секунда само, какво има, по дяволите, една секундичка!“, но отчаяният тон на човешкия глас насърчава още повече чумата и темпото се усилюва. най-често ви идва на гости или ви се обажда по телефона. налага се да я поканите да влезе, а когато си тръгне, се разболявате за една седмица, чумата пикае не само в душата ви, а знае и как може да остави жълтата си, мръсна течност по тоалетната чиния. а тя трудно се забелязва, не я виждате до мига, в който седнете, но вече е твърде късно.

за разлика от вас, тя има много свободно време да човърка собствения си мозък. идеите ѝ са до една различни от вашите, но това тя никога няма да разбере, защото няма да ви остави да говорите, говори постоянно тя. дори и да улучите удобния момент да ѝ опонирате, тя няма да ви чуе. всъщност тя никога не чува вашия говор. за нея вие не представлявате нищо повече от една неясна почивка в нейния монолог, докато тя бърби, вие се чудите как е успяла да провери мръсната си муцуна в душата ви. много добре знае по кое време спите и ще ви позвъни точно тогава, ще попита: „да не би да те събудих?“, или ще ви дойде на гости и въпреки затворените прозорци и спуснатите щори ще чука и звъни диво в някакъв неистов оргазъм. не ѝ ли отворите, ще извика: „знам, че си вътре! виждам, че колата ти е паркирана отпред!“

тези душевадни субекти, макар да нямат понятие какво става в главата ви, усещат вашата неприязън и по някакъв странен начин тази неприязън ги насърчава. същевременно разбират, че принадлежите към определена категория хора — т.е. тези, които между това да наранят някого другого или себе си, предпочитат второто. чумите се хранят с най-добрите порции от човечеството. знаят как да открият най-добрите меса.

чумата е изпълнена от глуха, шаблонна глупост, която самата тя взема за мъдрост. една от любимите ѝ забележки е:

„няма абсолютно лошо. казваш, че всички ченгета са лоши. аз пък казвам, че не са. познавам някои, които са добри. има и добри ченгета.“

никога няма да успеете да ѝ обясните, че от момента, в който един човек облича униформата, се превръща в платен пазач на установения ред. съществува, за да го пази. ако ви харесва това положение, тогава всички ченгета са добри ченгета, ако не ви харесва, тогава всички ченгета са лоши ченгета. абсолютното зло съществува. но чумата е напоена от тази глупава и опростена философия и не можете ѝ се изплъзна по никакъв начин. чумата, бидейки неспособна да мисли, се залепва като пиявица върху хората — на инат, окончателно и завинаги.

„ние не се информираме, не знаем верните отговори, трябва да имаме доверие на нашите вождове.“

толкова тъпа история, че дори не искам да я коментирам, мисля, че не бива да споделям повече мисли за чумата, защото започвам да се разболявам.

и така на чумата ѝ е необходимо да ви познава лично. завира се навсякъде, винаги гледа да ви улучи с мръсното си и отровно жило. спомням си, че веднъж бях на хиподрума, по това време се намирах в Дел Мор и имах нова кола. всяка вечер след конните състезания избирах един хотел, където се къпех и преобличах, качвах се на колата и се разхождах край брега, търсейки някой добър ресторант — като казвам добър ресторант, имам предвид, че искам да е спокойно и с добре сготвени ястия. тук има противоречие. искам да кажа, че ако ястията са добри, то тогава всички ще го знаят. но това, което винаги се получава с несъмнените истини, се получава и тук. хората се набутват в онези ресторанти, в които сервират лайна. и така всяка вечер започвах своята обиколка, търсейки, далеч от дивата тълпа, добрия ресторант. отне ми доста време. карах деветдесет минути, докато намеря това, което търсех. паркирах и влязох. поръчах бифтек, пържени картофи и т.н. нямаше жива душа освен мен. и изведнъж, докато ми носеха поръчката, вратата се отвори и влезе чумата. веднага я познах, разбира се. трийсет и два стола в целия бар, а той седна точно до мен и заприказва сервитьорката, дъвчейки кифлата си. какво плоско същество! думите му разкъсваха вътрешностите ми. скучни и скапани коментари. мръсотията на душата му заразяваше въздуха, унищожаваше всичко. постоянно буташе чинията ми с лакътя си. чумата се справя добре с подобни номера. изядох бифтека набързо и си тръг-

нах. толкова много се напих, че на следващия ден загубих на първите три конни залагания.

чумата се намира навсякъде, където и да работите. към мен храни особена слабост. веднъж ме назначиха на една работа. там бачкаше някакъв тип, който не беше отварял устата си цели петнайсет години. на втория ден ми говори трийсет и пет минути без прекъсване. беше параноик. минаваше от тема на тема. това не би ме смутило, ако приказката му не бе мъртва, суха, без никаква искра, с една дума — лайна. държаха го, защото бил добър в работата. „добри пари за добра работа.“ на всяко място има поне един смахнат, една чума и винаги мен забелязва. „няма кукундел, който да не те обича.“ чул съм го безброй пъти. хич не ми се вижда добре.

може би ще ни е от полза констатацията, че някога и ние сме били чуми, без да го знаем. ужасна мисъл, но вярна, както изглежда, и може би ще ни помогне да изтраем чумата, когато ни връхлети. общо взето, няма монолитни хора. всички имаме по една жилка грозота и лудост, за която може би не знаем, но която е забелязал някой друг.

трябва да се възхищаваме и уважаваме хората, които вземат мерки срещу чумата. тя отстъпва пред явната атака и се залепва за някой друг. познавам един интелектуалец, поет, един човек, пълен с живот, който беше сложил на вратата си голям надпис, не си спомням какво точно пишеше, но в общи линии нещо от този род (с прекрасен почерк):

„за интересуващите се: моля ви, когато искате да ме видите, обадете ми се по телефона за среща. самопоканени гости няма да приемам. на никого няма да позволя да убива работата ми. моля ви, да разберете, че само тя ме крепи в живота и ми помага да стана по-добър човек. така ще мога да съм по-благоприятен и към вас, когато се срещнем някой път при по-благоприятни обстоятелства.“

този надпис ме омагьоса, не ми се видя нито пресилен, нито егостичен. беше добър човек и имаше достатъчно смелост и чувство за хумор, за да се бори за естествените си права. попаднах на този надпис съвсем случайно. гледах го известно време — в къщата се чуваше шум — знак, че постът беше там. влязох в колата си и потеглих. принципът на разбирането е принцип на всичко, време е да започнем да се разбираме. ето например нямам нищо против сбирките на хипитата за любовта, стига **ДА НЕ СЪМ ДЛЪЖЕН ДА ПРИСЪСТВАМ**, нямам нищо против любовта, но ставаше дума за чуми, нали? дори и аз като главно предпочитание на чумата, дори и аз веднъж успях да се справя с нея. спомням си, че работех нощем, по дванайсет часа, бог да ми

прости, да прости и себе си. и така, тази чумава чума не можеше да устои на изкушението да ми се обаждат всяка сутрин в девет. връщам се към седем и половина, изпихах по две бири и с хиляди мъки успях да заспя. беше пресметнал времето с абсолютна точност и ме бомбардираше постоянно с едни и същи глупави и отблъскващи лиготи. кашляше и мяукаше, смъркаше и плюеше. „слушай! — му казах накрая — защо, по дяволите, ме събуждаш всяка сутрин в девет, нали знаеш, че цяла нощ работя, дванайсет часа! защо, дявол да те вземе, ме събуждаш всяка сутрин в девет?“

„мислех — каза, — че ще ходиш на хиподрума и исках да те открия на всяка цена.“

„слушай — му казах, — първото състезание започва в два без четвърт, а и как ти мина през главата, че мога да залагам на коне след дванайсет часа бачкане? как, по дяволите, ще успея? трябва да спя, да сега, да се измия, да ям, да еба, да купя нови връзки за обувките си, да правя всичко това, добре, ти нямаш ли никакво чувство за реалност? не разбираш ли, че когато се връщам от работа, съм изпразнен, мъртъв, ограбен, нищо не ми е останало? не мога да ходя на конни състезания. аз едва успявам да си почеша задника. защо, по дяволите, ми се обаждат всяка сутрин в девет?“

гласът му звучеше дрезгав от вълнение:

„исках да те улуча преди да тръгнеш за хиподрума.“

нищо не се получаваше. затворих. взех един голям кашон и пъхнах вътре апарата. натъпках отгоре толкова парцали, колкото намерих. същото правех всяка сутрин, изваждах телефона, само когато се събудех. чумата вече беше мъртва. един ден дойде да ме види.

„защо вече не вдигаш телефона?“

„пъхам го в една кутия с парцали, когато се прибирам.“

„не разбираш ли, че по такъв начин слагаш символично в кутията с парцали и мен?“

погледнах го и казах бавно и спокойно: „абсолютно си прав.“

оттогава нещо между нас се промени. един приятел, по-възрастен от мен, прекрасен човек и не артист (слава богу) ми каза: „Мак Клиндок ми се обаждат по три пъти на ден по телефона, на теб продължава ли да се обаждат?“

„вече не.“

Мак-клиндоковците са срамът на града, но това те никога не могат да разберат. винаги можеш да различиш един Мак Клиндок. всички те носят малък, черен бележник, пълен с телефонни номера. ако имате къщи апарат — внимавайте. чумата ще ви го превземе и след

като ви се закълне, че ще върти само в града, ще започне да бълва безкрайния си бързив поток в ухото на погнусения слушател. чумите от типа Мак Клиндок са способни да говорят с часове и колкото и да се опитвате да не ги слушате, това е невъзможно. усещате дълбока симпатия към горкото човече от другия край на жицата.

може би някой ден, когато светът се сътвори отново с достойнство и честност, чумата няма да е вече чума. една теория твърди, че този вид хора са създадени от нещата, които не трябваше да ги има: лошо правителство, замърсена околна среда, проблеми в секса, майка с дървена ръка, баща, който чука кобили и т.н. не знаем дали някога ще се изгради утопичното общество, но засега ни остава да се справим с някои параноични страни, присъщи на човечеството: ордите от гладни — бели, черни, червени, дремещите бомби, събранията за любовта, хипарите, не чак до там хипарите, Джонсън, хлебарките, некачествената бира, гонорейта, тъпашките статии по вестниците, едикакво си, еди-що си, и чумата. чумата още съществува. аз живея днес, а не утре. собствената ми утопия изисква СЕГА по-малко чуми. бих искал да чуя и вашата история. сигурен съм, че всеки един от вас познава по един-двама мак-клиндоковци. ще ме разсмеете с вашите перипетии. а, да не забравя!!! НИКОГА НЕ СЪМ ЧУВАЛ МАК КЛИНДОК ДА СЕ СМЕЕ!!!

мислете върху това!

спомнете си всички чуми, които познавате, и се сетете дали са се смели някога. чули ли сте ги да се смеят?

господи, сега като се сетя, дори и аз се смея рядко, смея се само, когато съм сам. чудя се: да не би да съм писал за себе си? чума, преследвана от чуми. представете си една цяла колония от чуми, които не мирясват. да запалят цигара и да забравят всичко това. ще се видим сутринта, в една кутия с парцали и мънички кобри.

здрасти, събудих ли те?

мммммм... леко...

Раждането, животът и смъртта на един ъндърграунд вестник

Досега в къщата на Джо Хайънс бяха уредени няколко събирания, на които най-често ходех пиян, така че не си спомням кой знае колко около прохождането на „Отвореното путле“^[1] — един ъндърграунд вестник. По-късно ми казаха какво е станало. По-точно, какво съм вършил.

Хайънс: „По едно време започна да крещиш. Каза, че искаш да почистиш къщата, като почнеш от количката за инвалиди. Онзи в нея ревна, а другите побегнаха. Удари някого с бутилка по главата.“

Чери (съпругата на Хайънс): „Отказа да си тръгнеш, изпи цял галон уиски и ми каза, че ще ме качиш на библиотеката, за да ме чукаш.“

„Направих ли го?“

„Не.“

„Е, добре, някой друг път тогава.“

Хайънс: „Слушай, Буковски, ние се опитваме да се организираме, а щом се появиш ти, проваляш всичко. Ти си най-лошият пияница, когото познавам.“

„О'кей, подавам си оставката. Ай стига, бе. Кой се интересува от вестника ти?“

„О, не, искаме да отговаряш за една рубрика. Смятаме, че си най-добрият писател в Лос Анджелис.“

Вдигнах чашата си. „Това е непоносима обида. Не съм дошъл тук, за да ме обиждате.“

„Добре. Може би си най-добрият писател в Калифорния.“

„Ето пак. Продължавате да ме обиждате!“

„Както и да е, искаме да отговаряш за една рубрика.“

„Аз съм поет.“

„Каква е разликата между поезията и прозата?“

„Поезията казва много неща за малко време. Прозата казва много малко, но надълго и нашироко.“

„Искаме те за една рубрика в «Отвореното путле».“

„Сипи ми едно и съм с вас.“

Сипа ми. Бях с тях. Довърших си питието и тръгнах за моята барака. По пътя се сетих за грешката, която бях готов да направя. Станал съм почти на петдесет и още скитам с тия дългокоси и брадати хлапаци. О, господи, готино, татенце, готиничко. Войната е лайно. Войната е

[1] Тук писателят пародира известното ъндърграунд списание Open City („Отборен град“), където доста време е бил постоянен сътрудник.

ад. По дяволите — не воювай тогава. Тези неща ми бяха ясни преди петдесет години. Не ми бяха чак толкова интересни. А, да не забравим и дрогирането. Жестоко, бейби.

Вкъщи намерих бира, обърнах четири кутии и написах първата статия. Разказах за оная сто и трийсеткилограмова проститутка, която бях чукал някога във Филадельфия. Хубава беше. Поправих грешките, ударих една чекия и си легнах.

... Всичко започна на първия стаж в наетата от Хайънс къща. Бяха дошли някакви налудничави доброволци. Работата бе нещо ново за тях и всички, освен мен, подхвърчаха от ентузиазъм. Поогледах жените, за да реша на коя да хвана задника, но всички изглеждаха и се дърпаха еднакво: деветнайсетгодишни, мръсни блондинки, с тесни дупета, малки цици, заети, замаяни и по определен начин горди, без и те самите да знаят защо. Когато им пусках пияните си ръце, оставаха хладни, не реагираха.

Много хладни.

„Виж какво, дядка, единственото нещо, което искаме да видим, че вдигаш, е знамето на Северен Виетнам.“

„Е, о'кей, няма страшно, така или иначе — пътката ти вони.“

„Пфу, какъв вулгарен старец, толкова си... гнусен!“

И си тръгваха, въртейки чаровните си задници, и държейки в ръце вместо прекрасната розова главичка — някакво списание с ченгета, които преследват младежите и затварят баровете по Сънсет Стрийп. А аз — най-големият жив поет след Одън, да не мога да еба дори едно куче.

Вестникът се задържа доста. Чери се притесняваше, като ме виждаше фиркан до козирката да хвърлям сладострастни погледи на петгодишната ѝ дъщеря. Нещата се усложниха, когато малката започна да сядва в коленете ми и гледайки ме в очите, да казва: „Харесвам те, Буковски. Говори ми. Ще ти донеса бира, Буковски.“

„Върни се бързо, сладурче!“

Чери каза: „Слушай, Буковски, порно-старче...“

„Чери, децата ме обичат. Не съм виновен аз.“

Момиченцето, Заза, пристигна с бирата. Мушна се в прегръдката ми. Отворих бирата.

„Харесвам те, Буковски! Разкажи ми една приказка.“

„Добре, миличко. И така имало едно време един старец и едно красиво момиченце, които се загубили в гората...“

Чери каза: „Слушай, порно-дъртак...“

„Цъ, цъ, цъ, Чери, имаш мръсно подсъзнание!“

Чери се качи на втория етаж, търсейки Хайънс, който в това време сереше. „Джо, Джо, трябва вестникът да се махне оттук! Непременно!...“

Намериха някаква празна двуетажна сграда и в една тъмна вечер, пиейки питието си и държейки фенерче, помагах на Джо да изкубне залепения до къщата телефонен апарат. Свързахме отново жичите и се сдобихме с безплатен телефон. По същото време един друг ъндърграунд вестник в Лос Анджелис обвини Джо, че им откраднал списъка с абонатите. Разбира се, знаех, че Джо беше човек с идеали, с морални принципи и задръжки и това го накара да подаде оставката си от службата в метрото. Затова подаде оставката си и в другия ъндърграунд вестник. Джо беше нещо като Христос. Естествено.

„Дръж добре фенерчето!“ — каза.

Сутринта телефонът иззвъня. Беше моят приятел Великият Манго на Вечното Дрогиране.

„Ханк?“

„Да.“

„Снощи вкъщи дойде Чери.“

„И какво?“

„Носеше някакъв списък. Беше много развълнувана. Искаше да го скрия. Каза, че Дженсън ги преследва. Скрих го в мазето зад рисунките, които Джими Джуджето направи, преди да умре.“

„Чука ли я?“

„Ами! Много е кльошава. Ребрата ѝ щяха да ме нарежат на парчета, ако бях опитал.“

„Но си ебал Джими Джуджето, който тежеше само четирийсет кила?“

„Да, ама той беше много издръжлив.“

„Сериозно?“

„Да, бе.“

Затворих.

В следващите пет броя „Отвореното путле“ излезе със заглавия като: „ОБИЧАМЕ СВОБОДНИЯ ПЕЧАТ НА ЛОС АНДЖЕЛИС“, „О, КОЛКО МНОГО ОБИЧАМЕ СВОБОДНИЯ ПЕЧАТ НА ЛОС АНДЖЕЛИС“, „ОБИЧАЙТЕ, ОБИЧАЙТЕ, ОБИЧАЙТЕ СВОБОДНИЯ ПЕЧАТ НА ЛОС АНДЖЕЛИС“.

Така трябваше. Имахме списъка.

Една вечер Дженсън и Джо излязоха на вечеря. После Джо ми каза, че всичко е „наред“. Не знам кой кого е чукал, нито какво е ставало под масата. А и не ме интересуваше.

Скоро открих, че освен младежите с брадите и перлите ме четяха и други.

В Лос Анджелис се намира новата Федерална палата — модерна и параноична сграда с дълги редове от кабинети в стил „Кафка“, всеки един от тях отдаден на собствения си абсурден онанизъм. Всичко живее за сметка на всичко и расте като червей от топлината и непохватността на ябълката. Платих четирийсет и пет цента за един час паркинг или по-точно ми дадоха билет за тази сума. Влязох във Федералната Палата през украсен с фрески вход, който би могъл да направи Диего Ривера, ако му отнемеха 9/10 от чувствителността. Усмивнати американски моряци, индианци и войници, стремящи се да изглеждат величествени сред евтино-жълтото, гнило-зеленото, напикано-синьото.

Бяха ме извикали в отдел „Кадри“. Знаех, че не е за повишение. Взеха писмото и ме оставиха да чакам четирийсет и пет минути, за да се почувствам като лайно. Част от старата и позната песен: „Ти имаш лайна в червата си, а ние нямаме.“ За щастие утеших се с досегашния си опит, представяйки си минаващите покрай мен жени, легнали в леглото ми с вдигнати крака и с оная работа в устата им. Веднага усетих нещо огромно между краката си — огромно, поне за моята надареност — и бях принуден да забода поглед в пода.

Накрая дойде да ме извика една черна, добре облечена, слаба и приятна секретарка негърка, с много достойнство и запазена жизненост, чиято усмивка показваше, че ще ме тъпчат и тя го знае, а и подсказваше, че няма нищо против да ме понапикае и тя малко. Някак си улесни нещата. Не че имаше някакво значение.

Влязох.

„Седнете.“

Човек зад бюрото. Все същата и позната история. Седнах.

„Господин Буковски?“

„Да.“

Каза ми името си. Изобщо не ми пукаше.

Облегна се назад. Погледна ме от креслото си.

Сигурен към, че очакваше да види някой млад, по-хубав, по-лъскав, някой, който да изглежда по-умен, пооправен... А аз бях стар, уморен, безразличен. Имаше посивяла коса и беше аристократичен тип, ако разбирате за какво говоря. Имам предвид, че никога не се е навеждал да вади от земята цвекло с пръчка, сред сбирщина от мокри гърбове^[2], нито е попадал петнайсет-двайсет пъти в дупката на затво-

^[2] Мокри гърбове (wet-backs) така наричат мексиканците, които влизат нелегално в САЩ, преплувайки Рио Гранде.

ра с алкохолици. Никога не е сърбал лимони в шест часа сутринта. Беше без риза, защото знаеше, че температурата към обяд щеше да стигне 120°. Бедняците познават смисъла на живота. Богатите трябва да го предвиждат. И тогава се сетих за китайците. Странно, нали? Руснаците се поохлабиха, само китайците, които сега започват отначало, се осъзнават, може би, погнусени от лайната. Но както и да е, не ме интересува политиката. Накрая всички тях ги ебе историята. А мен времето ме е разкъсало — разпръснат, разрушен, нищо не ми е останало.

„Господин Буковски?“

„Да.“

„Ама, вижте... някой ни осведоми...“

„Да. Продължавай.“

„... че не сте женен за майката на вашето дете.“

Представих си го как украсява елха с чаша в ръка.

„Вярно е. Не съм женен за майката на четиригодишното си дете.“

„Плащате ли издръжката на детето?“

„Да.“

„Колко?“

„Няма да ви кажа.“

Пак се облегна назад. „Трябва да разберете, че ние, държавните служители, сме длъжни да се съобразяваме със закона...“

Не се чувствах виновен за нищо и не му отговорих.

Чаках.

Къде сте момчета? Къде си Кафка? Лорка, убит насред прашната улица, къде си? Хемингуей, ти твърдеше, че те преследва ЦРУ и никой, освен мен, не ти повярва...

Тогава, възрастният, аристократичният, устроеният, сивият тип, който никога не — беше събирал цвекло, се обърна, порови в едно малко, лъскаво чекмедже зад гърба си и извади оттам пет-шест екземпляра от „Отвореното путле“.

Подхвърли ги на масата, сякаш бяха мръсни говна. Посочи към тях с ръцете си, които никога не бяха брали лимони.

„Имаме основание да смятаме, че вие сте авторът на тези статии, имам предвид «Бележките на един развратен старец».“

„Да.“

„Какво ще кажете за тях?“

„Нищо.“

„И това вие наричате писателска работа?“

„Това е най-доброто, което бих могъл да напиша.“

„Имам двама сина, които учат журналистика в един от най-добрите колежи, и НАДЯВАМ СЕ...“

Посочи към страниците, мръсните говна, с ръка, обсипана с пръстени, която никога не бе работила по фабриките, нито бе влизала в затвора и каза:

„Надявам се, че синовете ми никога няма да пишат като вас.“

„Можеш да бъдеш спокоен.“ — обещах му.

„Буковски, мисля, че нашата среща приключи.“

„Да“ — казах. Запалих цигара, станах, почесах разкапания си корем и излязох.

Втората среща бе по-кратка, отколкото очаквах. Естествено занимавах се с важната си и глупава служба, когато мегафонът изръмжа:

„Хенри Чарлз Буковски, в кабинета на директора!“

Оставих работата си, взех разрешение от личното си плашило и отидох до кабинета. Секретарят на директора, едно старо и сиво човече, ме изгледа отгоре до долу.

„Вие ли сте Чарлз Буковски?“ — попита разочарован.

„Да, мой човек!“

„Последвайте ме, моля!“

Последвах го. Огромна сграда. Изкачихме няколко стъпала, ми нахмем по един дълъг коридор и влязохме в голяма мрачна стая, която водеше до друга, още по-голяма и още по-мрачна. Двама мъже седяха в единия край на поне стометрова маса. Седяха под единствената светлина в стаята. А на другия ѝ край — един стол за мене...

„Заповядайте“ — каза секретарят и си отиде.

Направих няколко крачки. Двамината станаха.

Ето ни в мрака, едва разпръскван от слабата светлинка. Необяснимо защо през главата ми мина мисълта за някакви убийства.

И си помислих: в Америка сме, татенце, Хитлер умря. А може би не?

„Буковски?“

„Да.“

Подадохме си ръце.

„Седнете.“

Готино, бейби.

„Да ви представя господин... от Вашингтон“ — каза единият, който беше от тукашните велики говна.

Нищо не отговорих. Хубав абажур. Дали е направен от човешка кожа?

Говореше господин Вашингтон. Държеше досие с куп книжа върре.

„И така, господин Буковски...“

„Слушам.“

„Вие сте на четиридесет и седем години и работите от единадесет години за Правителството на Щатите?“^[3]

„Да.“

„Първият ви брак е продължил две години и половина. След това сте получили развод и бихме желали да узнаем кога сте сключили брак с дамата, която днес е ваша съпруга.“

„Не съм сключвал брак.“

„Имате едно дете, нали?“

„Да.“

„На колко години е?“

„На четири.“

„Не сте ли женен?“

„Не.“

„Плащате ли издръжката за детето?“

„Да.“

„Колко?“

„Почти законното.“

Облегна се назад на стола си. За около четири-пет минути никой не проговори.

И тогава върху масата се появиха няколко екземпляра от „Отвореното путле“.

„Вие ли водите рубриката «Бележките на един развратен старец»?“ — попита господин Вашингтон.

„Да.“

Подаде един екземпляр на господин Лос Анджелис.

„Виждали ли сте този екземпляр?“

„Не, не съм го виждал.“

Най-отгоре на рубриката ми беше нарисован един огромен кур с крака, един ГИГАНТСКИ, подвижен кур. Разказвах как веднъж, когато бях фиркан, скъсах задника на един приятел, обърквайки го с моето гадже. После две седмици не ме оставяше на мира. Историята беше истинска.

„И това вие наричате писане?“ — попита господин Вашингтон.

„Не знам какво да ви кажа. Но смятам, че е много смешна история. Не мислите ли, че е смешна?“

^[3]] Буковски е работил на държавна служба в Съобщенията.

„А... рисунката?“

„Подвижният кур ли?“

„Да.“

„Не съм го рисувал аз.“

„Не се ли занимавате с подбора на илюстрациите?“

„Вестникът се монтира всеки вторник вечерта.“

„Не сте ли там всеки вторник вечерта?“

„Предполага се, че трябва да съм тук всеки вторник вечерта:“

Известно време мълчаха, прелистваха „Отвореното путле“ и преглеждаха статиите ми.

„Знаете ли — каза господин Вашингтон, — не би имало проблем, ако продължавате да се занимавате с поезия, но сега, когато пишете тези неща...“

Показа вестника.

Почаках две минути и трийсет секунди. После казах: „Да не би това да означава, че трябва да смятаме ръководството на Държавната поща за ново поколение литературни критици?“

„О, не, не! — каза господин Вашингтон. — Нямахме това предвид.“

Седях и чаках.

„Пощенските служители трябва да се държат по определен начин. Вие сте публични лица. Трябва да сте пример за благоприличие.“

„Изглежда — казах, — заплашвате с уволнение моята свобода да се изразявам. Нещо, което навярно ще заинтересува Синдикатът...“

„Бихме предпочели да не пишете такива неща...“

„Господи, в живота на всеки човек идва един момент, в който да реши дали да стои прав или да избяга. Избирам първото.“

Млъкнаха.

Чакане.

Чакане.

Прелистваха „Отвореното путле“.

Господин Вашингтон: „Господин Буковски...“

„Да.“

„Ще продължите ли да пишете статии за Пощата?“

Бях написал нещо, което според мен бе повече хумористично, отколкото задълбочено, но може би наистина имам развратено съзнание.

Този път аз ги накарах да чакат. След малко отговорих:

„Не, освен ако вие ме принудите да го направя.“

Чакаха. Беше като партия шах, където всеки се надяваше противникът да направи погрешния ход: да покаже пионките си, рицарите, архиепископите, царя, царицата, червата си. А докато вие четете това парче, аз губя проклетата си работа. Готино, братко. Изпратете пари, бира и венци в Касата за милосърдие — получател: Чарлз Буковски.

Господин Вашингтон стана.

Господин Лос Анджелис стана.

Господин Чарлз Буковски стана.

Господин Вашингтон каза: „Мисля, че срещата ни приключи.“

Подадохме си ръце, като змии, замаяни от слънцето.

Господин Вашингтон каза: „Между другото, да не скочите от някой мост...“

(Любопитно: дори не беше ми минало през ума нещо такова.)

„... от десет години не се е случвало.“

(Десет години ли? Кой ли е бил последното бедно канарче?)

„И така“ — казах.

„Господин Буковски — каза господин Лос Анджелис, — върнете се към вашата работа.“

Еба ми се майката, докато намеря пътя до моя етаж в този кафковски подземен коридор, а когато успях, всички мои малоумни колеги (онанисти от първа категория) почнаха да крещат:

„Ей, пич, къде беше, бе?“

Какво искаха?

„Още чернички ли си скъсал бе, пич?“

Отговорих им с мълчание. Много неща можеш да научиш от стария добряк Чичо Сам.

Продължиха да крещат, да скачат, да пъхат палци в духовните си гъзове. Бяха наистина уплашени. Бях Костелив Орех и ако успеях да счупят Костеливия Орех, значи можеха да счупят всичко.

„Искаха да ме направят шеф“ — им казах.

„И какво стана, татенце?“

„Казах им да набутат по едно топло говно в задника си.“

Директорът мина по коридора и всички му засвидетелстваха скромното си уважение, но аз, Буковски, грациозно запалих пура, хвърлих кибрита на пода и погледнах към тавана, сякаш големи и прекрасни мисли минаваха през главата ми. Глупости. Черепът ми беше празен. Единственото нещо, от което имах нужда, беше половин галон уиски и пет-шест студени бири...

Вестникът се разрастваше или поне така изглеждаше и редакцията му се премести някъде в Мелроуз. Не исках да отивам там, защото

всички бяха толкова глупави, ама толкова глупави, такива сноби, и знаете ли, нещо не беше наред. Нищо не се променяше. Историята на Човешкото Чудовище се движи много бавно. И тези бяха същите лайна като онези, които видях, когато за първи път посетих вестника на колежа в Лос Анджелис през 1939 и 1940 г. — всички до един — шумни идиоти с шапчици, които пишат скапани, глупави историйки. И толкова важни и нечовечни, че не биха могли да те забележат. Журналистите са най-лошата част на човешкия род. Боклукчиите, които събират дамски превръзки по кенефите, са по-добри, разбира се.

Хвърлих един поглед на тези отрепки от колежа, тръгнах си и никога не се завърнах.

Сега. „Отвореното путле“. Осем години по-късно.

С едно материалче в ръка. Чери — в кабинета. Чери — на телефона. Много сериозна. Не трябва да изгърва нито „гък“. Или — Чери без телефон. Пише нещо на един лист. Пак не трябва да говоря. Все същата история. Тези трийсет години нищо не промениха. А Джо Хайънс, тичащ наоколо като маниак, вършещ велики дела, сновящ нагоре-надолу по стълбите. Кабинетът му беше нависоко. Почти недостижим. А бедните копелета — в задната стая, за да може Джо да наблюдава подготовката на текстовете за печатницата. Даваше на бедното копеле трийсет и пет долара седмично за шейсет часа работа, а бедното копеле беше доволно, пускаше си брада и погледът му се интелектуализираше и бедното копеле продължаваше да пише своите третокачествени текстове. Да реве с Бийтълс по мегафоните и телефонът да звъни постоянно. А Джо Хайънс, издателят, ВИНАГИ ТИЧАШЕ НЯКЪДЕ, ПО НЯКАКВА ВАЖНА РАБОТА. Само че, четейки вестника следващата седмица, се чудех къде толкова тичаше. Не му личеше многото тичане.

„Отвореното путле“ продължи да излиза още известно време. Работата ми беше добра, но вестникът си оставаше все същия боклук. Миришеше на труп...

Всеки втори петък се свикваше събиране на сътрудниците. Участвах в няколко от тях. Но когато видях резултатите, не стъпих повече. Ако вестникът искаше да продължи да живее, това си беше негова работа. Държах се на разстояние. Слагах текстовете си в един плик и ги пъхах под вратата.

Хайънс ми позвъни; „Имам една идея, искам да ми събереш най-добрите поети и писатели, които познаваш, за да издадем една литературна антология.“

Събрах ги. Издаде я. И ченгетата заведоха дело срещу него за разпространение на порнографска литература.

Бях добър човек. Обадох му се. „Хайънс?“

„Да.“

„Знам, че имаш проблеми около тази история, и затова реших да пиша безплатно за теб. Доларите, които бих получил, нека отиват за съдебните разноски.“

„Благодаря ти много“ — каза.

И ето как Джо Хайънс имаше на разположение най-доброто перо на Америка, без да плаща пукнат цент.

Една вечер ми позвъни Чери.

„Защо не идваш на събиранията на стъф?^[4] Много му липсваш.“

„Какво? Какво, по дяволите, говориш Чери? Дрогирана ли си?“

„Не, Ханк, сериозно ти говоря. Всички те обичаме. Ела на следващото събиране, моля те!“

„Ще си помисля.“

„Мъртви са без теб.“

„Мъртви са и с мен.“

„Имаме нужда от теб, приятелю.“

„Ще си помисля, Чери.“

Отидох. Самият Хайънс подхвърли нещо от рода, че на първия юбилей на вестника виното, путките, лайфът и сексът ще потекат в изобилие.

Влязох с настроение, очаквайки да видя хората, налягали по пода да се чукат, а вместо това намерих само някакви дребни същества, които работят. Напомняха ми, така прегърбени и грозни, възрастните бродирачки, които получават платовете през стари, вонящи, пълни с мишки асансьори. Стогодишни, мъртви, горди и невротизирани, работеха, работеха, работеха, за да създадат някой милионер в Ню Йорк, във Филадельфия, в Сейнт Луис.

А пък тези тук, в „Отвореното путле“, бачкаха без пари, а Джо Хайънс, този варварин и дебелак, се разхождаше нагоре-надолу зад тях, с ръце на гърба, внимавайки всеки доброволец точно да изпълнява дълга си.

„Хайънс. Хайънс, мръсно копеле! — изревах, влизайки. — Управляваш пазар за роби, приличаш на Саймън Легри Мръсника. Ако става дума за полицията и номерата на Вашингтон, призоваваш към справедливост, а ти самият си най-голямата свиня. Хитлер, умножен по

^[4] Игра с думите staff — щаб, персонал, в думата stuff; която на жаргон означава наркотик.

сто, търговец на роби, копеле! Пишеш срещу дивотиите, а после вършиш същите и по-лоши. Кой, по дяволите, смяташ, че си бе, педераст? Кой дявол смяташ, че си?“

Всички от стъфа бяха свикнали с моето държание и мислеха, че каквото и да кажа, ще с чиста глупост, и че Хайънс беше Истината.

Самият Хайънс дойде при мен и ми тикна тесте ленти в ръката.

„Седни — каза, — опитваме се да увеличим тиража. Сложи от тези ленти на всеки вестник. Пращаме непродадените броеве на евентуални абонати...“

Хайънс, сладкото момче, Любовникът на Свободата, използваше методите на големите фирми. Промиването на мозъци надминаваше себе си.

Дойде пак и взе лентите.

„Много бавно работиш.“

„Я се еби, майчице. Нали щяхме да се давим в шампанско, а сега гълтам мастило...“

„Ей, Енди!“

Извика един клет роб с изпито лице и ръце като клечки. Горкичкият Енди, умираше от глад. Всички гладуваха в името на Делото. Освен Хайънс и жена му, които живееха в двуетажна къща и бяха изпратили едно от децата си в Частен Колеж. На всичкото отгоре Хайънс имаше едно татенце в Кливланд, шеф на Плейн Дилър и с толкова мангизи, че не знаеше какво да ги прави.

Накрая Хайънс ме изхвърли заедно с още един тип. Док Стънлей, милия — така мисля се казваше — и жена му. Когато излизахме спокойно от задната врата, поделайки на три една бутилка евтино вино, ни настигна ехтящият глас на Джо Хайънс:

„Вървете по дяволите и кракът ви да не е стъпил повече тук, освен твоя, Буковски!“

Онанист, но знаеше кой спасява вестника му...

Още едно съдебно дело от полицията. Този път заради публикуване снимката на една путка. Хайънс беше забъркал голяма каша. Искаше или вестникът му да се качи на върха, или да го закрийт и да се отърве. Много трудно се справяше. Интерес към вестника проявяваха само онези, които бачкаха безплатно, и другите, които получаваха по трийсет и пет долара седмично. Но Хайънс не си губеше времето и успя да чука две от сътрудничките.

„Защо не се махнеш от онази мръсна работа и не дойдеш да работиш при нас?“ — ме попита.

„Колко?“

„Четирийсет и пет долара седмично. Включително и рубриката ти. Всяка сряда ще разнасяш с колата си вестници, а аз ще ти плащам бензина. От време на време ще пишеш по някоя специална статия. Работно време от единайсет до седем и половина. Петък и събота си свободен.“

„Ще си помисля.“

Пристигна бащата на Хайънс от Кливланд. Напихме се заедно в къщата на Хайънс. Чери и Джо не изглеждаха доволни от Таткото. А Таткото знаеше да пие. Не давайте хашиш на Таткото. И аз знаех да пия. Цяла нощ се наливахме с уиски.

„И така, най-добрият начин да се отървем от Свободния Печат е да унищожим будките им, да ги изгоним от улиците, да счупим няколко глави. Така ставаше на времето. Имам пари. Мога да наема няколко силни кучета. Можем да вземем и Буковски.“

„Дявол да те вземе — изрева Хайънс-младши, — не ми се слушат глупостите ти, ясно ли ти е?“

Таткото ме попита: „Ти какво мислиш, Буковски?“

„Много хубава идея. Подай ми бутилката.“

„Буковски е параноик“ — кресна Хайънс-младши.

„Пише за вас“ — каза Таткото.

„Той е най-добрият писател в Калифорния“ — каза Хайънс-младши.

„Най-добрият писател-параноик в Калифорния“ — го поправих.

„Синко — каза Таткото, — имам много пари. Искам да издигна вестника ти. Единственото нещо, което трябва да направим, е да...“

„Не, не, не! — викна Джо Хайънс. — Не издържам вече!“ И излезе тичешком от къщата. Какво прекрасно същество е този Джо Хайънс. Излезе от къщата. Пих още малко и казах на Чери, че ще я кача на библиотеката и ще я чукам. Таткото каза, че ми отстъпва първото място, но после е неговият ред. Чери ни ругаше, а Джо Хайънс тичаше по улицата с трепереща душа...

Вестникът продължи да излиза веднъж седмично. Дойде денят на съдебното дело. Прокурорът попита Хайънс: „Бихте ли се съгласили на секс в устата по стъпалата на Кметството?“

„Разбира се — каза Хайънс, — но нещо такова би попречило на движението.“

Ах, Джо, помислих си, тук бъркаш. Трябваше да кажеш: „Бих предпочел в самото Кметство — там, където най-често се случва нещо такова.“

Когато съдията попита адвоката на Хайънс какво символизира женският полов орган на корицата, адвокатът отговори:

„В известен смисъл по този начин изглеждат всички неща... Така изглеждат нещата, татенце.“

Загубиха делото — както можеше да се очаква — и направиха обжалване.

„Натиск — каза Джо Хайънс на малкото представители на пресата, които се появиха, — най-малкото полицейски натиск.“

Какъв умник само с този Джо Хайънс...

Следващия път чух Джо Хайънс по телефона:

„Буковски, току-що купих пушка за сто и двайсет долара. Жестоко оръжие. Ще убия човек.“

„Къде си сега?“

„В бара под вестника.“

„Идвам веднага.“

Когато пристигнах, видях го да се разхожда пред бара.

„Ела — каза ми, — ще те черпя една бира“

Седнахме. Магазинът беше пълен. Хайънс говореше много високо. Гласът му сигурно се чуваше чак в Санта Моника.

„Ще му пръсна мозъка. Ще го убия той кучи син!“

„Кого, момчето ми? Защо искаш да го убиеш, момчето ми?“

Погледна право пред себе си.

„Готино, бейби. Защо искаш да го убиеш мръсника, кажи?“

„Чука жена ми. Ето защо.“

„О!“

Остана така, гледайки пред себе си. Беше като на кино. Но на скапан филм.

„Страшно оръжие — каза Джо. — Слагаш пълнителя и стреляш десет пъти. Автомат. Копелето ще стане на парчета.“

Джо Хайънс.

Прекрасният мъж с червеникавата брада.

Готино, бейби.

Попитах го: „А антивоенните статии, които пишеше? А текстовете за любовта? Какво стана с тях? Как да ги разбирам?“

„Ох бе, Буковски, наистина ли си взел на сериозно тези пацифистични лайна?“

„Мм... не знам... предполагам, че не.“

„Казах му, че ще го убия, ако не се махне, а като влизам вкъщи, го виждам да седи на канапето ми. В собствения ми дом. Я ми кажи сега, ти какво щеше да направиш?“

„Това мирише на частна собственост, не разбираш ли? Еби му майката. Забрави го! Махни се. Остави ги“

„Ти това ли щеше да направиш?“

„След трийсетте години — винаги. След четирийсетте става по-лесно. Но ако бях на двацет, бих се побъркал. Първите изгаряния болят най-много.“

„Ще го убия, мръсника. Ще му пръсна ебания череп!“

Целият бар ни слушаше. Любов, бейби, любов.

Казах му: „Хайде да се смитаме оттук.“

Пред бара Хайънс падна на колене и изрева, един страшен рев, траещ четири минути. Чу се чак в Детройт. Вдигнах го и го заведох до колата си. Хвана се за дръжката на вратата, свлече се на колене и пушна още един подобен свински рев — съобщение до Детройт. Беше се вкопчил за Чери, горкичкият. Вдигнах го, сложих го да седне, влязох и аз, потеглих на север към Сънсет, после на изток, а когато спрях на светофара на ъгъла между Сънсет и Вермонт, пушна още един. Запаших пура. Останалите шофьори гледаха мъжа с червената брада, който беснееше.

Няма да спре, помислих си. Трябва да му ударя един. Но когато светна зелено, спря и тръгнахме. Плачеше.

Не знаех какво да кажа. Нямах право да кажа.

Смятах да го заведа при Монго Гиганта на Вечното Дрогиране. Монго е затънал до гуша в лайна. Може би щеше да даде няколко и на Хайънс. Що се отнася до мен, не бях живял с жена четири години. Бях много далече от тези работи, за да мога да му помогна.

Следващият път щом го прихване, ще го ударя, си помислих. Няма да мога да изтрая още един рев.

„Ей, къде отиваме?“

„При Монго.“

„О, не! Недей там. Мразя този тип! Ще ми се подиграва! Той е жестоко копеле!“

Прав беше. Монго имаше добро, но жестоко съзнание. Нямах да помогне с нищо, ако отидехме. Нито пък аз успявах. Продължих да карам.

„Слушай — каза Хайънс. — Имам едно гадже тук наблизо. Две улици по на север. Остави ме там. Тя ме разбира.“

Завих на север.

„Слушай — казах му. — Не убивай пича!“

„Защо?“

„Защото ти си единственият, който публикува работите ми.“

Заведох го при мацката, изчаках, докато му отвори вратата, и си тръгнах. Едно хубаво ебане щеше да го успокои. И на мен ми беше необходимо...

След известно време Хайънс ми каза, че напуска дома си.

„Не издържах повече. Една вечер се изкъпах и се готвех да я чукам, за да ѝ дам да разбере, а тя знаеш ли какво направи?“

„Какво?“

„Като ме видя, че се приближавам, излезе тичешком от къщи. Каква кучка!“

„Слушай, Хайънс. Знам ги тия номера. Няма да кажа нито дума против Чери, защото пак ще се съберете и ще си спомниш всички мръсотии, които съм говорил за нея.“

„Никога няма да се върна.“

„А-хъ.“

„Реших да не убивам онова копеле.“

„Добре.“

„Ще го поканя на бокс. По всички правила. Тренъор, ринг, ръкавици, всичко.“

Два бика, караци се за кравата. За една кльошава крава. Но в Щатите губещият постоянно печели кравата. Майчинско чувство? Потезък портфейл? По-дълъг член? Един господ знае... Когато Хайънс изкукурига окончателно, нае един тип с лула и вратовръзка да му ръководи вестника. Беше очевидно вече, че „Отвореното путле“ умираше. Но никой не се интересуваше от това, освен доброволците и зле платените сътрудници. Само те се радваха на вестника. Не беше чак толкова добър, но и не беше много лош. Съдържаеше и моята рубрика: Бележки на един Развратен Старец. Сега вестникът се издаваше от Лула-Вратовръзката. Никаква разлика. А междувременно чувах: „Джо и Чери пак се събраха. Джо и Чери се разделиха. Джо и Чери пак се събраха. Джо и Чери...“

Една студена, синкава нощ, сряда, отидох до будката, за да купя „Отвореното путле“. Бях им дал едно от най-добрите си парчета и исках да видя дали имат смелостта да го пуснат. Имаше само броят от миналата седмица. Синият вятър миришеше на мърша: играта беше свършила. Купих дванайсет кутии бира, върнах се вкъщи и се напих до козирката. Винаги съм се готвел за края, а когато дойдеше, никога не съм бил готов. Откачих плаката от стената и го изхвърлих на боклука: ОТВОРЕНОТО ПУТЛЕ. СЕДМИЧНИК ЗА ВЪЗРАЖДАНЕ НА ЛОС АНДЖЕЛИС.

Правителството вече нямаше за какво да се притеснява. Бях се превърнал пак в един спокоен гражданин.

Тираж — двайсет хиляди. Ако бяхме го направили шейсет, без семейни трагедии, без атаките от страна на полицията, щяхме да успеем. Не успяхме.

На следващия ден се обадох по телефона. Момичето, което вдигна, плачеше. „Опитахме се да те намерим снощи, Буковски, но никоой не знаеше къде живееш. Страшно е. Свърши. Край. Телефонът постоянно звъни. Сама съм тук. Следващият вторник ще се съберем всички сътрудници тук, за да видим какво можем да направим. Но Хайънс взе всичко — текстовете, списъка с абонатите, дори и Ай Би Ема, който не беше негов. Нищо, нищо не остана.“

О, какъв сладък глас имаш, бейби, толкова сладък и тъжен глас, бих те скъсал — помислих.

„Искаме да започнем един хипарски вестник. Ъндърграундът вече не върви. Моля те, ела у Тони във вторник вечерта.“

„Ще се опитам“ — казах, знаейки, че няма да отида. Две години почти и — край. Победиха ченгетата, победи градът, победи правителството. Благоприличието пак зае мястото си по улиците. Куките може би вече няма да ме глобяват, когато видят колата ми. И Елтридж Кливър няма да ни праща бележки от скривалището си. Вестникът „Лос Анджелис таймс“ пак ще триумфира по павилионите. Исусе и Сладка Божя Майко, Животът е тъжен. Оставих на момичето адреса и телефона си, надявайки се, че някога може да се срещнем (ех ти, Харriet, не се обади въобще).

Появи се Брайън Палмър, политическият коментатор. Поканих го да седне, отворих две бири.

„Хайънс — каза, — сложи дулото в устата си и натисна спусъка.“

„Какво стана?!“

„Оръжието блокира. Продаде го.“

„Можеше да опита отново.“

„Голям кураж се иска дори и за един път.“

„Прав си. Извини ме. Имам страшно главоболие.“

„Искаш ли да научиш какво стана?“

„Да. Става дума и за собствената ми смърт.“

„Беше вторник вечерта, опитвахме се да печатаме вестника. Взехме твоята история, която за щастие беше доста дълга, а ние нямахме достатъчно материали. Пристигна Хайънс, фиркан, със стъклени очи. Пак беше се скарал с Чери.“

„А-хъ!“

„Да. Не успяхме да се справим. А Хайънс все се намесваше. Накрая се качи горе и заспа на канапето. Откакто се измъкна, работата потръгна. Справихме се, трябваша ни още четирийсет и пет минути, за да го качим на печатната машина. И знаеш ли какво се случи?“

„Хайънс се събуди.“

„Как се сети?“

„Усещам ги тия работи.“

„Настояваше той да закара вестника до печатницата. Тръгна и въобще не стигна. На следващия ден намерихме бележката му, а кабинетите бяха празни — Ай Би Ема, списъка с абонатите, всичко...“

„Това го знам. Нека погледнем по иначе на нещата: той започна цялата тази работа, той има правото да я приключи.“

„Но Ай Би Ема не беше негов. Ще има проблеми.“

„Хайънс е свикнал с проблемите. С тях живее. Не може иначе. Би трябвало да го чуеш как вие.“

„Но, Ханк, какво ще стане с всички тези хора, които дадоха много за Делото? Момчетата с вестници в обувките? Момчетата, които спяха по пода?“

„Палките влизат винаги в техните задници, Палмър. Това е исторически доказано!“

„Говориш като Монго.“

„Най-често Монго е прав, въпреки че е голямо копеле.“

Поприказвахме още малко, после и това свърши.

Един черен мъжага дойде да ме види по време на работа онази вечер. „Ей, братко, чух, че вестникът ви е спрял?“

„Така е, братко, откъде разбра?“

„Прочетох го в «Лос Анджелис Таймс», на първа страница, втора колонка. Развълнувани са. Кефят се страшно.“

„Сигурно е така.“

„Обичахме вестника, приятелю. И рубриката ти. Много силна.“

„Благодаря ти, братле.“

През почивката за закуска (точно в десет и дваайсет и четири) излязох и купих „Лос Анджелис Таймс“. Влязох в отсрещното барче, поръчах бира за един долар, купих пура и седнах на една маса под светлината.

„ОТВОРЕНОТО ПУТЛЕ“ ФАЛИРА

„Отвореното путле“, вторият най-голям ъндърграунд вестник на Лос Анджелис, прекрати излизането си, както заявиха редакторите му в четвъртък. Вестникът се закри десет седмици преди втората си годишнина.

„Големите дългове, проблемите с разпространението, съдебното решение да заплати глоба от три хиляди долара за обида на обществените нрави през октомври допринесоха за разпадането на вестника“ — каза Майк Енгел, главен редактор. Същият твърди, че тиражът на вестника е около 20 000 броя.

Но Енгел, а и другите редактори, смятат, че вестникът „Отвореното пътле“ би могъл да продължи да се издава и че закриването му е решение на неговия собственик — Джо Хайънс, 35-годишен.

Когато редакторите пристигнали в сряда сутринта в редакцията на вестника на Мелроуз авеню 4369, намерили бележка, оставена от Хайънс, в която се казвало (предлагаме ви откъс):

„Вестникът постигна културната си цел. В политическата област никога не е бил особено ефективен. Това, което четем днес на страниците му, е почти същото като онова, което публикувахме година по-рано.

Като артист, длъжен съм да прекъсна една работа, която не се развива... дори и да е мое дело, дори и да е печеливша.“

Допих си бирата и се върнах на работното си място...

Няколко дни по-късно намерих бележка в пощенската си кутия.

10,45 Понеделник

Ханк,

тази сутрин (през уикенда отсъствах) открих бележка от Чери Хайънс. Пише, че е с децата, че е болна и в тежко състояние. Живее на Дъглас стрийт №... Не мога да намеря Дъглас стрийт на проклетата карта, но исках да те осведомя за бележката.

Бърни

Два дни по-късно телефонът звънна. Не беше никакво възбудено маце. Беше Бърни.

„Джо Хайънс е в града.“

„Аз и ти — също“ — казах.

„Джо се върна при Чери.“

„Сериозно ли?“

„Преместват се в Сан Франциско.“

„Добър избор.“

„Идеята за хипарския вестник не върви.“

„Да. Извинявай, че не дойдох, бях фиркан.“

„Няма страшно. Слушай. Засега съм зает. Но когато се освободя, искам да се видим.“

„Защо?“

„Намерих един спонсор с петдесет хиляди долара.“

„Петдесет хиляди ли?“

„Да. Мангизи, не е шега работа. Иска да почне нов вестник.“

„Гледай да не се загубим, Бърни. Винаги съм те харесвал. Помниш ли онзи път, когато почнахме да пием в четири следобед, приказвахме цяла нощ и свършихме в единайсет сутринта?“

„Да. Фантастична вечер. За възрастта си ти си най-силният пияч, когото познавам.“

„Да. Да не се изгубим, Бърни.“

„Изключено е. А ти през това време — чакай.“

„Добре, добре.“

Влязох в тоалетната и направих едно прекрасно сране. Легнах в леглото, ударих една чекия и заспах.

СЪДЪРЖАНИЕ

<i>Панос Статоянис_Една проклета гениалност</i>	<i>4</i>
<i>Най-красивата жена в града</i>	<i>6</i>
<i>Денят, в който говорихме за Джеймс Търбър.....</i>	<i>12</i>
<i>Двадесет и пет дрипави скитници</i>	<i>19</i>
<i>Една красива любовна история.....</i>	<i>27</i>
<i>Живот и смърт в болницата за бедняци.....</i>	<i>36</i>
<i>Машина за ебане</i>	<i>45</i>
<i>Проблеми с акумулатора.....</i>	<i>56</i>
<i>Убийството на Рамон Васкес</i>	<i>61</i>
<i>Изнасилване! Изнасилване!</i>	<i>70</i>
<i>Бележки за чумата.....</i>	<i>75</i>
<i>Раждането, животът и смъртта на един ъндърграунд вестник ..</i>	<i>80</i>

©Чарлз Буковски, автор

© **Любовни истории на обикновената лудост**

©Превод: Румен Баросов, Панос Статоянис

©Изд. „Архетип“, София, 1991 г.

Вашата литературна Голгота

<http://e-sustnost.com/>

2015